ANNAMALAI UNIVERSITY TAMIL SERIES

A HISTORY OF TAMIL LITERATURE

(13, 14 & 15th CENTURIES)

BY

T. V. SADASIVA PANDARATHAR
Lecturer Tamil Research Department, Annamalai University

ANNAMALAI UNIVERSITY
ANNAMALAINAGAR
1957

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் நூல் வெளியீடு

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

(13, 14, 15ஆம் நூற்றாண்டுகள்)

ஆக்கியோர் :

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்

T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சித்துறை

விரிவுரையாளர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

1957

முதற் பதிப்பு 1955
இரண்டாம் பதிப்பு 1957

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

இவ்விலக்கிய வரலாற்றின் முதற் பதிப்பு 1955ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. இந்நூலை யான் எழுதியமைக்குரிய காரணமும் பிறவும் இதிலுள்ள முதற் பதிப்பின் முகவுரையிற் காணலாம். முதற் பதிப்புப் புத்தகங்கள் செலவாகிவிட்டமையாலும் பல்கலைக் கழக மாணவர்கட்கு இந்நூல் பாடமாயிருத்தலாலும் இவ்விரண்டாம் பதிப்பை விரைவில் வெளியிட நேர்ந்தது. ஆதலால் இன்றியமையாத இடங்களில் விரித்தெழுதவும் புதியவற்றைச் சேர்க்கவும் இயலவில்லை. முதற் பதிப்பிலுள்ளபடியே சிற்சில திருத்தங்களுடன் மாத்திரம் இப்பதிப்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இவ்விரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார்க்கும் இஃது அச்சாகுங்கால் 'புரூப்' திருத்தி அன்புடன் உதவிய என் அரிய நண்பர் தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர் வித்வான் க. வெள்ளைவாரணர் அவர்கட்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
12—8—57

இங்ஙனம்,
T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்

முதற் பதிப்பின் முகவுரை

உலகில் நாகரிகம் பெற்ற நாட்டினர் தம் நாட்டின் வரலாறுகளை ஆராய்ந்தெழுதி வெளியிட்டு வருவதுபோல், தம் மொழி, இலக்கியம் இவற்றின் வரலாறுகளையும் நன்காராய்ந்து பல பல நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டு வருகின்றனர். அவ்வகை நூல்கள் நம் தமிழ் மொழிக்கும் வேண்டும் என்பதையுணர்ந்த தமிழ் அறிஞர் சிலர் தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகள் எழுதி வெளியிட்டிருத்தலைக் கற்றோர் பலரும் அறிவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தாரும் சிறந்த முறையில் ஒரு தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதி வெளியிடுதல் வேண்டும் என்ற கருத்தினராய், அதனை எழுதுமாறு தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறை ஆசிரியர்கட்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆணைதந்தனர். அந்நாட்களில் அத்துறைக்குத் தலைவராயிருந்த டாக்டர் A. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் M.A., Ph.D. அவர்கள் தொல்காப்பியனார் காலம் முதல் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு முடிய வுள்ள தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதும்படி ஆராய்ச்சித் துறையில் அப்போது பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர் ஐவர்க்கும் பிரித்தளித்தனர். அதில் எனக்களித்த பகுதியை எழுதிய பின்னர், புதிய வேலையொன்று தொடங்க வேண்டி யிருந்தமையால், அதற்குமேலுள்ள 13, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டுகளின் இலக்கிய வரலாற்றை 1952—53-ஆம் ஆண்டில் எழுதி முடித்தேன்.

சிலர் கருதுவதுபோல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஆராய்ந்து தெளிவாக எழுதுவதும் ஐயந்திரிபின்றிக் கற்பிப்பதும் அத்துணை எளிய செயல்கள் அல்ல. இலக்கிய வரலாறு சிறந்த முறையில் அமையவேண்டுமாயின், முதலில் நூலாசிரியர்கள் நிலவிய காலங்களைச் சமயச் சார்புபற்றி நடுவு நிலைமை திறம்பாமல் உண்மையை உணரும் உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் ஆராய்ந்து வரையறை செய்வது இன்றியமையாததாகும். நூல்களில் கிடைக்கும் அகச்சான்றுகளையும் மதிப்பிற்குரிய புறச்சான்றுகளையும் தக்க ஆதாரங்களாகக் கொள்வதோடு ஆதாரமற்ற கற்பனைச் செய்திகளை முற்றிலும்

விலக்குதலும் வேண்டும். இக்கருத்துக்களை உளத்திற்கொண்டு எழுதப்பெற்றதே இவ்விலக்கிய வரலாறு ஆகும். இதில் நூலாசிரியர்களின் காலங்கள், அகச்சான்றுகளையும் கல்வெட்டுக்களையும் உறுதுணையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. நூல் நுதலிய பொருளும் நூலாசிரியர் வரலாறும் நூலில் காணப் படும் சில சிறப்பியல்புகளும் இயன்றவரை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

திருவானைக்கா உலா இந்நாளில் கிடைக்காமையால் அதைப் பற்றி ஒன்றும் எழுத இயலவில்லை. இவ்விலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெறாத நூல்கள் சிலவும் இருத்தல் கூடும். அவை அடுத்த பதிப்பில் சேர்க்கப்பெறும்.

இந்நூல் எழுதுவதற்கு வாய்ப்பளித்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தினர்க்கும் தமிழாராய்ச்சித்துறைப் பேராசிரியர் வித்வான் திரு. G. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A., B.L., அவர்கட்கும் எனது நன்றி உரியதாகும். இஃது அச்சாகுங்கால் 'புரூப்' திருத்தியும், பொருட்குறிப்பு அகராதியைத் தொகுத்தும் முறையே உதவிய தமிழாராய்ச்சித்துறை விரிவுரையாளர் வித்வான் திரு. க. வெள்ளை வாரணர் அவர்களையும் தமிழ்க்கலைத்துறை விரிவுரையாளர் திரு. மு. அண்ணாமலை B.A., (Hons.) அவர்களையும் என்றும் மறவேன்.

அண்ணாமலை நகர்
4—4—55

இங்ஙனம்,
T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார்

உள்ளுறை

கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு

		பக்கம்
1.	திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்	3
2.	நளவெண்பா	8
3.	சிவஞானபோதம்	19
4.	சிவஞான சித்தியார்	29
5.	இருபா இருபஃது	31
6.	உண்மை விளக்கம்	32
7.	பாரதம்	33
8.	காங்கேயன் பிள்ளைக்கவி	34
	சேனாவரையர்	36
	பரிமேலழகர்	39
9.	தஞ்சைவாணன் கோவை	43

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு

10.	சிவப்பிரகாசம்	53
11.	திருவருட்பயன்	54
12.	வினாவெண்பா	55
13.	போற்றிப் பஃறொடை	55
14.	கொடிக்கவி	56
15.	நெஞ்சுவிடு தூது	57
16.	உண்மை நெறிவிளக்கம்	58
17.	சங்கற்ப நிராகரணம்	59
18.	தில்லைக்கலம்பகம்	62
19.	திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம்	68
20.	ஏகாம்பரநாதர் உலா	70
21.	வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம்	75
22.	தேசிகப்பிரபந்தம்	86
23.	கப்பற்கோவை	88

கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு

		பக்கம்
24.	திருப்புகழ்	92
25.	கந்தர் அந்தாதி	101
26.	கந்தர் அலங்காரம்	102
27.	கந்தர் அநுபூதி	103
28.	திருவகுப்பு	104
29.	திருவானைக்கா உலா	105
30.	ஓங்குகோயிற் புராணம்	110
	பொருட்குறிப்பு அகராதி	1—5

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

(13, 14, 15 ஆம் நூற்றாண்டுகள்)

ஒரு நாட்டில் சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுங் காலம் அரியதொரு பொற்காலமே யாகும். அத்தகைய காலம் எப்போதேனும் தோன்றும். உள்நாட்டுக் குழப்பமும் வெளி நாட்டாரது படையெழுச்சியுமின்றி நாடு அமைதியுற்று நிலவுங் காலப்பகுதிதான், புலவர்பெருமக்கள் அல்லலின்றித் தம் ஆற்றல் புலப்படுமாறு சிறந்த நூல்கள் இயற்றுவதற்கு ஏற்றது எனலாம். ஆகவே, அறிவு திரு ஆற்றல்களைப் படைத்த பெரு வேந்தரது ஆட்சியின்கீழ் நாடு அமைந்து சீருஞ்சிறப்பும் எய்தியிருக்கும் காலத்தேதான் புலவர்களின் அரிய நூல்கள் தோன்றும் என்பது தேற்றம். எனவே, கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் நம் தமிழகம் எத்தகைய நிலையில் இருந்தது என்பதைக் காண்பது அந் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இலக்கியங்களின் வரலாற்றை ஆராய்வதற்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்பது ஒருதலை.

சற்றேறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகள் நம் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்றுவந்த சோழர் பேரரசு கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் வலிகுன்றியது. அதன் பயனாகச் சோழ இராச்சியம் சிதறுண்டது. ஆங்காங்கிருந்த குறுநில மன்னர்கள் பேரரசுக்கடங்காமல் சுயேச்சையாகத் தாமே தனியரசு செலுத்தத் தொடங்கினார்கள்.[1] இந்நிலையில் மதுரைமாநகரில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த பாண்டியர்கள் வலிமை எய்தித் தம் பேரரசை

---

1. சோழரது ஆட்சிக்கு அடங்காமல் அன்னோரை எதிர்த்து வெற்றிபெற்று, கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் தனியரசு நடத்தத் தொடங்கிய குறுநில மன்னர்கள், மகதநாட்டு வாணகோவரையரும், திருமுனைப் பாடி நாட்டிலிருந்த பல்லவர் குலத்தினராகிய காடவராயர்களும் ஆவர்.

மறுபடியும் மதுரையில் நிறுவியதோடு தனியரசு புரிந்து கொண்டிருந்த குறுநில மன்னர்களை வென்று தம்மடிப் படுத்தியும் பெருமை எய்தினார்கள்.[1] அக்காலப் பகுதியில் மைசூர் நாட்டில் துவார சமுத்திரத்திலிருந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்த ஹொய்சளர்கள், சோழர்களுக்கு உதவிபுரிதற் பொருட்டுத் திருச்சிராப்பள்ளிக்கண்மையிலுள்ள கண்ணனூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு அதனைச் சூழ்ந்த பெருநிலப்பரப்பை ஆட்சி புரிந்தும் வந்தனர்.[2] எனினும், அவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த சோழநாட்டுப் பகுதியும் இறுதியில் பாண்டியர் வசமாயிற்று.[3] எனவே, முதல் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆகிய மூன்று பேரரசர்களின் ஆளுகையின்கீழ் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் நம் தமிழகம் முழுதும் அமைந்திருந்தமை அறியத்தக்கதாகும். ஆயினும், ஆட்சி மாறுதல் அடிக்கடி நிகழ்ந்து வந்தமையின் நாடு முழுவதும் அமைதியுற்றிருந்தது என்று கூறுவதற்கிடமில்லை. ஆகவே, இந்நூற்றாண்டில் சிறந்த புலவர்கள் தோன்றி அரிய நூல்கள் இயற்றவில்லை என்றே கூறலாம். எனினும், சைவ சித்தாந்த நூல்களுள் தலைமையும் பெருமையும் பெற்றுள்ள சிவஞான போதமும் அதன்வழி நூலாகிய சிவஞான சித்தியாரும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்றிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாம். இனி, இந்நூற்றாண்டில் தோன்றிய தமிழ் நூல்களை ஆராய்வாம்.

---

1. பாண்டியர் வரலாறு, (இரண்டாம் பதிப்பு) பக். 132.
2. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், பகுதி II, பக்கங்கள் 212, 213.
3. பாண்டியர் வரலாறு, பக். 130.

1. திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்

இது மதுரையில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள சோமசுந்தரக் கடவுள் நிகழ்த்திய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைக் கூறும் ஒரு தமிழ் நூலாகும். புராணம் என்பது பழைய வரலாறு என்று பொருள்படும். எனவே, திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் என்பது திருவாலவாய் என்னும் மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் திருவிளையாடல்களாகிய பழைய வரலாறுகளைக் கூறும் நூல் என்று பொருள்படுதல் அறிக. முழுமுதற் கடவுளாகிய இறைவன் செய்தருளிய செயற்கருஞ் செயல்களை விளையாட்டு என்று கூறுதல் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் மரபாகும். 'காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி' என்று மாணிக்கவாசக அடிகளும், 'ஏற்றவிவை அரனருளின் திருவிளையாட்டாக இயம்புவர்கள்' என்று உமாபதி சிவாசாரியரும் இறைவன் புரிந்தருளும் ஐந்தொழில்களையும் திருவிளையாட்டாகக் கூறியிருத்தல் உணரற்பாலதாம். எளிதிற் செய்தருளும் ஆற்றலுடைய இறைவன் செயலாதல்பற்றி அச் செயல்கள் எல்லாம் திருவிளையாடல்கள் என்று வழங்கப்படுகின்றன எனலாம்.

இந் நூல், உத்தரமகா புராணம் என்னும் வடநூலின் ஒரு பகுதியாகிய சாரசமுச்சயம் என்பதிலிருந்து மொழிபெயர்த்துச் செய்யுள் நடையில் இயற்றப்பட்டது என்று இதன் ஆசிரியர் ஒரு பாடலில்[1] கூறியுள்ளனர். இது கடவுள் வாழ்த்து, அவை

1. 'ஓதரிய வுத்தரமா புராணந் தன்னு ளுண்மைதரு சாரசமுச் சயத்து முன்னை
மேதகு நன்கதை விரிவிற் கண்டெ னக்கு வியாதவான் மிகிமெச்சன் சொன்ன வெண்ணெண்
திதில்விளை யாடல்களிற் பிறங்கு மிந்தத் திருவிளையா டலின்பாப்பைச் சுருக்கி யின்று
போதமுற நமக்குரைத்தேன் யானுஞ் சொக்கன் புகழினையார் சுவை கண்டு புகலு வாரே' (இந்திரன் பழிதீர்த்த திருவிளையாடல்—35)

'அம்பதுமத் தார்ச்செல்வி யாண்டான் கவுணியர்கோன்
நம்பெரும்பற் றப்புலியூர் நம்பிவியர்—தெம்பெருமான்
ஆதிவிளை யாட லறுபத்து நான்கினையும்
ஓதி முடித்தா னுவந்து'

என்னும் சிறப்புப் பாயிரப் பாடலும் இந் நூலின் இறுதியில் உள்ளது.

யடக்கம், பதிகம், நூல் வரலாறு, திருநாட்டுச் சிறப்பு, திருநகரச் சிறப்பு, நூற்பயன் என்னும் உறுப்புக்களோடு இந்திரன் பழி தீர்த்த திருவிளையாடல் முதலாக வேதம் உணர்த்திய திருவிளையாடல் ஈறாகவுள்ள அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டது; ஆயிரத்தெழுநூற்றைம்பத்து மூன்று செய்யுட்களை யுடையது. இந்நூல் பழைய திருவிளையாடல் எனவும் வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடல் எனவும் வழங்கப் படுகின்றது. இக் காலத்தில் எல்லோராலும் மிகுதியாகப் படிக்கப்பெற்று வருவதும் சொற்பொருள் நயங்களும் பத்திச் சுவையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றதும் ஆகிய பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற் புராணம் தோன்றிய பின்னர் இந்நூல் படிப்பாரற்று ஒதுக்கிடம் பெற்றது என்று அறிஞர் சிலர் கூறுவது ஓரளவிற் பொருந்துமெனலாம்.[1] காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் இந்நூலை ஆராய்ந்து அச்சிட்டு வெளியிடாமலிருந்திருப்பின் தேடுவோரும் படிப்போரும் இல்லாமல் இது மறைந்து அழிந்து போயிருக்குமோ என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது.

இந் நூலுக்கும் பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற் புராணத்திற்குமுள்ள வேறுபாடுகள் பலவாகும். திருவிளையாடல்களின் அமைப்பு முறையிலும் இந்நூலும் பரஞ்சோதியார் நூலும் வேறுபட்டுள்ளன. ஆயினும், இந்நூல் கல்லாடத்தோடு பெரிதும் ஒத்திருத்தல் அறியற்பாலதாகும். திருவாசகத்திலுள்ள சில பதிகங்கள் இன்ன இன்ன சமயத்தில் மணிவாசகப் பெருமானால் பாடப்பட்டன என்று இந்நூல் கூறுவது உணரத் தக்கது.

---

1. இவ்விரண்டு நூல்களையன்றிச் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவிளையாடல்களைக் கூறும் வேறு இரு நூல்களும் தமிழ் மொழியில் செய்யுள் வடிவத்தில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, தொண்டைநாட்டு இலம்பூர் வீமநாத பண்டிதர் இயற்றிய கடம்பவன புராணம் ஆகும்; பிறிதொன்று, தொண்டைநாட்டு வாயற்பதி அநதாரி என்பவர் இயற்றிய சுந்தர பாண்டியம் என்ற நூலாகும். இஃது அச்சிடப் பெறாதது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் பாண்டியன் புத்தகசாலையில் ஏட்டுப் பிரதியாக உள்ளது.

இந் நூலாசிரியர் செல்லி நகர்ப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி ஆவர். இவர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள செல்லி நகரில் அந்தணர் குலத்தில் வேம்பத்தூர்ச் சோழியர் வகுப்பில் கௌணிய கோத்திரத்தில் தோன்றியவர். இவருக்குப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி என்று பெயரிடப் பெற்றிருத்தலை நோக்குமிடத்து, இவருடைய பெற்றோர்கள் தில்லைமாநகரில் எழுந்தருளியுள்ள அம்பலவாணர் திருவடிகளில் அளவற்ற அன்புடையவர்களாயிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு புலனாகின்றது. இவர் பெயர் தில்லை நம்பி என்று வழங்கப் பெறுவதும் உண்டு. இவருடைய பெற்றோர்களின் பெயர் முதலியன தெரியவில்லை. இவருடைய ஆசிரியர், சிதம்பரம் மாளிகை மடத்திலிருந்த வெண்காடரின் சீடராகிய விநாயகர் என்ற பெரியார் என்பது இந்நூல் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியிலுள்ள 23-ஆம் செய்யுளால்[1] அறியப்படுகிறது.

இவருடைய ஊராகிய செல்லி நகர் என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சங்கர நயினார் கோயில் தாலூகாவில் கரிவலம் வந்த நல்லூருக்கு அண்மையில் பனையூர் என்னும் பெயருடன் இக்காலத்தில் உள்ளது. இதற்குப் பரசுராம சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயரும் உண்டு. இவருடைய முன்னோர்கள், மதுரைமாநகர்க்குக் கிழக்கேயுள்ளதும் வேம்பற்றூர் என்று முற்காலத்தில் வழங்கப்பெற்றதுமாகிய வேம்பத்தூரிலிருந்து செல்லி நகர்க்குச் சென்று அவ்வூரைத் தங்கட்கு உறைவிடமாகக் கொண்டவர்கள் என்று தெரிகிறது. அகநானூற்றில் 157-ஆம் பாடலும் புறநானூற்றில் 317-ஆம் பாடலும் இயற்றியுள்ள வேம்பற்றூர்க் குமரனாரும் குறுந்தொகையில் 362-ஆம் பாடல் இயற்றியுள்ள வேம்பற்றூர்க் கண்ணங்கூத்தனும் இவ் வேம்பத்தூரில் வாழ்ந்தவர்களேயாவர். இடைக்காலத்திலும் பல புலவர் பெரு

---

1. 'வரந்தருந் தொல்லைத் தில்லை மாளிகை மடத்து மன்னும்
அருந்தமிழ் முனிவெண் காட னருள்விநா யகன்ம னத்தாற்
பரிந்தெனை யாண்டு கொண்ட படர்சடைக் கடவு ணீதி
திருந்திய பரம ஞான சிவனடி சென்னி சேர்ப்பாம்'

மக்கள் இவ்வூரில் இருந்துள்ளனர். இவ்வூர்ப் புலவர்களை வேம்பத்தூர்ச் சங்கத்தார் என்று வழங்குவதும் உண்டு. கடைச் சங்க கால முதல் இக்காலம் வரையில் இவ் வேம்பத்தூர் சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்கட்குரிய இடமாக இருத்தல் அறியத்தக்கது.

கௌணிய கோத்திரத்தினராகிய செல்வி நகர் ஆனந்த தாண்டவ நம்பி என்பவருடைய மனைவியார் மதுரையில் அங்கயற் கண்ணம்மையின் சந்நிதிக் கோபுரத்தை கி. பி. 1228ல் கட்டுவித்தனர் என்று மதுரைத் திருப்பணிமாலை[1] கூறுகின்றது.[2] திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் பாடிப் பாண்டி வேந்தனிடம் சில ஊர்களை இறையிலியாகப் பெற்ற பெரும் பற்றப் புலியூர் நம்பியும் கௌணிய கோத்திரத்தினர்; செல்வி நகரத்தில் வாழ்ந்தவர். ஆனந்த தாண்டவ நம்பி என்ற பெயரும் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி என்ற பெயரும் ஒன்றுக்கொன்று பரியாய நாமங்களாக உள்ளன. இவ்வாசிரியர் தம் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியுள்ள பல வரலாறுகள் திருவாசகம், கல்லாடம், பட்டினத்தடிகள் பிரபந்தங்கள் ஆகிய பழைய நூல்களைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்று தெரிகிறது. ஆகவே, இவ்வாசிரியர் சிறிது பழமைவாய்ந்தவராகவே காணப் படுகிறார். எனவே, இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, கி. பி. 1228-ல் வாழ்ந்த ஆனந்த தாண்டவ நம்பியே திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் பாடி இறையிலி நிலங்களும் பல்லக்கு முதலான வரிசைகளும் பெற்றுப் பெருவாழ்வெய்திய பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியாயிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதற்கு இடமுளது. இவர்களுடைய பெயரும் ஊரும் கோத்திரமும் சிவபக்தியும் திருத்தொண்டும் செல்வ நிலையும் ஒத்திருப்பது இம்முடிபை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க.

---

1. 'கன்னலுஞ் செந்நெலுஞ் சூழ்செல்வி நாடன் கவுணியர்கோன்
நன்னர்க ளெண்ணிய வானந்த தாண்டவ நம்பிகற்பாள்
தென்னவர் போற்றிய வங்கயற் கண்ணம்மை செல்விதிருச்
சந்நிதிக் கோபுரங் கட்டினள் தம்மர் தழைக்கவென்றே'

2. சகம் 1150-ல் ஆனந்த தாண்டவநம்பியே அக்கோபுரத்தைக் கட்டினார் என்று மதுரைக்கோயிலொழுகு கூறுகிறது என்பர் மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்.

இவ்வாசிரியர் இப் புராணத்தில் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் பெரும்பற்றப்புலியூர்,1 திருச்சிற்றம்பலம்,2 பொன்னம்பலம்3 என்பவற்றைத் தனித்தனிப் பாடல்களில் சிறப்பித்திருத்தலால் இவர், தம் பெற்றோர்களைப் போலவே பொன்னம்பலவாணர் திருவடிகளில் பெரும்பற்றுடையவரா யிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கறியப்படுகின்றது. ஆலவாயிற் பெருமானடிகளை இவர் தம் நூலில் பல இடங்களில் 'சொக்கர்' என்று கூறிச் செல்வது குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும். சங்கம் விற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த இறைவனைச் சுந்தரர் என்ற வடமொழிப் பெயரால் வழங்காமல் சொக்கர் என்ற தமிழ்ப்பெயரால் இவர் வழங்கியுள்ளமை பாராட்டத் தக்கதேயாம். பாண்டி நாட்டின் பழைய வரலாறுகளோடு தொடர்புடையனவாய் இக்காலத்தி லுள்ள சில ஊர்களை நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு இவரது நூல் சிறந்த ஆதாரமாக உள்ளது. கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய கபிலர் பிறந்த ஊர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரேயா மென்று தமிழகத்திற்கு உணர்த்தியவர் இவ்வாசிரியரேயாவர்.4 பொதுவாக நோக்குமிடத்து, இவரது நூல் தமிழ்வளங் கொழிக்கும் சிறந்த செந்தமிழ் நடையில் அமையவில்லையென்று கூறலாம். எனினும், இவர் ஒப்பற்ற சிவபக்தியுடையவராகத் திகழ்ந்தவர் என்பதை இவருடைய நூல் நன்கு புலப்படுத்துவதாக உள்ளது.

---

1. திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், கடவுள் வாழ்த்து, 1.
2. ஷை ஷை 2.
3. ஷை ஷை 4.
4. ஷை ஞானோபதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல், 3.

2. நளவெண்பா

இது நளன் சரிதத்தை இனிய வெண்பாக்களில் கூறும் ஒரு சிறந்த தமிழ் நூல்; சுயம்வரகாண்டம், கலிதொடர் காண்டம், கலிநீங்கு காண்டம் ஆகிய மூன்று காண்டங்களையுடையது; 424 நேரிசை வெண்பாக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது; 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி'[1] என்று பாராட்டப்பெற்ற புகழேந்திப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது.

யுதிட்டிரர் சூதாட்டத்தில் தம் நாட்டை இழந்து தம்பியருடன் காடுறையும் நாட்களில் அவரைப் பார்க்கச் சென்ற வியாச முனிவர் அவருக்குப் பல்வகையானும் ஆறுதல் கூறி அவருடைய துன்பத்தைப் போக்கும் பொருட்டு நளன் சரிதையை எடுத்துரைத்ததாகத் தோற்றுவாய் செய்துகொண்டு இப்புலவர் பிரான் இந் நூலை அமைத்துள்ளனர். ஆகவே, இவர் மாபாரதத்தை முதனூலாகக் கொண்டு இந் நளவெண்பாவை இயற்றியுள்ளனர் என்பது தெள்ளிது. இவர் தொண்டை மண்டலத்தில் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள பொன்விளைந்த களத்தூரில் பிறந்தவர். இவருடைய தாய்தந்தையர் யாவர் என்பது தெரியவில்லை. இவர் வைணவ சமயத்தினர் என்பது இந்நூலில் காண்டந்தோறும் முதலில் திருமாலுக்கு வணக்கம் கூறியிருத்தலால் இனிது பெறப்படுகின்றது. அதற்கடுத்துச் சிவபெருமானுக்கும் இவர் வணக்கம் கூறியிருத்தலால், சைவ சமயத்தை இகழ்ந்து பேசாத இயல்பினராய் விரிந்த மனப்பான்மையோடு வாழ்ந்த வைணவராதல் வேண்டும். எனினும், கலிதொடர் காண்டத்தில்,

---

1. வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் செயங்கொண்டான் விருத்த
மென்னும்
ஒண்பாவிற் குயர்கம்பன் கோவையுலா அந்தாதிக்கொட்டக் கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக் காள மேகம்
பண்பாக வுயர்சந்தம் படிக்காச லாதொருவர் பகரொ ணாதே.

'நாராய ணாய நமவென் றவனடியிற்
சேராரை வெந்துயரம் சேர்ந்தாற் போல்'[1]

எனவும் கலிநீங்கு காண்டத்தில்,

'மிக்கோன் உலகளந்த மெய்யடியே சார்வாகப்
புக்கோர் அருவினைபோற் போயிற்றே'[2]

எனவும் கூறியிருத்தலை நோக்குங்கால் இவர் திருமாலிடத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவர் என்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது.

இவர் சங்க நூல்களையும் பாரத வெண்பா, முத்தொள்ளாயிரம், திருவாய்மொழி முதலான நூல்களையும் தெள்ளி பயின்று, இனிய ஓசையோடு சொல்வளமும் பொருள்வளமு அமையச் சிறந்த வெண்பாக்கள் இயற்றுவதில் வல்லுநரா விளங்கினர் என்று தெரிகிறது.

இப்புலவர் மள்ளுவ நாட்டுத் தலைவனாகிய சந்திரன் சுவர்க்கி என்பவனை

'வண்டார் வளவயல்சூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசந் திரன்சுவர்க்கி—கொண்டாடும்
பாவலன்பா னின்ற பசிபோல நீங்கிற்றே
காவலன்பா னின்ற கலி'[3]

'சங்க நிதிபோற் றருசந் திரன்சுவர்க்கி
வெங்கலிவாய் நின்றுலக மீட்டாற்போல்—மங்கையைவெம்
பாம்பின்வாய் நின்று பறித்தான் பகைகடிந்த
காம்பின்வாய் வில்வேடன் கண்டு'[4]

1. நளவெண்பா, கலிதொடர் காண்டம், 31
2. ஷை கலிநீங்கு காண்டம், 72
3. ஷை ஷை 49
4. ஷை ஷை 126

'தாருவெனப் பார்மேல் தருசந் திரன்சுவர்க்கி
மேருவரைத் தோளான் விரவார்போல்—கூரிருளில்
செங்கா னகஞ்சிதையத் தேவியைவிட் டேகினான்
வெங்கா னகந்தனிலே வேந்து'[1]

'மாமனுநூல் வாழ வருசந் திரன்சுவர்க்கி
தாமரையாள் வைகுந் தடந்தோளான்—காமருபூந்
தாரான் முரணைநகர் தானென்று சாற்றலாம்
பாராளும் வேந்தன் பதி'[2]

என்று தம் நளவெண்பாவில் பாராட்டியுள்ளனர். ஆகவே, இவர் அத்தலைவனுடைய அன்பிற்கும் ஆதரவிற்கும் உரியவராகிக் கவலையின்றி இனிது வாழ்ந்து வந்தவராதல் வேண்டும். பெருங் கொடை வள்ளலாக நிலவிய அத் தலைவனுடைய மள்ளுவநாடும் முரணை நகரும் இப்போது எங்கே உள்ளன என்பது புலப்பட வில்லை. இதுகாறும் படி எடுக்கப்பட்டும் வெளிவந்துமுள்ள கல்வெட்டுக்களில் மள்ளுவநாடு என்ற நாடும் முரணை நகர் என்ற ஊரும் காணப்படவில்லை. சுயம்வர மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த வேந்தர்களை இன்னாரின்னாரென்று மணமகளாகிய தமயந்திக்குத் தோழி விளக்கிக் கூறுமிடத்து, முதலில் சோழ நாட்டு மன்னனையே[3] இவ்வாசிரியர் எடுத்துரைத்துள்ளனர். இதனால் சந்திரன் சுவர்க்கி என்ற தலைவன் சோழமண்டலத்தின் உள் நாடொன்றில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றரசனாக இருத்தல் கூடும் என்று கருதற்கிடமுளது. திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா முசிறித் தாலூகாவில் 67 ஊர்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட வள்ளுவப்பாடி நாடு என்றதோர் உள்நாடு முற் காலத்தில் இருந்தது என்பது கல்வெட்டுக்களால் அறியப் படுகின்றது.[4] இவ்வள்ளுவப்பாடி நாடே வள்ளுவ நாடு

1. நளவெண்பா, கலிதொடர் காண்டம், 107
2. ஷை சுயம்வர காண்டம், 17
3. ஷை ஷை 134
4. Ins. 61 of 1936–37; A. R. E. for 1936–37. part II. para 32 சேர நாடாகிய மலை மண்டலத்திலும் வள்ளுவ நாடு என்ற பெயருடன் நாடுகள் இருந்தன என்று தெரிகிறது. அவற்றில் சந்திரன் சுவர்க்கி இருந்திருக்க முடியாது.

என்று வழங்கி மள்ளுவ நாடு எனப் பிற்காலத்தில் தவறாக அச்சிடப்பட்டும் இருக்கலாம். நாடுகளின் பெயர்கள் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே வழக்கொழிந்து போயினமையின் அவற்றின் உண்மைப் பெயர்களை அறிந்து கொள்வது அத்துணை எளிதுமன்று. அதனால் வள்ளுவ நாடு என்பது மள்ளுவ நாடு என்று அச்சேறிய புத்தகங்களில் காணப்படுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. நம் தமிழகத்தில் பல ஊர்களும் நகரங்களும் தம் பழைய பெயர்களால் இக் காலத்தில் வழங்கப்பெறாமல் இடைக்காலத்தில் பெற்ற புதிய பெயர்களோடு நிலவுகின்றன. அன்றியும், சில ஊர்களின் பெயர்கள் மருவியும் சிதைந்தும் வழங்குகின்றன. இந் நிலையில் சந்திரன் சுவர்க்கியின் தலைநகராகிய முரணை என்பது இந்நாளில் எப்பெயருடன் எங்கேயுள்ளது என்பது புலப்படவில்லை. அது முரணூர் என்பதன் மரூஉவாகவும் இருத்தல் கூடும். புகழேந்தியாரால் நன்றியறிதல் காரணமாக நளவெண்பாவில் நான்கு இடங்களில் உளமுவந்து பாராட்டப்பெற்றுள்ள இக் குறுநிலமன்னன் சோழமண்டலத்தில் ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ்நாட்டிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் படி யெடுக்கப்பெற்று வெளிவருமாயின் இத்தகைய ஐயங்கள் நீங்கும் என்பது தேற்றம்.

இனி, புகழேந்தியாரது காலத்தை ஆராய்வது இன்றியமையாதது ஆகும். இப்புகழேந்தியார் ஈழ நாட்டிற்குச் சென்று, அங்கிருந்த ஆரிய சேகரனைப் பாடி யானையும் பொன்னும் மணியும் பரிசிலாகப் பெற்றுத் திரும்பி வந்தபோது, அவற்றைக் கண்டு வியந்த பாண்டிவேந்தனும் இப் புலவர்க்குப் பல வரிசைகள் செய்து பாராட்டினான் என்று தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறுகின்றது. இவர் அன்னோரைச் சிறப்பித்துப் பாடிய பாடல்களும் அச்சரிதையிற் காணப்படுகின்றன.[1] இப்புலவரால் பாடப்பெற்ற ஆரிய சேகரன் என்பான், கி. பி. 1268 முதல்

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, (கழகப் பதிப்பு) பக்கங்கள், 121, 122

கி. பி. 1311 வரையில் பாண்டிய இராச்சியத்தில் சக்கர வர்த்தியாக வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்த முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனுடைய படைத்தலைவர்களுள் ஒருவனாகிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தியே யாவன் என்று அறிஞர்கள் கருது கின்றனர். அத்தலைவன் பாண்டி மண்டலத்தில் செவ்விருக்கை நாட்டிலுள்ள சக்கரவர்த்தி நல்லூரில் பிறந்தவன்;[1] மதிதுங்கன் என்னும் பெயரினன்; மேலே குறிப்பிட்ட குலசேகர பாண்டிய னுக்கு அமைச்சனாகவும் படைத்தலைவனாகவும் விளங்கியவன்; அவ்வேந்தனால் அளிக்கப்பெற்ற தனிநின்று வென்றபெருமாள் என்னும் பட்டம் பெற்றவன்.[2] அப் படைத்தலைவன் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் ஈழநாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று சிங்கள மன்னனைப் போரில் வென்று அந்நாட்டில் பெரும்பகுதியைப் பேரழிவிற்கு உள்ளாக் கியமையோடு சுபகிரிக் கோட்டையையும் கைப்பற்றிக் கொண் டான் என்று இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சம் உணர்த்து கின்றது.[3] அன்றியும், அந்நாட்டில் கிடைத்த பெரும் பொருளையும் புத்ததேவரது மாண்பு வாய்ந்த பல்லையும் அப் படைத்தலைவன் கைப்பற்றிக் கொண்டுவந்து பாண்டி வேந்த னுக்கு அளித்தனன் என்று அந்நூல் கூறுகின்றது.[4] அத் தலைவன் இலங்கைப் போர்க்குச் சென்று அங்குத் தங்கியிருந்த காலத்தேதான் நம் புகழேந்தியார் அவனைக் கண்டு பாடிப் பரிசில் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். ஆகவே, இவ்விரு வரும் முன்னரே பாண்டி நாட்டில் நட்புரிமை பெற்றுத் திகழ்ந்த வராதல் வேண்டும். எனவே, முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது காலமாகிய கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியே, புகழேந்தியார் வாழ்ந்த காலம் ஆகும்.

---

1. Ins. 7 of 1936–37.
2. பாண்டியர் வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு) பக். 147
3. Annual Report on South Indian Epigraphy for the year ending 31st March 1937, part II, para 40.
4. Ibid.

மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது ஆட்சிக்காலத்தில் தொண்டை நாடு நடு நாடுகளுக்கு அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்து அவற்றைக் கி. பி. 1268 முதல் கி. பி. 1281 வரையில் ஆட்சி புரிந்தவன், அவ்வேந்தனுடைய தம்பியும் இராசாக்கள் நாயன் என்ற சிறப்புப் பெயருடையவனும் ஆகிய மாறவர்மன் விக்கிரம பாண்டியன் ஆவன்.1 அந்நாட்களில் தொண்டை நாட்டுப் பொன்விளைந்த களத்தூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இப்புலவர் பெருமான் தம் நாட்டில் அரசப் பிரதிநிதியாயிருந்த அவ் விக்கிரம பாண்டியனுடைய நட்பையும் ஆதரவையும் பெற்றிருத்தல் கூடும் என்பது தமிழ் நாவலர் சரிதையிலுள்ள இவரது பாடலொன்றால் அறியக்கிடக்கின்றது.2 பின்னர், இவர் மதுரைமா நகர்க்குச் சென்று, குலசேகர பாண்டியனது பேரன்பிற்குரியவராகி, அவனுடைய அவைக்களப் புலவராகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அக்காலத்தில அப் பாண்டி வேந்தனுக்கு அமைச்சர்களாகவும் படைத்தலைவர்களாகவும் நிலவிய தலைவர்களும் இப்புலவரிடத்தில் பற்றுடையவர்களாக இருந்தனராதல் வேண்டும். அத்தகைய தலைவர்களுள் மதிதுங்கன் தனிநின்று வென்ற பெருமாளாகிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தியும் ஒருவன் என்பது அவன் இவர்க்கு இலங்கையில் வழங்கியுள்ள பெருங் கொடையால் வெளியாகின்றது.

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழ இராச்சியத்திற்குச் சக்கரவர்த்திகளாக விளங்கிய விக்கிரம சோழன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய மூவர்க்கும் அவைக்களப் புலவராயிருந்த ஒட்டக்கூத்தருக்கும் இப் புகழேந்தியார்க்கும் பெரும் பகைமை உண்டென்றும் அதுகாரணமாக இவரை ஒட்டக்கூத்தர் சோழ நாட்டில் சிறையிலிடுவித்தனரென்றும் முன்னரே அச் சிறைச் சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிலரை இவர் தமிழ்ப்

1. (a) Ibid., pp. 75 and 76.
   (b) பாண்டியர் வரலாறு, பக்கங்கள் 145, 146.
2. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 149.

புலவர்களாக்கி அன்னோரைக் கொன்று ஒட்டக்கூத்தரை வென்று அவர் தருக்கடங்குமாறு செய்தனர் என்றும் சொல்லப் படும் செய்திகளெல்லாம் வரலாற்றுண்மைகள் அல்ல ; வெறும் கற்பனைக் கதைகளேயாம். ஒட்டக்கூத்தர் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முதல் இடைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தவராவர் ;1 புகழேந்தியார் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பது முன்னர் ஆராய்ந்து அறியப்பட்ட தொன்றாம். எனவே, புகழேந்தியார் ஒட்டக்கூத்தர்க்கு ஏறக் குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டவராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். ஆகவே, இவ்விருவரையும் ஒரே காலத்தவராக்கிக் கூறப்படும் விநோதமான கதைகள் எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க உண்மையான வரலாறுகள் ஆகமாட்டா.

இவரது நூலாகிய நளவெண்பா, காப்பிய இலக்கணங்கள் நன்கமையப் பெற்றுக் கற்போர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளும் இயல்பினதாயிருத்தல் அறியத்தக்கது. இந்நூலில் இவர் ஞாயிறு திங்கள்களின் தோற்றம், மறைவு, பொழில் விளையாட்டு, மகப்பேற்றின் சிறப்பு, சூதாட்டத்தின் தீமை முன்வினையின் வலிமை முதலாயவற்றை எடுத்துக் கூறும் பாடல்கள் படித்தின்புறத் தக்கனவாம். காதலன்புமிக்க மனைவி யைக் காரிருளில் பாழ் மண்டபத்தில் உறக்கத்தே விட்டுச் சென்ற நளன், வழியில் அலவனையும் கடலையும் கண்டு உளம் வருந்தி உரைத்ததாக ஆசிரியர் சில பாடல்கள் இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுள்,

> 'காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
> பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ—நாதம்
> அளிக்கின்ற ஆழிவாய் ஆங்கலவ வோடி
> ஒளிக்கின்ற தென்னோ உரை '2

---

1. பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், பகுதி II, பக்கங்கள், 79, 80, 99, 100, 116, 117, 118.
2. நளவெண்பா, கலிநீங்கு காண்டம் 18.

போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய்—தீவாய்
அரவகற்று மென்போல ஆர்கலியே மாதை
இரவகற்றி வந்தாய்கொல் இன்று'[1]

என்ற இரண்டு பாடல்களும் இப் புலவர்பிரானது கற்பனைத் திறத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருத்தல் காண்க.

'முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி யவர்மொழியும்—பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்' கேற்பப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலிருந்து சில பாடல்களை எடுத்து இவ்வாசிரியர் தம் நளவெண்பாவில் ஏற்ற இடங்களில் அமைத்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது.

நளவெண்பாவில் கலிதொடர் காண்டத்தில் சூதாட்டத்தினல் வரும் கேடுகளை உணர்த்துவதாயுள்ள,

'உருவழிக்கும் உண்மை உயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கும் மானஞ் சிதைக்கும்—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும் ஒன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து'[2]

என்ற பாடல் சிற்சில வேறுபாட்டுடன் பாரதவெண்பாவில் காணப்படுகின்றது. அது,

'உருவழிக்கும் உண்மை நலனழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கும் மானஞ் சிதைக்கும்—ஒருவர்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும் ஒன்றலாச் சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து'[3]

என்பதாம். அன்றியும், அக்காண்டத்தில் காணப்படும் மற்றொரு பாடலாகிய,

---

1. நளவெண்பா, கலிநீங்கு காண்டம், 21
2. நளவெண்பா, கலிதொடர் காண்டம், 19
3. புறத்திரட்டு, பா. 1072

'காதல் கவருடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழிதல்
ஈதன் மறுத்தல் இவைகண்டாய்—போதில்
சினையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி'1

என்பதும் பாரத வெண்பாவிலுள்ள ஒரு செய்யுள் என்று கருதுவதற்கு இடம் உளது. இவ்விரண்டு பாடல்களையும் எடுத்துத் தம் புறத்திரட்டில் தொகுத்துள்ள பண்டையாசிரியர் இவற்றின் கீழ்ப் பாரதம் என்று குறித்திருத்தல் உணரற்பாலதாம்.2 ஆகவே, இவ்விரண்டையும் புகழேந்தியார் பாரத வெண்பாவிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டார் என்பது தெள்ளிது.

வெண்பா யாப்பில் அமைந்துள்ள தமிழ்க் காப்பியங்களுள் நளவெண்பா ஒரு சிறந்த நூல் என்பதில் ஐயமில்லை. பண்டைக் காலத்தில் நம் தமிழகத்தில் நளன் சரிதம் பெரிதும் வழங்கி வந்தது என்பதை,

'வல்லா டாயத்து மண்ணர சிழந்து
மெல்லியல் தன்னுடன் வெங்கா னடைந்தோன்
காதலிற் பிரிந்தோ னல்லன் காதலி
தீதொடு படூஉஞ் சிறுமைய எல்லள்
அடவிக் கானகத் தாயிழை தன்னை
இடையிருள் யாமத் திட்டு நீக்கியது
வல்வினை யன்றோ மடந்தைதன் பிழையெனச்
சொல்லலு முண்டேற் சொல்லா யோநீ
அனையையு மல்லை யாயிழை தன்னொடு
பிரியா வாழ்க்கை பெற்றனை யன்றே'3

என்று இளங்கோவடிகள் தம் சிலப்பதிகாரத்தில் கவுந்தியடிகள் கூற்றில் வைத்து உரைத்துள்ளமையால் நன்கறியலாம். அவ்வாறு மக்களால் பேரார்வத்தோடு விரும்பப்பட்ட

1. நளவெண்பா, கலிதொடர் காண்டம், 37
2. புறத்திரட்டு, பாடல்கள் 550, 1072
3. சிலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காதை, வரிகள் 50—59

அப் பழையசரிதையை எல்லோரும் எளிதில் படிக்கக்கூடிய இனிய வெண்பா யாப்பில் அமைத்துச் சிறந்த காப்பியம் ஒன்று இயற்ற வேண்டும்என்ற உறுதியான எண்ணத்தால் உந்தப்பெற்று மாபாரதத்தில் வனபர்வத்திலுள்ள நளோபாக்கியானத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இந் நளவெண்பாவை நம் புகழேந்தியார் பாடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். உண்மையில் இந்நூல் ஒன்றாலேயே இவர் பொன்றாப் பெரும்புகழ் எய்தியுள்ளனர் எனலாம்.

இனி, புகழேந்திப் புலவர் தொண்டை நாட்டில் செஞ்சியின் கண்ணிருந்த ஒரு தலைவன்மேல் செஞ்சிக் கலம்பகம் என்ற நூலொன்று பாடியுள்ளனர் என்பது,

'காரர் களந்தைப் புகழேந்தி சொன்ன கலம்பகத்தின்
நேரான நையும்படி யென்ற பாடலின் நேரியர்கோன்
சீராகச் செப்பிய நற்பாடல் கொண்டவன் செஞ்சியர் கோன்
மாராபி ராமனங் கொற்றந்தை யூர்தொண்டை மண்டலமே'[1]

என்னும் படிக்காசுப் புலவரது தொண்டைமண்டல சதகப் பாடலால் அறியப்படுகிறது. அக் கலம்பகம் இக்காலத்தில் கிடைக்காமையால் இறந்தொழிந்த பண்டை நூல்களுள் ஒன்றாயிற்று என்று கூறலாம். எனினும், அதிலுள்ள ஒரு பாடல் மாத்திரம் படிக்காசுப் புலவரால் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. அது,

'நையும் படியென் நாங்கொற்ற நங்கோன் செஞ்சிவரைமீதே
ஐயம் பெறுநுண் ணிடை மடவாய் அகிலின் தூப முகிலன்று
பெய்யுந் துளியோ மழையன்று பிரசத்துளியே பிழையாது
வையம் பெறினும் பொய்யுரைக்க மாட்டார் தொண்டை
நாட்டாரே'[2]

1. தொண்டை மண்டல சதகம், பா. 63

2. மேற்குறித்த 63 ஆம் பாடலுக்கு நூலாசிரியர் காட்டியுள்ள மேற்கோள்.

என்பதாம். புகழேந்தியார் தாம் பிறந்த தொண்டை நாட்டின் பால் எத்துணைப் பற்றுடையவராயிருந்தனர் என்பதை அக் கலம்பகப் பாடல் நன்கு புலப்படுத்துதல் காண்க.

புகழேந்தியாருடைய நூல்களில் இந்நாளில் கிடைத்திருப்பது நளவெண்பா ஒன்றேயாம். இவர் பெயரால் வழங்கிவரும் அல்லியரசாணிமாலை, புலந்திரன் களவுமாலை, இரத்தினச் சுருக்கம் எனப்படும் உவமான சங்கிரகம்முதலான நூல்களெல் லாம் இவரால் இயற்றப்பெற்றவையல்ல. 'கேட்டாலும் இன்பம் கிடைக்குங் கண்டூர் கொண்ட கீர்த்தியொடு—பாட்டாலுயர்ந்த புகழேந்தி'[1] என்று கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் நிலவிய படிக்காசுப் புலவரால் பாராட்டப்பெற்ற இப்புலவர்பெருமான் தலைமீது புலமையின் அடையாளம் ஒரு சிறிதும் காணப்படாத இப் பயனற்ற நூல்களைச் சுமத்துதல் கொடியதோர் அடாச் செயல் என்பது யாவரும் அறியத்தக்க தொன்றும்.

3. சிவஞான போதம்

நம் தமிழ்மொழியிலுள்ள சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் இது தலைமை வாய்ந்ததாகும்.[1] இந் நூல் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் அவற்றை ஏதுக்கள் கொண்டு விரித்துக் கூறும் முப்பத்தொன்பது அதிகரணங்களையும் எண் பத்தோர் எடுத்துக்காட்டு வெண்பாக்களையும் உடையது. இந் நூலிலுள்ள முதற் சூத்திரத்தில் பதி (இறைவன்) உண்மையும் இரண்டாம் சூத்திரத்தில் பாச (தளை) உண்மையும் மூன்றாஞ் சூத்திரத்தில் பசு (உயிர்) உண்மையும் நான்காம் சூத்திரத்தில் பசு இலக்கணமும் ஐந்தாம் சூத்திரத்தில் பாச இலக்கணமும் ஆறும் சூத்திரத்தில் பதி இலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறும் பொதுவதிகாரம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் முதல் மூன்றையும் பிரமாண இயல் என்றும் பின் மூன்றையும் இலக்கண இயல் என்றும் கூறுவர்.

இந்நூல் ஏழாஞ் சூத்திரத்தில் முத்திபெறுவதற்கேதுவாகிய உயிரின் சிறப்பிலக்கணமும் எட்டாஞ் சூத்திரத்தில் சிவ ஞானத்தை உயிர் உணரும் முறையும் ஒன்பதாம் சூத்திரத்தில் உயிர் பாசஞானத்திற்கு மீளாதவாறு அதனைப் புனிதமாக்கு முறையும் பத்தாஞ் சூத்திரத்தில், பாச நீக்கம் பண்ணும் முறை யும் பதினோராஞ் சூத்திரத்தில், உயிர் அயரா அன்பால் இறைவன் திருவடியாகிய சிவானந்த அனுபவம் எய்துவதும் பன்னிரண் டாஞ் சூத்திரத்தில் சிவன் முத்தர் நிலையும் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றன. இவ்வாறும் உண்மையதிகாரம் என்று கூறப்படும். இவற்றுள் 7, 8, 9 ஆம் சூத்திரங்களைச் சாதனவியல் எனவும் 10, 11, 12 ஆம் சூத்திரங்களைப் பயனியல் எனவும் உரைப்பர்.

---

1. சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்காவன: திருவுந்தியார், திருக் களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், இருபாவிரு பஃது, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம்—என்பனவாம்.

இந்நூலிலுள்ள பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் நாற்பது வரிகளை யுடையனவாகும்.

இவ்வரும்பெரும் ஞானநூலால் தெளியப்படும் உண்மைகளாவன: காணப்படுகின்ற உலகமானது அவன், அவள், அது என்னும் முத்திறத்தது ; அது தோற்றம், நிலை, அழிதல் ஆகிய மூன்று தொழில்களையுடையது ; உயிரும் அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாததாதலின் அதுதானே தோன்றி, நின்று, அழிதலில்லை ; சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் ஒரு வரம்பிற்குட்பட்ட ஆற்றலும் உடைய உயிர்களாலும் அது முத்தொழிற் படவில்லை ; எனவே, அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட முற்றுணர்வும் பேராற்றலும் படைத்த பரம்பொருளாலேயே உலகம் முத்தொழிற் படுகின்றது என்பது தேற்றம் ; உலகிலுள்ள பொருள்கள் உலகிலேயே ஒடுங்கிப் பின்னர் அதிலிருந்தே தோன்றுவதுபோல உலகமும் தன் தன் மூலத்தே ஒன்றனுள் ஒன்றாய் ஒடுங்கி இறுதியில் யாவும்ஒருங்கே எதனுள் ஒடுங்குகின்றதோ அதிலிருந்துதான் ஒடுங்கியவாறே மீண்டும்தோன்றுகின்றது. எனவே, எல்லாவற்றையும் தன்னுள் ஒடுக்கித் தான் ஒன்றிலும் ஒடுங்காமல் தனித்து எது நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ அதுவே முழு முதற் பொருளும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியும் ஆகும் ; அப்பரம்பொருளே சிவனெனும் நாமந் தனக்கேயுரிய செம்மேனி எம்மான் என்பர்தமிழ்மூதறிஞர்; இறைவன் முத்தொழில்களையும் புரிதற்குக் காரணம், உயிர்கள் தோன்றுதொட்டுப் பற்றி நிற்கும் ஆணவமலத்தைப் போக்கித் தன் திருவடியை யடைந்து உய்யவேண்டும் என்ற பேரருளேயாம்; இங்ஙனம் முத்தொழில்களும் இயற்றும்இறைவன் உயிர்களிடை ஒன்றாகவும் வேறாகவும் உடனாகவும் நின்று, தன் ஆணையாகிய திருவருட்சத்தியினால் உயிர்கள் நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ப இறத்தல் பிறத்தல்களாகிய போக்குவரவு புரிய நீக்கமின்றி நிற்பன் ; அவ்வுயிர், பருவுடல், நுண்ணுடல், புலன்கள், பிராணவாயு ஆகியவற்றின் வேறாய் இவற்றின் கூட்டமாகிய

உடம்பினுள் இருப்பது; உலகின்கண் அரசன் தன் அமைச்சர் குழாத்தோடு ஆட்சிபுரிதல்போல, உயிர் கருவி கரணங்களோடு கூடித் தொழில் நடாத்தும்; உயிரின் அறிவை மலம் மறைத்தலால் அது தன்னோடு ஒன்றாகவும் உடனாகவும் உள்ள இறைவனை அறிவதில்லை; அவ்வுயிரும் உலகியலறிவாகிய பாசஞானத்தாலும் தன் அறிவாகிய பசு ஞானத்தாலும் அறியமுடியாத இறைவனை அவனருளே கண்ணாகக்காணக்கூடிய சிவஞானத்தால் மாத்திரம் அறியமுடியும்; ஆகவே, இறைவன், பாச ஞானத்திற்கும் பசு ஞானத்திற்கும் அப்பாற்பட்டவனாகவும் சிவஞானத்தால் அறியப்படுபவனாகவும் உள்ளான்; உயிரானது சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் இயல்புடைய படிகம் போல் இறைவனைச் சார்ந்து இறைவன் அருளையும் உலகினைச் சார்ந்து உலக அனுபவத்தையும் பெறும்; அது பல பிறவிகளில் செய்த நல்வினையால் சிவ புண்ணியம் எய்தி, சரியை கிரியையோகங்களை முடித்த நிலையில் அவ்வுயிர்க்கு உடனின்று உணர்த்திவரும் இறைவனே அதன் பக்குவத்திற்கேற்ப அதற்குக் குருவாய்த் தோன்றிச் சிவ ஞானத்தை அறிவுறுத்துவன்; இங்ஙனம் சிவஞானம் எய்தப் பெற்ற உயிர்க்கு இறைவன் தண்ணருள் வழங்குவன்; அதன் பொருட்டு உயிரானது முறைப்படி திருவைந்தெழுத்தை எண்ண வேண்டும்; அவ்வுயிரும் இறைபணியில் வழுவாமல் தன் செயல் ஒன்றுமில்லை என்று அப் பரம்பொருளின் அருள் வழி நிற்ப, இறைவனும் உயிரின் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் தன் செயல்களாகக் கொள்வன்; அதனால், அவ்வுயிரைப்பற்றிக் கொண்டு நிற்கும் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்றும் பற்றறக் கழிந்துவிடும்; இங்ஙனம், இறைவன் அருள்வழி நிற்கும் உயிர் இவ்வுலக இன்னல்களால் வருந்தாமல் அயராது செய்யும் அன்பினால் முதல்வன் திருவடியைச் சாரும்; இவ்வாறு மறவாத பேரன்பால் சிவானுபவம் உள்ளத்தே நிறையப்பெற்ற சீவன் முத்தர் அத்தகைய சிவனடியாரது திருவேடத்தையும் திருக் கோயிலையும் சிவனென வழிபடுவர்; அவர்களுடைய அறிவு சிவஞானத்தையும் இச்சை சிவனடியார் கூட்டுறவையும் சொல் வணக்கத்தையும் பற்றி நிற்கும்; இந்நிலையில் அமர்ந்திருந்த

சிவன் முத்தர் இறுதியில் சிவபெருமான் திருவடியடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வெய்துவர்—என்பனவாம்.

இவ்வொப்பற்ற நூலை இயற்றியருளிய ஆசிரியர் திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்ட தேவ நாயனார் ஆவர். இப்பெரியார், தொண்டை மண்டலத்திற்கும் சோழ மண்டலத்திற்கும் இடையிலேயுள்ள திருமுனைப்பாடி நாடு என்னும் நடுநாட்டிலே பெண்ணாகடம்1 என்ற பேரூரில் வேளாளர் குலத்தில் செல்வமிகுந்த பழங்குடியிற்றோன்றிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்துவந்த அச்சுதகளப்பாளர்க்குப் புதல்வராகத் தோன்றியவர். இவ்வச்சுத களப்பாளர் நெடுநாட்களாக மகப்பேறின்றி வருந்தித் திருத்துறையூர்க்குச் சென்று, தம் குல குருவாகிய அருணந்தி சிவாசாரியரிடம் தம் குறையைத் தெரிவித்து, அப்பெரியார் கூறியவாறு தேவாரத் திருமுறையின்கண் கயிறு சாத்தியபோது திருஞான சம்பந்த அடிகளது திருவெண்காட்டுப் பதிகத்தில் இரண்டாவது பாடலாகவுள்ள

‘பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோ டுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே’

என்னும் செய்யுள் காணப்பட்டதாம். அதனைக் கண்ட அருணந்திசிவம் அகமகிழ்ந்து அச்சுதகளப்பாளர் திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று அவ்வூர்த் திருக்கோயிலிலுள்ள முக்குளங்களிலும் மனைவியோடு நாள் தோறும் நீராடிச் சிவபெருமானை வழிபடுதல் வேண்டுமென்று கூறினர். அங்ஙனமே

---

1. பெண்ணாகடம் என்பது இந்நாளில் பெண்ணாடம் என்று வழங்கிவருகிறது. இது, தென்னிந்திய இருப்புப்பாதையில் விருத்தாசலத்திற்குத் தென்மேற்கில் பதினொரு மைல் தூரத்திலுள்ள ஒரு புகைவண்டி நிலையமாக உளது. இவ்வூரிலுள்ள திருக்கோயில் தூங்கானைமாடம் என்ற பெயருடையது.

அவர் தம் மனைவியாரோடு திருவெண்காட்டிற்குச் சென்று முக்குள நீராடி[1] இறைவனையும் இறைவியையும் பேரன்போடு வழிபட்டு வரும் நாட்களில் அவ்வம்மையார் கருவுற்றுப் பத்தாந் திங்களில் ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றனர். சிவபெருமான் திருவருளால் தோன்றிய தம் தவப்புதல்வர்க்கு அச்சுத களப்பாளர் பெருமகிழ்வுடன் உரிய சடங்குகள் நிகழ்த்தித் திருவெண்காடர் என்னும் திருப்பெயருமிட்டு, பிறகு தம்மூராகிய பெண்ணாகடத்தை யடைந்தனர். இவர் அங்கு வளர்ந்து வருங் காலத்தில் இவருடைய தாய் மாமனார் இவரைத் தம் ஊராகிய திருவெண்ணெய் நல்லூர்க்கு அழைத்துப் போய்த் தம் இல்லத்தில் அன்போடு வளர்த்து வருவாராயினர். இவருக்கு ஈராண்டு நிறைந்து மூன்றும் ஆண்டு தொடங்கியது. அப்பொழுது திருக்கயிலை காவல் பூண்ட நந்திதேவரது வழியில் வந்த சத்தியஞான தரிசினிகளின் மாணவராகிய பரஞ்சோதிமா முனிவர் என்பார், பொதிய மலைக்குப் போகுங்கால் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் தங்கி அருளொளியுடன் நிலவிய திருவெண்காடர்க்குச் சைவ சித்தாந்த மெய்ப்பொருளை அறிவுறுத்தி, அதனைத் தமிழுலகம் உணர்ந்துய்யுமாறு செய்தல் வேண்டும் என்றுரைத்து, இவருக்கு மெய்கண்டார் என்ற திருப்பெயரும் சூட்டி இவரைவிட்டு நீங்கினர். பின்னர் மெய்கண்ட தேவர் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள பொல்லாப்பிள்ளையார் திருமுன்னர் நிட்டையிலமர்ந்து மெய்யுணர்ச்சி விளங்கப்பெற்றுத் தமிழ் மொழியில் ஏதுக்களோடும் எடுத்துக்காட்டுக்களோடும் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களால் சிவஞான போதத்தை இயற்றியருளினர்: பிறகு, இந்நூலைத் தம்மையடைந்த தக்க

---

1. திருஞான சம்பந்தரால் திருவெண்காட்டுப் பதிகத்தில் குறிப்பிடப்பெற்ற வெண்காட்டு முக்குளங்களுள் இரண்டு ஆசிரியர் இளங்கோவடிகளால் சிலப்பதிகாரம் கனாத்திற முரைத்த காதையில் கூறப்பெற்றுள்ள சோமகுண்டமும் சூரிய குண்டமும் ஆகும். எனவே, கடைச்சங்க காலத்தில் திருவெண்காடு என்ற ஊர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது என்பது அறியத்தக்கது.

மாணவர்கட்கும் அறிவுறுத்தி வந்தனர். இவர்பால் இதனைப் பயின்ற மாணவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப.

இனி, ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் வடமொழி இரௌரவ ஆகமத்தில் காணப்படும் பாவ விமோசனப்படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு சுலோகங்களை மொழிபெயர்த்துப் பன்னிரு சூத்திரங்களாக்கித் தம் சிவஞானபோத நூலை இயற்றி முடித்தனர் என்று சிலர் கூறுவர். ஆனால், சிவஞானபோதச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் இச் செய்தி சொல்லப்படவில்லை. அன்றியும், இவ்வாசிரியர் தம் நூலை வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து இயற்றியதாக இந்நூலகத்து யாண்டும் குறிப்பாகக்கூட உணர்த்தவில்லை. இரௌரவ ஆகமத்திலுள்ள சிவஞான போதம் தெளிவில்லாத பன்னிரண்டு சுலோகங்களை யுடையது; சூத்திரங்களாலாயதன்று. இத் தமிழ்ச் சிவஞானபோதமோ, வடமொழியிலுள்ள வியாகரண சூத்திரம், வேதாந்த சூத்திரம், யோக சூத்திரம் ஆகிய நூல்களைப் போலத் திட்ப நுட்பம் வாய்ந்த தெள்ளிய சூத்திரங்களால் அமைந்தது. வடமொழிச் சிவஞான போதத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தின் இறுதியில் 'இவ்விதமாகச் சிவஞான போதத்திலே சைவப் பொருள் துணியப்பட்ட தென்றறிக' என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் மெய்கண்டாரது சிவஞான போதத்தையே சில நூற்றாண்டுகட்குமுன் வடமொழியில் சுலோகங்களாக மொழி பெயர்த்து இரௌரவ ஆகமத்தில் சேர்த்திருத்தல் வேண்டு மென்பது நன்கறியக் கிடக்கின்றது. மெய்கண்ட தேவர் காலத்திற்குமுன் தமிழிலும் வடமொழியிலும் சிவஞான போதம் என்ற நூல் ஒன்று இருந்தது என்பதற்கு யாண்டும் ஆதாரமில்லை. எனவே, இவ்வாசிரியர் இயற்றியுள்ள சிவஞான போதம் நம் தமிழ் மொழியிலே தோன்றிய முதனூல் என்பதும் வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்ததன்று என்பதும் ஐய மின்றித் துணியப்படும்.

கி. பி. 18-ஆம் நூற்றுண்டினிடையில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் அடியார் குழாத்துள் ஒருவராக விளங்கிய சிவஞான முனிவர் என்ற பேரறிஞர்,[1] இச் சிவஞான போதத்திற்குச் சிற்றுரையும் பேருரையும் எழுதியுள்ளனர். இவ்விரண்டினுள் பேருரை சிவஞானபாடியம் என்று வழங்குகின்றது. அது மிக விரிந்ததோர் உரையாகும். அவ்வுரை மிருகேந்திரம், பௌட்கரம், சர்வஞானோத்தரம், தேவி காலோத்தரம் முதலான சிவாகமப் பொருள்களையும் சமய குரவர்களின் திருப்பாடல்களில் அமைந்துள்ள அரிய கருத்துக்களையும் தன்னகத்துக்கொண்டு, தருக்க நுட்பங்கள் செறிந்ததாய்க் கற்போர் உள்ளத்தை உவப்பிக்கும் தன்மையது. இந் நூலுக்குப் பாண்டிப் பெருமாள் என்பவர் இயற்றிய வேறோர் உரையும் உண்டு.

இனி, சிவஞான போதம் எப்போது இயற்றப் பெற்றிருத்தல் கூடும் என்பது ஆராயற் பாலதாகும். இந்நூலின் ஆசிரியராகிய மெய்கண்ட தேவரைப் பற்றிய சில செய்திகள், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலுள்ள திருவண்ணாமலையில் அருணாசலேசுவரர் திருக்கோயிலில் வரையப்பட்டுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் உள்ளன. அக் கல்வெட்டால் இப்பெரியார் வாழ்ந்த காலம் நன்கறியப்படுகின்றது. அது, (1) "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர்க்கு[2] யாண்டு 16-வது இஷப நாயிற்று இருபத்தெட்டாந் தியதியும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற மிருக சீரிஷத்து நாள் உடையார் திருவண்ணாமலையுடைய (2) நாயனார் கோயில் சீமாகேஸ்வரக் கண்காணி

---

1. சிவஞான முனிவர். சகம், 1708-க்கு நேரான கி. பி. 1785-ஆம் ஆண்டில் சித்திரைத் திங்கள் எட்டாம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆயிலிய நன்னாளில் சிவபெருமான் திருவடி நீழல் எய்தினர் என்று தெரிகிறது.

2. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள இராசராச தேவன் மூன்றாம் இராசராச சோழன் ஆவன். இவன் கி. பி. 1216 முதல் கி. பி. 1256 வரையில் சோழ இராச்சியத்தை ஆட்சிபுரிந்த சோழச் சக்கரவர்த்தி என்பது அறியத்தக்கது.

செய்வார்களும் தேவர்கன்மி கோயிற் கணக்கனும் திருவெண்ணெய் நல்லூருடையான் மெய்கண்ட தேவன் ஊருடைய பெருமாளான எடுத்தது வலிய வேளார்க்குக் கல்வெட்டிக் கொடுத்த பரிசா (3) வது இந்நாயனூர் தேவதானம் செங்குன்ற நாட்டு மாத்தூரான இராசராசநல்லூரில் இவர் வெட்டுவித்த மெய்கண்ட தேவப் புத்தேரிக்குக் கடமை யிறுக்குமிடத்து திருத்தின ஆண்டு குழி நாழியும் பாடிகாவலும் கொள்ளக் கடவதாகவும் இதன் (4) எதிராமாண்டு கால் வரிசையும் பாடிகாவலும் இறுக்கக்கடவதாகவும் இதன் எதிராம் ஆண்டு முதல் காலே அரைக்கால் வரிசையும் பாடிகாவலும் உட்பட வேலி எண்பதின் கலம் இறுக்கக் கடவதாகவும் இவ்வேந்தலுக்கு எல்லை அரசுக்குக் கிழக்கு நீரேறின (5) நிலம் திருத்திப் பயிர் செய்யக் கடவதாகவும் இவ்வேந்தலுக்குப் புன்செய் நிலம் அரசுக்குக் கிழக்குத் திருக்கோவலூர் பெருவழிக்கு வடக்கு இவ்வேந்தலைச் சூழ்ந்த நிலத்திலே அஞ்சு வேலி தரை எல்லையாய் பண்டாரத்துக்குக் கடமை இறுக்கக் கடவதாகவும் இவ் வேந்தலில் (6) திருத்தப்பட்ட நிலத்திலே இவ்விராசராச நல்லூரில் எழுந்தருளுவிக்கிற உடையார் மெய்கண்டீசுவர முடைய நாயனார்க்குப் பூசைக்கும் அமுதுபடிக்கும் மூன்றில் ஒன்று தேவதானமாகவும் இவ்வேரிக்கு ஏரிப்பட்டி மன்றுட்டுப் பட்டியுமாக ஐஞ்ஞூறு குழி விடக்கடவதாகவும் இவ்வேந்தல் (7) தம் பொருளிட்டு வெட்டுகிற நிலம் இவ்வேரியும் நிலமும் குடிநீங்கா தேவதானமாய் இவர்க்குச் சந்திராதித்த வரையும் காணியாய் விற்றொற்றிப் பரிக்கிரகஞ் செல்லக் கடவதாகவும் இப்படிச் சம்மதித்துக் கல்வெட்டிக் கொடுத்தோம் இவ்வனை வோம் இது பன்மாஹேஸ்வர ரக்ஷை."[1]

கி. பி. 1216 முதல் 1256 வரையில் அரசாண்ட மூன்றும் இராசராச சோழனது பதினொரும் ஆட்சியாண்டில் திருவெண்ணெய்நல்லூர் மெய்கண்ட தேவர் என்ற பெரியார் திருவண்ணாமலையைச் சேர்ந்த மாத்தூராகிய இராசராச நல்லூரில் மெய்கண்டதேவப் புத்தேரி என்னும் ஏரி ஒன்று வெட்டு

1. South Indian Inscriptions, Vol. VIII No. 74

வித்தனர் என்பதும் அவ்வூரில் தம் பெயரால் மெய்கண்டேச்சுரம் என்னும் சிவாலயம் ஒன்றமைத்து அதற்கு நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக ஆண்டொன்றிற்கு நானூறு கல நெல் வருவாய் வரக்கூடிய ஐந்து வேலி நிலத்தைத் தேவதான இறையிலியாக[1] வழங்கினர் என்பதும் இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. இதில் காணப்படும் "இஷப நாயிற்று இருபத் தெட்டாம் தியதியும் சனிக்கிழமையும் பெற்ற மிருக சீரிஷத்து நாள்" என்னுங் காலக் குறிப்பை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் கீல்ஹார்ன் என்ற அறிஞர், இது கி. பி. 1232-ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் 22-ஆம் நாளைக் குறிக்கும் என்று கூறுகின்றனர்.[2] கி. பி. 1216-ல் முடி சூட்டப் பெற்ற மூன்றும் இராசராச சோழனது ஆட்சியின் பதினாரும் ஆண்டு கி. பி. 1232 ஆக விருத்தல் அவ்வறிஞரது முடிபை உறுதிப்படுத்துதல் உணரற் பாலதாம். எனவே, திருவெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்ட தேவர் தம் பெயரால் ஏரியும் திருக்கோயிலும் இராசராச நல்லூராகிய மாத்தூரில் அமைத்த காலம் கி. பி. 1232-ஆம் ஆண்டாகும்.

மெய்கண்ட தேவரது மரபில் நான்காம் ஞானகுரவராக வுள்ள உமாபதி சிவாசாரியார்,[3] தாம் சங்கற்ப நிராகரணம் என்ற நூலை இயற்றிய காலம் சகம் ஆண்டு 1235 என்று அந் நூலில் குறித்துள்ளனர்.[4] எனவே, கி. பி. 1313-ல் அவ் வாசிரியர் அந்நூலை இயற்றினர் எனலாம். ஆகவே, உமாபதி சிவத்திற்கு எண்பத்தோராண்டுகட்கு முன் கி. பி. 1232-ல்

---

1. தேவதான இறையிலி என்பது அரசாங்க வரி நீக்கிச் சிவாலயங்கட்கு அளிக்கப்பெற்ற நிலமாகும்.

2. Epigraphia Indica, Vol. VIII, Page 268.

3. மெய்கண்ட தேவர்.
அருணந்தி சிவாசாரியர்.
மறைஞான சம்பந்தர்.
உமாபதி சிவாசாரியர்.

4. சங்கற்ப நிராகரணம், பாயிரம், வரிகள் 26—29.

மெய்கண்ட தேவர் இருந்தனர் என்பது எவ்வாற்றானும் ஏற்புடைத்தேயாம்.

இக்கல்வெட்டு வரையப்பெற்ற காலம், இதில் சொல்லப் பட்டுள்ள பெரியாரின் பெயர், இவருடைய ஊர், இவர் புரிந் துள்ள அறச் செயல்கள், சூழ்நிலை ஆகியவற்றை நுணுகி ஆராயுமிடத்து, இவரே தமிழ் மொழியில் சிவஞான போதம் இயற்றியருளிய அறிஞர் பெருமானாதல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப்படும். இவ்வாசிரியர்க்கு ஊருடையபெருமாள், எடுத்தது வலிய வேளார் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்கள் அக் காலத்தில் வழங்கியுள்ளன என்பது இக்கல்வெட்டால் அறியப் படுகின்றது. எனவே, இவர் சோழமன்னர்களாலும் பொது மக்களாலும் அந்நாளில் போற்றிப் பாராட்டப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். இதுகாறும் கூறியவாற்றால் ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவர் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற் பகுதியில் சிவஞான போதத்தை இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலப்படுதல் காண்க.

4. சிவஞான சித்தியார்

சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் இதுவே மிக விரிவானது ; பரபக்கம், சுபக்கம் என்ற இரு பெரும் பகுதிகளை யுடையது. அவற்றுள் பரபக்கம் 301 விருத்தப் பாக்களை யுடையது. இதில் உலகாயதம் முதல் பாஞ்சராத்திரம் ஈறாக வுள்ள பதினான்கு சமயங்களின் கொள்கைகளும் அவற்றிற்கு மறுப்புக்களும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன ; சுபக்கம் 328 விருத்தப் பாக்களையுடையது ; இப்பகுதியில் சிவஞான போதச் சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டையும் பின்பற்றிச் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகள் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, இதற்கு முதனூல் மெய்கண்ட தேவரது சிவஞான போதமேயாகும்.1 சிவஞான போத நூற்பொருளை எல்லோரும் இனிதுணர்ந்துய்ய வேண்டும் என்ற கருத்துடன் அதனைப் பின்பற்றி இந்நூல் விருத்தயாப்பில் விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் இயற்றப்பட்டுள்ளது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம்.

'வள்ளுவன்சீர் அன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்'

என்னும் பழைய பாடலில் தமிழ் மொழியிலுள்ள சித்தாந்த நூல்களில் சிவஞான சித்தியாரே மிக உயர்ந்தது என்று கூறப்பட்டிருத்தல் அறியற்பாலதாகும். அன்றியும், 'சிவத்தின் மேல் தெய்வமில்லை சிவஞான சித்திக்கு மேல் சாத்திரமில்லை' என்னும் பழமொழியும் 'பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே—ஓர்விருத்தப் பாதி போதும்'2 என்னும்

---

1. 'என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே தாளிணை தலைமேற் சூட்டு
மின்னமர் பொழில்சூழ் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றும்.
—சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம், பாயிரம், 2

2. சிவபோகசாரம்.

சிவபோகசாரப் பாடற் பகுதியும் இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை நன்குணர்த்துதல் காண்க.

இந்நூலாசிரியர் அருணந்திசிவாசாரியர் ஆவர். இவர் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் திருத்துறையூரில்[1] ஆதி சைவ மரபில் தோன்றிச் சைவாகமங்கள் எல்லாவற்றையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுத் தேர்ச்சி எய்தி, சகலாகம பண்டிதர் என்ற சிறப்புப் பெயரோடு அக்காலத்தில் விளங்கியவர்; மெய்கண்ட தேவருடைய தந்தையாராகிய அச்சுதகளப்பாளருக்குக் குலகுருவாகத் திகழ்ந்தவர்; அவர் மகப்பேறின்றி வருந்திய காலத்தில் திருமுறைகளில் கயிறு சாத்தச்சொல்லி, அப்போது காணப்பட்ட திருப்பாட்டுணர்த்தியவாறு அவரைத் திருவெண்காட்டிற்கு அனுப்பி முக்குளங்களிலும், நீராடி இறைவனை வழிபட்டு வருமாறு செய்தவர். இவர் திருவெண்ணெய் நல்லூர்க்கு வந்த காலத்தில் சைவ நன்மக்கள் பலர் இவரை எதிர்கொண்டு வணங்கி அழைத்துவர அவ்வூரிலிருந்த மெய்கண்டதேவர் மாத்திரம் அங்குப் போகவில்லை; பின்னர்ச் சென்று இவரைப் பார்க்கவுமில்லை. பிறகு இவர் மெய்கண்ட தேவரைத் தாமே பார்க்கச் சென்றனர். அப்போது மெய்கண்ட தேவர் தம் மாணவர்கட்கு ஆணவமல உண்மையை விளக்கிக் கொண்டிருந்தனரேயன்றி இவரைக் கண்டு ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் பேசாமைபால் இவர் செருக்கோடு 'ஆணவமல வடிவம் யாது' என்று கேட்க அவர் தம் முன் நின்ற அருணந்தி சிவாசாரியரையே தம் விரலால் சுட்டிக் காண்பித்தனராம். உடனே இவர் மெய்யறிவு விளங்கப்பெற்று மெய்கண்ட தேவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் தமக்கு மெய்ப்பொருளை அறிவுறுத்துமாறு வேண்டினர். இவரது நிலையை உணர்ந்த மெய்கண்டதேவர் இவருக்கு மெய்ப்பொருளை யுணர்த்தித் தம் மாணவர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் முதல்வராயிருக்கும் சிறப்

1. இது சுந்தரமூர்த்திகளால் பாடப்பெற்ற நடுநாட்டுச் சிவத் தலங்களுள் ஒன்று; தென்னிந்திய இருப்புப் பாதையில் விழுப்புரத்திற்கும் பண்ணுருட்டிக்கும் நடுவில் ஒரு புகைவண்டி நிலையமாக இந்நாளில் உள்ளது.

யையும் அளித்தனர். இவர் தம் ஆசிரியரிடம் கேட்ட உண்மைப்பொருளை நன்கு விளக்கி முதனூலாகிய சிவஞான போதத்திற்கு வழிநூலாகச் சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூலை இயற்றினர். இச்சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்திற்கு மூவரும்,[1] சுபக்கத்திற்கு அறுவரும்[2] உரையெழுதியுள்ளனர். இதுவும் இந்நூலின் பெருமைக்குத் தக்க சான்றுதல் அறிக.

சந்தான குரவர் நால்வருள், சிவஞானபோதம் இயற்றியருளிய மெய்கண்ட தேவர் முதல்வர் என்பதும் அவர் முதல் மாணவரும் சிவஞான சித்தியார் இயற்றியவரும் ஆகிய அருணந்தி சிவாசாரியர் இரண்டாமவர் என்பதும் அறியற்பாலவாம்.

---

5. இருபா இருபஃது

இது சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று; பத்து நேரிசை வெண்பாவும் பத்து நேரிசை ஆசிரியப்பாவுமாக இருபது செய்யுட்களை யுடையது; அந்தாதித்தொடையில் அமைந்தது. இதன் ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவரின் முதல் மாணவரும் சிவஞான சித்தியாரின் ஆசிரியருமாகிய அருணந்தி சிவாசாரியர் ஆவர். இப்பெரியார் தம் ஞானாசாரியராகிய மெய்கண்ட தேவரை வழிபட்டு வினவும் முகத்தால் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விளக்கிக் கூறுவது இந்நூல்.

---

1. பரபக்கத்திற்கு உரைகண்ட மூவர்: திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர், அவர் மாணவர் தத்துவப்பிரகாசர், வேலப்பர் என்போர்.
2. சுபக்கத்திற்கு உரைகண்ட அறுவர்: மறைஞானதேசிகர், சிவாக்கிரயோகியர், நிரம்பவழகிய தேசிகர், ஞானப்பிரகாசர், சிவஞான முனிவர், சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்போர்.

6. உண்மை விளக்கம்

இது சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று; ஐம்பத்து மூன்று நேரிசை வெண்பாக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது; முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் இயல்பையும் உயிர், பதி, பாசம் என்பவற்றின் தன்மைகளையும், திருக் கூத்தின் பொருளையும், ஐந்தெழுத்துண்மை கூத்தப்பெருமான் திருவடிவில் விளங்கும் முறையையும் தெளிவாகவும் சுருக்க மாகவும் உணர்த்துவது. இதன் ஆசிரியர் திருவதிகை மனவாசகங் கடந்தார் என்ற பெரியார் ஆவர். இவர் மெய்கண்ட தேவர் மாணவர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவர். இவரது பிறப் பிடம் திருவதிகையாகும். இந்நூல் பழைய ஏட்டுப்பிரதிகள் இரண்டினுள்

'மன்னதிகை வாழும் மனவா சகங்கடந்தான்
மின்னனையார் வாழ்விலுறு மெய்கண்டான்—பன்மறைகள்
வண்மைதரும் ஆகமநூல் வைத்த பொருள்வழுவா
உண்மைவிளக் கஞ்செய்தான் உற்று'

என்ற வெண்பா ஒன்று இறுதியில் இருத்தல் அறியத் தக்கது.

———

கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பெற்ற சில தமிழ் நூல்களின் பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றன. ஆனால், அந்நூல்கள் இக்காலத்தில் கிடைக்க வில்லை. எனினும், கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு அவற்றையும் அவற்றின் ஆசிரியர்களையும் பற்றிய செய்திகளை ஆராய்ந்து காண்பாம்.

---

7. பாரதம்

மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனது முப்பத்திரண்டாம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1210-ல் வட திருவாலங்காட்டில் வரையப்பெற்றுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] இப் பாரதத்தைப் பற்றிய செய்தியை உணர்த்துகின்றது. அது, பழையனூர் நாட்டுத் திருவாலங்காட்டில் எழுந்தருளியுள்ள கூத்தப்பிரானுக்கு நுந்தா விளக்கொன்று வைத்து அதற்கு நிவந்தம் விட்ட ஒரு தலைவரைக் குறிக்குமிடத்து, அவர் 'பாரதந்தன்னை அருந் தமிழ்ப்படுத்திச் சிவநெறி கண்டவர்' என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றது. அவர், தொண்டை மண்டலத்தில் குன்றவர்த்தனக் கோட்டத்திலுள்ள இல்லத்தூர் நாட்டில் அரும்பாக்கம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்தவர் என்பதும் அறநிலைவிசாகன் என்னும் பெயரினர் என்பதும் திரைலோக்ய மல்லன், வத்சராசன் என்ற பட்டங்களையுடையவர் என்பதும் அக் கல்வெட்டால் அறியப் படுகின்றன. அக்கல்வெட்டு உணர்த்தும் செய்திகளைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, அவர் மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவராகவும் சிவபத்தி வாய்ந்த சிறந்த செந்தமிழ்ப் புலவராகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அரும்பாக்கத்து அறநிலை விசாகனார் இயற்றிய இப்பாரத நூல் இப்போது கிடைக்காமையால் இதனைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்

1. Ins. 482 of 1905. வடதிருவாலங்காடு என்பது சமயகுரவர் மூவரும் பாடியருளிய தொண்டை நாட்டுச் சிவத்தலங்களுள் ஒன்று; தென்னிந்திய புகைவண்டி நிலையங்களுள் ஒன்றாக அரக்கோணத்திற் கண்மையில் உள்ளது.

டில் இயற்றப்பெற்ற இப்பாரதத்திற்குமுன் கடைச்சங்க காலத்தில் பெருந்தேவனார் இயற்றிய பாரதம் ஒன்றும், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் ஆட்சியில் இயற்றப்பெற்ற பாரதம் ஒன்றும் நம் தமிழ்மொழியில் இருந்தமை அறியத்தக்கதாகும்.

---

8. காங்கேயன் பிள்ளைக்கவி

இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்பத்தூர்த் தாலுகாவிலுள்ள பெருச்சிகோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று[1] இந் நூலைப்பற்றிய செய்தியைக் கூறுகின்றது. அது, முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனது ஆட்சியின் பதினான்காம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1230-ல் வரையப்பட்டது. அக்கல்வெட்டினால் இப் பிள்ளைக்கவியின் ஆசிரியர், சிறு பெருச்சியூர்க் கொடிக்கொண்டான் பெரியான் ஆதிச்சதேவன் என்றபுலவர் என்று தெரிகிறது. இக்கவிஞர், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியனுடைய அரசியல் அதிகாரிகளுள் ஒருவனும் தேனாற்றுப் போக்கிலுள்ள நியமம் என்ற ஊரினனுமாகிய கண்டன் உதயஞ்செய்தான் காங்கேயன் என்ற தலைவன்மீது இப் பிள்ளைத்தமிழைப் பாடி இதற்குப் பரிசிலாகச் சாத்தனேரி என்னும் ஊரில் அவன் அளித்த இறையிலி நிலங்களைப் பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது அக் கல்வெட்டால்[2] அறியக்கிடக்கின்றது. மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனுடைய அவைக்களப் புலவராக விளங்கிய காராணை விழுப்பரையர் என்பவர் பெரியான் ஆதிச்சதேவன் என்ற இப்புல வர்க்கும் அரசியல் அதிகாரியாகிய கண்டன் உதயஞ் செய்தான் காங்கேயனுக்கும் நட்புண்டு பண்ணியிருத்தலாலும் அத்தலைவன் இவரை 'நம்புலவன்' என்று ஒரு கல்வெட்டில்[3] உரிமை

1. Ins. 75 of 1924.
2. Ins. 75 of 1924 and Ins. 26 of 1926; ARE for 1924, Part II, Para 29
3. Ins. 71 of 1924; ARE for 1924, part II, para 29.

யுடன் கூறியிருத்தலாலும் இவர் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் பாண்டி நாட்டில் நிலவிய சிறந்த புலவர்களுள் ஒருவராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம். இப் பிள்ளைக்கவி இக்காலத்தில் கிடைக்காமையின், இதனைப்பற்றி யாதும் குறித்தற்கியலவில்லை. கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுவில் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய குலோதுங்கசோழன் பிள்ளைத் தமிழுக்குப்பிறகு அறியப்படும் பிள்ளைத்தமிழ் இதுவேயாம்.

கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பண்டைத் தமிழ் நூல்களுக்குச் சிறந்த உரைகண்ட உரையாசிரியர் இருவர் இருந்துள்ளனர் என்று தெரிகிறது. அன்னோர் சேனாவரையரும் பரிமேலழகரும் ஆவர். அவர்களைப்பற்றிய செய்திகளை ஈண்டுக் குறிப்பதும் பொருந்தும்.

சேனாவரையர்

இவர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைவரைந்த பெரியார்களுள்[1] ஒருவர்; வடமொழியும் தமிழும் நன்கு பயின்றவர். இவ்விரு பெரிய மொழிகளும் இரு வேறு தனி மொழிகள் என்பதை மறந்து வட நூல் முடிபுகளையும் கொள்கைகளையும் தமிழ்மொழிக்குரிய இலக்கணங்களில் புகுத்தி அவற்றிற்கு அமைதி கூறியவர். இவரது வடமொழிப் பயிற்சியொன்று பற்றியே இவர் உரையாசிரியர்களுள் சிறந்தவர் என்று இக்காலத்தவரால் பாராட்டப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. சேனாவரையர் என்பது படைத்தலைவர் என்ற பொருளைத்தரும். 'அவற்றுள் கிளையெண்குழூஉ' என்று தொடங்கும் நன்னூல் சூத்திரத்தின் உரையில்[2] சிறப்பால் பெறும்பெயர்க்கு 'ஆசிரியன், படைத்தலைவன், சேனாவரையன்' என்பவற்றை மயிலைநாதர் உதாரணமாகக் காட்டியிருத்தலால், பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள் தம் படைத்தலைவர்களுக்கு வழங்கிய சிறப்புப்பெயரே சேனாவரையர் என்பது எனலாம். எனினும் இப்பெயர் இயற்பெயராகவும் வழங்கியுள்ளது. ஆகவே, தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட இவ்வாசிரியர்து இயற்பெயரே சேனாவரையர் என்று வழங்கியதாதல் வேண்டும்.

---

1. தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வரைந்த பெரியோர்கள் இளம்பூரண அடிகள், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் என்போர்.

2. நன்னூல், பெயரியல், 19 ஆம் சூத்திர உரை (மயிலைநாதருரை).

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துப் பெயரியலில் 'எல்லாரு மென்னும் பெயர்' என்று தொடங்கும் சூத்திரத்திலுள்ள 'பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவியும்' என்ற பகுதிக்குரிய விசேடவுரையில்[1] 'புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார் இக்காலத்தும் பெண் மகன் என்று வழங்குப' என்று இவ்வுரையாசிரியர் அது வழங்குமிடத்தைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர். பிற உரை யாசிரியர்களாகிய இளம்பூரண அடிகளும் தெய்வச் சிலையாரும் இவ்வாறு இதனை இடங்காட்டி விளக்கவில்லை. எனவே, இவர் மாறோகத்தைச் சார்ந்த நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். மாறோகம் என்பது கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு என்று கூறுவர்.[2] ஆனால், பாண்டியர்களின் கடற்றுறைப் பட்டினமாகிய கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடு முற்காலத்தில் குடநாடு என்று வழங்கியது என்பது பாண்டி நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.[3] பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய கைந்நிலையின் ஆசிரியர், மாறோகத்து முள்ளி நாட்டு நல்லூர்க் காவிதியார் மகனார் புல்லங்காடனார் என்பது பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளால் அறியக்கிடக்கின்றது.[4] ஆகவே, முள்ளி நாட்டைத் தன்னகத்துக்கொண்ட பெருநாடொன்று மாறோக நாடு என்ற பெயருடையதாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். முள்ளி நாடு என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்த நாடுகளுள் ஒன்றாகும்.[5] எனவே, மாறோகமும் தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்த ஒரு நாடு என்பதில் ஐயமில்லை. தொல்காப்பியனார் காலத்தில் வழங்கிய பழைய வழக்கம் ஒன்று, தென்பாண்டி நாட்டில் மாறோகத்தில் தம்காலத்திலும் வழக்கிலிருந்ததை நேரில்உணர்ந்து

---

1. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் 10.ஆம் சூத்திர உரை.
2. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம் 10 ம் சூத்திரத்தின் அடியில் ஆறுமுக நாவலர் வரைந்துள்ள கீழ்க்குறிப்பு.
3. Ins. 464 of 1929—30
4. ஐந்திணை எழுபதும் கைந்நிலையும் (இ. வை. அனந்தராமையர் பதிப்பு) பக். 44.
5. Epigraphia Indica Vol. IX, No. 10.

சேனாவரையர் தம் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையில் குறித்திருத்தலால் இவர் தென்பாண்டி நாட்டில் ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கொற்கைக் கண்மையிலுள்ள ஆற்றூரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்று,[1] ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் என்பார் தம் முன்னோரிடத்திலிருந்து ஆசிரியர் மாணவர் முறையில் தாம் பெற்ற நிலம் மனை முதலியவற்றை அவ்வூர்ச் சிவன்கோயிலுக்கு கி. பி. 1275-ல் அளித்தனர் என்று கூறுகின்றது. இக் கல்வெட்டில் சொல்லப்பட்ட ஆற்றூர்ச் சேனாவரையரே தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்டவராக இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுவதற்கு இடமுளது. இவ்வறிஞர் ஆற்றூர்க் கோயிலுக்கு அளித்த நிலம், மனை முதலியவை இவர் ஆசிரியர் மாணவர் முறையில் முன்னோரிடமிருந்து அடைந்தவையாயிருத்தலும் இவரது ஊர் மாறோகநாட்டிலுள்ள ஆற்றூராயிருத்தலும் இம்முடிபினை ஆதரித்தல் காண்க. ஆகவே, இவ்வுரையாசிரியர் எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1268—1311) ஆட்சிக்காலத்தில் தென்பாண்டி நாட்டில் கொற்கைக் கணித்தாகத் தாமிரபர்ணிக் கரையிலுள்ள ஆற்றூரில் வாழ்ந்தவர் என்பது அறியத்தக்கது. இவர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரை ஒன்றே இக்காலத்தில் கிடைத்துள்ளது. இவரைப்பற்றிய பிற செய்திகள் புலப்படவில்லை.

---

1. Ins. 465. of 1929—30; ARE for 1929—30, part II. para 14.

பரிமேலழகர்

இவர் திருக்குறளுக்கும் எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலுக்கும் சிறந்த உரைகண்ட பேராசிரியர் ஆவர். திருக்குறளுக்கு முற்காலத்தில் உரை எழுதியவர்கள் பதின்மர் என்பது,

‘ தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிமே லழகர் பருதி—திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமாள் காலிங்கர் வள்ளுவர்நூற்
கெல்லையுரை செய்தார் இவர் ’1

என்ற பாடலால் அறியப்படுகின்றது. இப் பதின்மருள் பரிமேலழகரே இறுதியில் உரை எழுதியவர். மற்ற ஒன்பதின்மரும் இவருக்கு முற்பட்டவர்கள். பதின்மர் உரைகளில் இவ்வறிஞரது உரையே மிகச் சிறந்தது என்பது பெரியோர்களது கருத்து. இதனை,

‘ பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ—நூலிற்
பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி ’2

‘ விரைத்தா ரலங்கற் றிருவள் ளுவர்முன்னம் வெண்குறட்பா
நிரைத்தார் மிகுபொருள் நான்கும் விளங்க நெறிப்புலவர்
உரைத்தார் பலரு மதற்குரை தன்னை யுலகறியக்
கருத்தான் வகுத்தமைத் தான்கலை தேரொக்கை காவலனே ’3

என்னும் பழைய பாடல்களால் உணரலாம். சந்தான குரவருள் ஒருவராகிய கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார்

---

1. தொண்டை மண்டல சதகம், 41, மேற்கோள் ; பெருந்தொகை (மு. இராகவையங்கார்) பக். 352.
2. தொண்டைமண்டல சதகம், 41, மேற்கோள்.
3. பெருந்தொகை, பக். 354.

தமிழ்மொழியிலுள்ள நீதிநூல், பத்திநூல், இலக்கணநூல், உரைநூல், புராணநூல் சித்தாந்தநூல் ஆகிய ஆறு பிரிவுகளி லும் ஒவ்வொன்றிலும் இன்ன இன்ன நூல் சிறந்தது என்பதை,

'வள்ளுவன்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்'

என்ற பாடலில் குறித்துள்ளனர். இதில் உரைகளுள் சிறந்தது பரிமேலழகர் உரையே யென்று அவர் கூறியிருத்தல் காண்க. இவ்வாறு பரிமேலழகர் உரையை முன்னோர் பலர் பாராட்டியுள்ளமைக்குக் காரணம், இவ்வுரை சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல் ஆகிய இயல்பினை யுடையதாய்த் தூயதமிழில் அமைந்திருப்பதேயாம். வடமொழியிலும் மிக்க பயிற்சியுடையவராக விளங்கிய இவ்வுரையாசிரியர் சிறந்த செந் தமிழ் நூலாகிய திருக்குறளுக்கும் கடைச்சங்க நூலாகிய பரிபாட லுக்கும் அவற்றின் தூய்மைக்கும் பெருமைக்கும் ஏற்றவாறு தெள்ளிய தூயதமிழில் உரைவரைந்திருப்பது பெரிதும் போற்று தற்குரிய செயலாகும்.

இவ்வுரையாசிரியர் காஞ்சிமாநகரில் வாழ்ந்தவர் என் பதும் வைணவ சமயத்தினர் என்பதும் 'திருக்காஞ்சிவாழ் பரிமேலழகன்—வள்ளுவர் நூற்கு வழி காட்டினன் தொண்டைமண்டலமே'[1] என்னும் தொண்டை மண்டல சதகப் பாடற்பகுதியாலும் 'நீணிலங்கடந்தோன் தாள்தொழு மரபிற்—பரிமேலழகன்'[2] என்னும் பரிபாடல் உரைச் சிறப்புப்பாயிரப் பகுதியாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றன. இவர் காஞ்சீபுரத்திலுள்ள உலகளந்த பெருமாள் கோயில்

1. தொண்டை மண்டல சதகம், 41.
2. பரிபாடல்—உரைச்சிறப்புப்பாயிரம், வரிகள் 20-21; பெருந்தொகை, பக். 355.

அருச்சகர் மரபில் தோன்றியவர் என்ற செவி வழிச் செய்தியும் இவற்றை ஆதரித்து நிற்றல் காண்க.

இவர் திருமாலிடத்து மெய்யன்பு பூண்டு ஒழுகியவரா யிருந்தும், பரிபாடலுரையில் சிவபெருமானையும் முருகவேளையும் குறிப்பிடும் இடங்களில் அவர்களுடைய பெருமைகளை நன்கு விளக்கியிருப்பது இவரது நடுவுநிலைமையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்துகின்றது. இவரது பண்பினை, 'அன்பருள் நாமனைப் புரவுகண் ணோட்டம்—நன்றறி வாய்மை நற்றவ முடையோன்—இத்தகை யன்றி யீசன தருளால்—உய்த்துணர் வுடையவோர் உண்மை யாளன்'[1] என்ற திருக்குறள் உரைச் சிறப்புப் பாயிரப் பகுதியால் இனிதுணரலாம். பழைய செய்யுட் பகுதிகளைத் தம் உரைநடையில் அமைத்த உரையாசிரியர்களுள் இவரே முதன்மைவாய்ந்தவர் என்பது அறிஞர்களது கருத்து. இவ்வுண்மையை இவருடைய உரைகளைப் படிக்கும் புலவர்கள் நன்கறிவர்.

காஞ்சி அருளாளப் பெருமாள் கோயிலில், தெலுங்கச் சோழன் விஜயகண்ட கோபாலனது இருபத்திரண்டாம் ஆட்சியாண்டாகிய கி. பி. 1272-ல் வரையப்பட்ட கல்வெட்டொன்று,[2] புவியாளப் பிறந்த ஆமூர் நீலகங்கரையன் என்ற தலைவன் ஒருவன் வண்டுவரைப் பெருமாளான பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதரிடம் ஐந்நூறு குழியுள்ள நந்தவனம் ஒன்றை விலைக்கு வாங்கி அப்பெருமாள் கோயிலுக்கு அளித்தனன் என்று கூறுகின்றது. இதில் குறிக்கப்பெற்ற பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதரே உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகரா யிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறிஞர் பலருடைய கருத்தாகும்.[3] பெயர், இடம், காலம், சமயம் ஆகியவற்றை நோக்குங்கால் இக்கருத்து

1. திருக்குறளுரைச் சிறப்புப்பாயிரம், வரிகள் 17--20; பெருந்தொகை, பக். 354.
2. S. I. I. Vol. IV, No. 854.
3. சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம், பக்கங்கள் 116, 117; கொங்கு மலர், தொகுதி 2, பக். 244, 245.

வலியுறுதல் காணலாம். இக் கல்வெட்டில் சொல்லப்படும் தாதன் என்பது இந்நாளில் வைணவர்கள் நாள்தோறும் வழங்கி வரும் தாசன் என்னும் பரிபாடைச் சொல்லேயாம். இவ் வுரையாசிரியர்க்கு வண்துவரைப் பெருமாள் என்ற பிறிதொரு பெயரும் உண்டு என்பது இக் கல்வெட்டால் அறியப்படுகின்றது. இவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாதல் உணர்க.

இனி, மேலே குறிப்பிட்ட 'விரைத்தாரலங்கல்' என்று தொடங்கும் பழைய பாடலில் இவர் 'ஒக்கை காவலன்' என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒக்கூரே இவரது ஊர் என்பது சிலர் கருத்து. ஒக்கூர் என்னும் பெயரோடு சோழ நாட்டிலும் ஓர் ஊர் இருத்தலால் அதனை ஒருதலையாகத் துணிதற்கியலவில்லை. மற்றொரு பழைய பாடலில் 'தமிழ்க் கூடல்—பரிமேலழகியன்' என்ற தொடர் காணப்படுதலால் இவர் தம் வாழ்நாளின் ஒரு பகுதியில் மதுரைமா நகரில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பர் சிலர். எனவே, இவர் மதுரைமா நகரில் சில ஆண்டுகளும் காஞ்சிமா நகரில் சில ஆண்டுகளும் வாழ்ந்திருத்தல் கூடும். இவரைப் பற்றிய பிற வரலாறுகளை அறிதற்குரிய ஆதாரங்கள் இப்போது கிடைக்க வில்லை.

---

1. 'முன்னுரைத்த தேவர்குறள்...........
இன்னதிது வென்றுரைக்க வெய்தினன்—முன்னூற்
புரிமே லழகியகோ போற்று தமிழ்க்கூடற்
டரிமே லழகிய னென்பான்' (பெருந்தொகை, பக். 354—55)

9. தஞ்சைவாணன் கோவை

இது மாறைநாட்டுத்[1] தஞ்சையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வாணன் என்பவனைப் பாட்டுடைத்தலைவனாகக்கொண்டுபொய்யா மொழிப் புலவரால் பாடப்பட்ட கோவை நூலாகும். கோவை என்பது தமிழ் மொழியில் வழங்கிவரும் பல்வகைப் பிரபந்தங் களுள் ஒன்று. அகப்பொருள் துறைகளைப் பொருள் தொடர்ந்து வருமாறு ஒழுங்குபெற அமைத்து ஒரு நாடகக் காப்பியம்போல் நானூறு கட்டளைக் கலித்துறைகளில் பாடப்படவேண்டும் என்பது இதன் இலக்கணம். இத்தகைய கோவை நூல்களுள் மிக்க பழமைவாய்ந்தவை, மணிவாசகப்பெருமான் இயற்றி யருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரும் இறையனார் அகப் பொருள் உரையில் உரையாசிரியரால் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பெற்ற பாண்டிக்கோவையுமேயாம்.

தஞ்சைவாணன் கோவை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவை யார்க்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் பாராட்டப்படும் பெருமை வாய்ந்தது; சொல்வளம் பொருள்வளம் செறிந்தது; நாற்கவிராச நம்பியின் அகப்பொருள் விளக்கத்திற்குச் சிறந்ததோர் இலக்கிய மாக நிலவும் சிறப்புடையது.

இந்நூல், களவியல், வரைவியல், கற்பியல் என்ற மூன்று பகுதிகளையுடையதாய் நானூற்றிருபத்தைந்து அகத்துறைப் பாடல்களில் அமைந்தது.

இந்நூலின் ஆசிரியராகிய பொய்யாமொழிப் புலவர் தொண்டைமண்டலத்தில் செங்காட்டுக்கோட்டத்து[2]த் துறை யூரில் பிறந்தவர் ; அமண்பாக்கிழார் குடியினர் ; இவருடைய

---

1. மாறைநாடு என்பது திருநெல்வேலி ஜில்லா தென்காசித் தாலூகாவி லிருந்த ஓர் உள் நாடாகும். இது குறுமாறைநாடு என்று கல்வெட்டுக் களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

2. செங்காட்டுக்கோட்டம் என்பது செங்கற்பட்டு ஜில்லா காஞ்சீபுரம் தாலூகாவிலிருந்த ஒரு பெரு நிலப்பரப்பாகும். மணிமங்கலம், அமண் பாக்கம் முதலான ஊர்கள் இக்கோட்டத்திலுள்ளவை என்று தெரிகிறது. (S. I. I. Vol. III, No. 27)

இயற்பெயர் யாது என்பதும் பெற்றோர் யாவர் என்பதும் தெரியவில்லை. 'பொய்யாநாவிற் கபிலன்'[1] என்று பாராட்டப் படும் கடைச்சங்கப் புலவர் கபிலரைப்போல் இவரும் தூய உள்ளமும் பெரும் புலமையும் படைத்துப் பொய்யாச் செந்நாவுடையவரா யிருந்தமை பற்றிப் பொய்யாமொழியார் என்ற சிறப்புப் பெயர் எய்தினர். இப்பெயர் யாண்டும் பரவி வழங்கத் தொடங்கியபின் இவரது இயற்பெயர் மறைந்து விட்டது.

இப்புலவர்பிரான் சோழ மண்டலத்தில் தஞ்சைமா நகர்க்கு அண்மையிலுள்ள கண்டியூரில் புகழுடன் வாழ்ந்து கொண் டிருந்த சீநக்கன் என்ற வள்ளலின் அன்பிற்கும் ஆதரவிற்கும் உரியவராகிப் பல ஆண்டுகள் அங்குத் தங்கியிருந்தனர். அவ்வூரில் தமக்கு ஏற்பட்ட பொய்ப்பழி[2] காரணமாக இவர் பெரிதும் மனமுடைந்து, தம்பால் சிறிதும் ஐயமின்றிப் பேரன்புடன் நடத்திவந்த சீநக்கவள்ளலையும் பிரிந்து, பாண்டி நாட்டிற்குச் சென்று, பாண்டி வேந்தனிடம் தங்கி யிருந் தனர். அந்நாட்களில் அவ்வரசன் வேண்டியவாறு மதுரைப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் பழைய சங்கப்பலகை மிதந்து தோன்றும்படி,

'பூவேந்தர் முன்போற் புரப்பா ரிலையன்றிப்
பாவேந்த ருண்டென்னும் பான்மைதான்—மாவேந்தன்
மாற னறிய மதுரா புரித்தமிழோர்
வீறணையே சற்றே மித'[3]

1. புறநா. 174.

2. 'தேரையார் தெங்கிளநீர் உண்ணார் பழிசுமப்பர்
நாரியார் தாமறிவார் நாமவரை நத்தாமை
கோரைவாய் பொன்சொரியுங் கொற்றவன் றன்கண்டி
யூரைவாய் மூட வுரையறிந்தோ மில்லையே'

என்ற பாடலில் இவர் தமக்கேற்பட்ட பொய்ப்பழிபற்றி வருந்துதல் காணலாம்.

3. தமிழ் நாவலர் சரிதை (கழகப் பதிப்பு) பக். 61

என்ற பாடலைப் பாடினுர் என்று தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறுகின்றது.

பிறகு, இவர் தென்பாண்டி நாட்டிற்குச் சென்று அந்நாட்டின் உள்நாடுகளுள் ஒன்றுகிய மாறை நாட்டின் தலைவனுக நிலவிய வாணனைக்கண்டு, அவனுல் ஆதரிக்கப்பெற்று அங்குத் தங்கியிருந்தனர் ; அக்காலத்தில் அவனது பேரன்பினுல் பிணிக்கப்பட்டு அவன்மேல் இக்கோவையைப் பாடி அரங்கேற்றினர். வாணனும் அந்நூலால் தனக்குப் பொன்றுப் புகழை யுண்டுபண்ணிய இப்புலவர் பெருமானுக்குப் பொன்னும் மணியுமாகப் பல வரிசைகளை வழங்கிப் பாராட்டினுன். சில ஆண்டுகள் அங்கிருந்த பின்னர் இவர் சீநக்க வள்ளலைக் காண விரும்பிக் கண்டியூர்க்குத் திரும்பினர். அவ்வள்ளலும் இவரைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று அளவளாவித் தன் தொல்பெருங் கேண்மையிற் சிறிதும் குறையாமல் போற்றிப் புரந்துவந்தான். அந்நாட்களில் சீநக்கன் இறக்கவே, சுற்றத்தார் அவன் உடலை ஈமத்திற்கு எடுத்துச் சென்று எரிகொளுவுவாராயினர். அப்போது உடனிருந்த பொய்யாமொழியார், தம் ஆருயிர் நண்பனது பிரிவாற்றுமல் கண்ணீருகுத்து,

'அன்றுநீ செல்லக் கிடவென்று யாருயிர்விட்
டின்றுநீ வானுலக மெய்தினுய்—வென்றிதிகழ்
வானக்க பூண்மடவார் மார்பனே கண்டியூர்ச்
சீனக்கா செல்லக் கிட'[1]

என்ற பாடலைச் சொல்லிப் புலம்பித் தாமும் அவ்வெரியில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்தனர். இவரது உடனுயிர் நீத்த சீரிய நட்புரிமை, கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய கபிலரை நினைவுறுத்துதல் காணலாம்.

---

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பக். 69.

இவருடைய சிறந்த பண்புடைமையை,

'அறமுரைத் தானும் புலவன் முப் பாலின்
திறமுரைத் தானும் புலவன்—குறுமுனி
தானும் புலவன் தரணி பொறுக்குமோ
யானும் புலவ னெனில்'[1]

என்று இவர் பாடியுள்ள ஒரு வெண்பாவினால் நன்கறியலாம்.

இனி, இப்புலவர் பெருந்தகையின் காலம் யாது என்பதை ஆராய்வாம். ஒரு சாரார் இவர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர் எனவும், பிறிதொரு சாரார் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர் எனவும், மற்றொரு சாரார் கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டினர் எனவும் கூறுகின்றனர். இவற்றுள் ஒன்றேனும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயில்லை என்பது கிடைத்துள்ள சில ஆதாரங்களால் புலனாகின்றது. இவர் ஒரு காட்டு வழியே போய்க்கொண்டிருந்தபோது முருகவேள் ஒரு வேட்டுவனாகத் தோன்றி, முட்டை என்ற பெயருடைய தன்மேல் ஒரு பாட்டுப் பாடவேண்டும் என்று கேட்டனர் எனவும், அப்போது இவர், 'பொன்பாவுங்கள்ளி'[2] என்று தொடங்கும் வெண்பா ஒன்று பாடினர் எனவும் தமிழ் நாவலர் சரிதை உணர்த்துகின்றது. இவ்வரலாற்றை அருணகிரிநாதர், 'முரட்டுப் புலவனை முட்டைப் பெயர் செப்பிக் கவிபெறு பெருமாளே'[3] என்று தம் திருப்புகழில் குறித்துள்ளனர். எனவே, இவர் அருணகிரி நாதரின் காலமாகிய கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கு முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் முதல் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆட்சிக்காலத்தில் நிலவிய நாற்கவிராச நம்பியின் அகப்பொருள் விளக்கத்தைப் பின்பற்றி இவர் தஞ்சை வாணன் கோவையை இயற்றியுள்ளார் என்று தெரிகிறது. ஆகவே, இவர் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரும் கி. பி. பன்னிரண்டாம்

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பக். 67.
2. ஷை பக். 66.
3. திருப்புகழ் (சமாசப் பதிப்பு) பா. 953.

நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் இருந்தவராதல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது.

இனி, தஞ்சைவாணன் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனை,

'வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்'[1]

எனவும்,

'வெங்கோன் மழைபொழி வானவர் போர்வென்ற [மீனவர்தம்
செங்கோன் முறைமை செலுத்திய வாணன்'[2]

எனவும்,

'செழியன் கயலைத் திசைவைத்த வாணன்'[3]

எனவும் இவர் புகழ்ந்து கூறியிருத்தலால் அவன் பாண்டி வேந்தனுக்கு அமைச்சனாகவும் படைத் தலைவனாகவும் இருந்து பெருமை எய்தியவன் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. அன்றியும், அவ்வாணன் சேரனையும் சோழனையும் போரில் வென்றடக்கிய செய்தியை,

'விசயக்கொடிமேல்
வாங்கிய சாப முயர்த்தவன் போர்வென்ற வாணன்'[4]

என்றும்,

'கொலைகா லயிற்படை நேரியர் கோனகங் கோடவங்கைச்
சிலைகால் வளைத்துத் திருத்திய வாணன்'[5]

என்றும்,

'மண்டுந் திரைவையை சூழ்தஞ்சை வாணற்கு வன்புலியும்
செண்டுங் கொடுத்தகல் செம்பியர்'[6]

1. தஞ்சைவாணன் கோவை, பா. 7.
2. ,, பா. 55.
3. ,, பா. 178.
4. ,, பா. 5.
5. ,, பா. 53.
6. ,, பா. 266.

என்றும் தஞ்சைவாணன் கோவையில் இவர் குறித்துள்ளனர். எனவே வாணன் பாண்டிவேந்தன் ஒருவனுக்குப் படைத் தலைவனாகச் சென்று, சேர சோழரோடு போர்களை நிகழ்த்தி யிருத்தல் வேண்டும் என்பது திண்ணம்.

கி. பி. 1251 முதல் கி. பி. 1271 வரையில் பாண்டி நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் அவனுக்குப் பிறகு கி. பி. 1311 வரையில் அரசாண்ட முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனும் சேரனையும் சோழனையும் வென்று திறைகொண்டு சக்கரவர்த்திகளாகத் திகழ்ந்தவர்கள் என்பது பாண்டியர் வரலாற்றால் அறியப்படுகிறது. அப்பாண்டி வேந்தர் இருவரும் முறையே 'சேரனை வென்றான்'1 'கொல்லங் கொண்டான்'2 என்ற பட்டங்களை யுடையவர்களா யிருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களால் உணரக்கிடக்கின்றது. ஆகவே, அவ்விரு பேரரசருள் ஒருவன் பால் வாணன் படைத் தலைவனா யிருந்திருத்தல் வேண்டும். முதல் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் வாணர்களை வென்று தன்னடிப்படுத்தினான் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுவதால், கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய வாணன், முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டிய னுக்குப் படைத் தலைவனாகச் சென்று சேர சோழரோடு போர்கள் நடத்தியிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு துணியப் படும். எனவே, பொய்யாமொழிப் புலவர் கி. பி. 1268 முதல் 1311 வரையில் பாண்டிய இராச்சியத்தில் சக்கரவர்த்தியாக வீற்றிருந்து ஆட்சிபுரிந்த முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில் இருந்தவர் ஆவர். ஆகவே, இப்புலவர் பிரான் கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிலவியவர் என்பது தெள்ளிது.

---

1. Ins. 28 of 1937—38.
2. Ins. 120 of 1907; Annual Report on South Indian Epigraphy for 1926—27, page 90.

கி. பி. பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டின் முதற்பகுதியில் தான் வாணர்கள் பாண்டிநாட்டிற்குச் சென்றனர் என்பது கல்வெட்டுக் களால் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற் ருண்டில் தென்பாண்டி நாட்டின் உள் நாடுகளுள் ஒன்ருகிய மாறைநாட்டில் வாணர்குலத்தலைவன் ஒருவன் இருந்தனன் என்றும், அவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனுகக் கொண்டு பொய்யா மொழியார் தஞ்சைவாணன் கோவை இயற்றியுள்ளனர் என்றும் கூறுவது எவ்வாற்ருனும் ஏற்புடைத்தாகாமை காண்க.

இத் தஞ்சை வாணன் கோவைக்குக் குன்றத்தூர் அட்டாவ தானம் சொக்கப்ப நாவலர் எழுதிய பேருரை ஒன்றுளது. அவ் வுரையில் கோவைநூல்களில் பயின்றுவரும் களவியல் நிகழ்ச்சி களுக்கு நாட்கள் வரையறை செய்து அவர் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்ரும்.

II

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு ஒரு சிறந்த காலப்பகுதியாக இல்லை என்றே கூறவேண்டும். இந் நூற்றாண்டில்தான் தமிழ்நாடு அயலாரது படையெழுச்சிக்குட்பட்டு எல்லையற்ற இன்னலுக்குள்ளாகித் தன் செல்வத்தையும், சிறப்பையும் இழக்கும்படி நேர்ந்தது. கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் உயர்நிலையிலிருந்த பாண்டியரது தமிழ்ப் பேரரசும் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வீழ்ச்சியுற்றது. முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனுடைய புதல்வர்களாகிய சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியனும் சடையவர்மன் வீரபாண்டியனும் ஆட்சியுரிமைபற்றித் தம்முட் பகைகொண்டு போர் புரிந்து கொண்டிருந்தமையால், தமிழ்நாட்டில் குழப்பம் மிகுந்திருந்தது.1 இவர்களுள் தோல்வியுற்ற சுந்தரபாண்டியன், அல்லாவுடீன்கில்ஜியின் படைத்தலைவனாகிய மாலிக்காபூரைத் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்து வருமாறு அழைத்தமையால் அவனும் அங்ஙனமே படையெடுத்து வந்து தமிழகத்திலுள்ள பல ஊர்களைக் கொள்ளையடித்துப் பெரும் பொருள்களைக் கவர்ந்து சென்றான்.2 அவனுக்குப் பிறகு டில்லியரசனான முகமது பின் துக்களாக் என்பான், ஜலாலுடீன் அசன்ஷா என்ற தலைவனைப் பெரும்படையோடு தமிழ் நாட்டிற்கு அனுப்பினான். அப்படைத் தலைவன் பாண்டிநாட்டை வென்று தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினான்.3 பின்னர், மதுரைமாநகரில் முகமதியர் ஆட்சி நிறுவப்பட்டு ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகள் வரையில் நடைபெற்றது. எனவே, பாண்டியர்பேரரசு அழிந்தது. அந்நாட்களில் முகமதியர் புரிந்த போரின்பயனாக மைசூர் நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்த

1. பாண்டியர் வரலாறு, பக். 149
2. ௸ பக். 150
3. ௸ பக். 153

ஹொய்சள அரசாங்கமும் ஒழிந்தது.[1] அதன்பின்னர் விசயநகர அரசாங்கம் தோன்றியது. கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விசயநகர வேந்தன் தமிழ் நாட்டின் மீது படையெடுத்துவந்து, தொண்டைமண்டலத்துப் படைவீட்டு இராச்சியத்தை ஆட்சிபுரிந்த சம்புவராயர்களையும் பாண்டி நாட்டை அரசாண்ட முகமதியர்களையும் போரில் வென்று தமிழ்நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றித் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினான்.[2] பிறகு, விஜயநகர வேந்தர்களின் பிரதிநிதிகள் தமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்தனர்.[3] ஆகவே, தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட தமிழ் வேந்தர்களின் ஆட்சி இப் பதினான்காம் நூற்றாண்டில்தான் அழிந்தது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். பிறசமயத்தினரும் பிற மொழியாளருமான முகமதியர்களும், கன்னடமொழியினரான விசயநகர வேந்தர்களும் தம்தம்மொழிகளை அரசாங்க மொழியாகக் கொண்டு, தமிழகத்தின் தாய் மொழியைப் புறக்கணித்துத் தமிழ்நாட்டில் ஆட்சிபுரியத் தொடங்கிய காலம் இப்பதினான்காம் நூற்றாண்டேயாகும். இந்நூற்றாண்டில் அந்நியர் ஆட்சி நடைபெற்றமையாலும் ஆட்சியும் அடிக்கடி மாறிவந்தமையாலும் தமிழ் மக்கட்கு அமைதியான வாழ்வில்லை ; யாண்டும் வறுமை மிகுந்தது ; சமயக் கொள்கைபற்றியும் பொருளுடைமை பற்றியும் தமிழ் மக்கள் அடைந்த அல்லல்களுக்கோர் எல்லை இல்லை எனலாம். நாட்டு மக்கள் தம்தம் ஊரை விட்டோடிப் பாதுகாவலுள்ள இடங்களைத் தேடியலைந்து நிலைகெட்டுப் போயினர். நாட்டில் அமைதியும் ஆதரவும் இல்லாத காலப் பகுதியில் எத்தகைய பெரும் புலவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் பயன்தரத்தக்க எவ்வேலையும் செய்தற்கியலாது என்பது ஒருதலை.

எனவே, கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் மிகுதியாகத் தோன்றுவதற்கிடமின்மை அறியற்பாலது. சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்

---

1. பாண்டியர் வரலாறு, பக். 155
2. ,, பக். 156
3. ,, பக். 156, 157

பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் ஆகிய எட்டு நூல்களும் தில்லைக்கலம்பகம், திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம், ஏகாம்பரநாதர் உலா, வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், கப்பற்கோவை, தேசிகப் பிரபந்தம் ஆகிய நூல்களும் இந் நூற்றாண்டில் இயற்றப் பெற்றவையாகும்.

---

10. சிவப்பிரகாசம்

இது, சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் என்ற இரு நூல்களையும் பின்பற்றி இயற்றப்பெற்ற ஒரு சித்தாந்த நூலாகும்.1 இதில் சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கள் பன்னிரண்டையும் பின்பற்றிச் சித்தாந்தக் கொள்கைகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இது, பொது அதிகாரம் ஐம்பதும் உண்மை அதிகாரம் ஐம்பதும் ஆக நூறு விருத்தப் பாக்களையுடையது. இது சிவஞான சித்தியார் சுபக்கத்தின் சுருக்கமென்றே சொல்லலாம். இதன் ஆசிரியர் கொற்றவன் குடி உமாபதி சிவாசாரியர் ஆவர். இவர் சிவஞான சித்தியாரின் ஆசிரியராகிய அருணந்தி சிவாசாரியரின் மாணவர் மறைஞான சம்பந்தரைத் தம் ஆசிரியராகக்கொண்டு சித்தாந்த நூல்களை ஓதி உணர்ந்தவர்; தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரவருள் ஒருவர்; வடமொழியிலுள்ள சிவாகமங்களை நன்கு பயின்றவர்; சந்தான குரவர் நால்வருள் இறுதியில் இருந்தவர். இவர் பழமையானவை என்று சொல்லப்படும் எல்லா நூல்களும் முற்றிலும் நன்மையானவையல்ல; இன்று தோன்றிய நூல்கள் என்று சொல்லப்படும் எவையும் தீயவையாதலும் இல்லை என்ற கருத்தினை,

‘தொன்மையவாம் எனும் எவையும் நன்றாகா இன்று
தோன்றிய நூல் எனும் எவையும் தீதாகா’ என்று

---

1. ‘தெரித்தகுரு முதல்வர்உயர் சிவஞான போதம்
செப்பினர்பின் பவர்புதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கள்திரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூல் அவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுறை திருவருளும் இறைவன் நூலும்
கலந்துபொது உண்மையெனக் கருதி யானும்
அருத்திமிக உரைப்பன்வளர் விருத்தம் நூறும்
ஆசில்சிவப் பிரகாசம் ஆகு மன்றே’

—(சிவப். பாயிரம் 11)

இந்நூலின் பாயிரத்திலுள்ள பாடலொன்றில்[1] உணர்த்துவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவ்வாசிரியர் தாம் இயற்றிய சங்கற்ப நிராகரணம் என்ற நூலில் சகம் 1235-ஆம் ஆண்டில் ஆனித் திங்களில் தில்லைத் திருக்கோயிலில் நடைபெற்ற ஒருநிகழ்ச்சி காரணமாக அந்நூலைத் தாம் எழுத நேர்ந்தது என்ற செய்தியைக் குறித்துள்ளனர்.[2] எனவே, சகம் 1235க்குச் சரியான கி. பி. 1313 ஆம் ஆண்டில் சங்கற்ப நிராகரணம் இவ்வாசிரியரால் இயற்றப்பெற்றுள்ளது என்பது தேற்றம். ஆகவே, இவர் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் விளங்கியவர் என்பது நன்கு துணியப் படும். இவரது சமாதிக்கோயில் சிதம்பரம் புகைவண்டி நிலையத்திற்கு அணித்தாகக் கிழக்கேயுள்ள கொற்றவன்குடித் தோப்பில் குளத்தின் வடகரையில் உள்ளது.

சிவப்பிரகாசம் என்னும் இந்நூலுக்குப் பழைய உரைகள் இரண்டுண்டு. ஒன்று மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் இயற்றிய உரையாகும். பிறிதொன்று திருவாவடுதுறை மடத்தைச் சார்ந்த நல்லசிவதேவரது சிந்தனை உரையாகும்.

11. திருவருட் பயன்

இது சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று. இது பதிமுதுநிலை, உயிரவை நிலை, இருள்மல நிலை, அருளது நிலை, அருளுருநிலை, அறியும் நெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, அஞ்செழுத்தருள் நிலை, அணைந்தோர்தன்மை ஆகிய பத்துப் பகுதிகளையுடையது ; நூறு குறள் வெண்பாக்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது. இதில் சித்தாந்த உண்மைகள் பலவற்றைக் காணலாம். இதன் ஆசிரியர் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர் ஆவர்.

1. சிவப்பிரகாசம் பாயிரம் 12.
2. சங்கற்ப நிராகரணம், பாயிரம், 24—49.

12. வினாவெண்பா

இது சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று ;[1] பதின்மூன்று நேரிசை வெண்பாக்களையுடையது. இவை, சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நன்கு விளங்குமாறு ஞானாசிரியராகிய மறைஞானசம்பந்தரை வினவுவதுபோல் அமைக்கப்பெற்ற நேரிசை வெண்பாக்கள் ஆகும். இந்நூலின் ஆசிரியர் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர் ஆவர்.

---

13. போற்றிப்பஃறொடை

இது சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று ;[2] நூற்றுத் தொண்ணூறு அடிகளையுடைய ஒரு கலிவெண்பாவினால் அமைந்தது. கொற்றவன் குடி உமாபதி சிவாசாரியர் தம் ஞானகுரவராகிய மறைஞான சம்பந்தர் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய பேரருளினையும், உணர்த்திய அருண்மொழிகளையும், அவருடைய பிற அருஞ்செயல்களையும் நினைந்து நினைந்து உருகி, அக் குரவரைத் துதிக்குமுகத்தால் பல சித்தாந்த உண்மைகளைத் தெரிவிக்கும் ஓர் அரிய நூலாகும். இந்நூலில் தம் ஞானாசிரியருடைய அருட் செயல்களுள் ஒவ்வொன்றையும்

---

1. இந்நூல் சிவப்பிரகாசத்தின் சாரம் விளங்க ஆசிரியரால் இயற்றப் பெற்றதென்று பெரியோர் கூறுவர். இதற்குத் திருவாவடுதுறை யாதீனம் நமச்சிவாயத் தம்பிரான் எழுதிய உரை அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

2. இந் நூலுக்குத் தெளிவான பழைய உரை ஒன்றுளது. உரையாசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை.

எடுத்துரைத்து உமாபதி சிவனார் போற்றுவதால் இது போற்றிப்பஃறொடை என்னும் பெயர் எய்தியது. இந்நூலின் இறுதியில்,

'போற்றி திருத்தில்லை போற்றி சிவபோகம்
போற்றியவன் மெய்ஞ்ஞானப் புண்ணியநூல்—போற்றியெங்கள்
வெம்பந்த வாழ்க்கைவிட வேருய்வந் துண்ணின்ற
சம்பந்த மாமுனிபொற் றாள்'

என்ற வெண்பா ஒன்று காணப்படுகிறது.

---

14. கொடிக்கவி

இது சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று; ஒரு கட்டளைக் கலித்துறையையும் மூன்று நேரிசை வெண்பாக்களையும் தன்னகத்துக் கொண்ட ஒரு சிறு நூல்; தில்லையிற் கொடியேற்று முகத்தால் சில சித்தாந்த உண்மைகளைக் கூறுவது இந்நூல்.[1] இதன் ஆசிரியர் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர் ஆவர்.

---

1. இதற்குப் பழைய உரை ஒன்றுண்டு.

15. நெஞ்சுவிடு தூது

இது பதினான்கு சைவசித்தாந்த நூல்களுள் ஒன்று; கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர் தம் ஞானகுருவராகிய மறைஞான சம்பந்தர்பால் தம் நெஞ்சைத் தூதுவிடுக்கும் முறையில் இயற்றிய ஒரு நூலாகும்; இது 258 அடிகளையுடைய ஒரு கலிவெண்பாவினால் அமைந்தது. தமிழ் மொழியில் வழங்கும் தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாய தூது என்பது கலிவெண்பாவினால் இயற்றப்பெறுவது பாட்டியன் மரபு. இந்நூலில் ஞானநெறியின் முறையை இதன் ஆசிரியர் உணர்த்தியுள்ளனர். பாட்டுடைத் தலைவராகிய தம் ஞானாசிரியரை,

> 'பொறியிலியேன்
> வெம்பும் பிறவியலை வீழாமல் வீடளித்த
> சம்பந்த மாமுனிஎன் தம்பிரான்—அம்புவியோர்
> போற்றுந் திருவடிஎன் புன்தலைமே லே பொறித்தோன்.[1]

என்று உமாபதி சிவனார் இத் தூது நூலில் குறித்திருப்பது அறியத்தக்கது. இவ்வாசிரியர்,

> ' தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
> வலைப்பட்டார் மற்றையவ ரென்று—நிலைத்தமிழின்
> தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவருரைத்த
> மெய்வைத்த சொல்லை விரும்பாமல் '[2]

என்று திருக்குறளிலுள்ள ஒரு பாடலை இந்நூலில் அமைத்திருப்பதோடு அதன் ஆசிரியரைப் பாராட்டிக் கூறியிருப்பதும் உணரற்பாலதாம். இன்னார் இன்னார்பால் செல்லாதே என்று நெஞ்சிற்குணர்த்துமிடத்து, இந்நூலில் உலகாயதர், மாயாவாதிகள், பௌத்தர், சமணர், பிரபாகரர் ஆகிய புறச்சமயவாதி

---

1. நெஞ்சுவிடுதூது, கண்ணிகள் 83—85
2. ஷ ஷ 24—25.

களின் கொள்கைகளை ஆசிரியர் சுருங்கச் சொல்லியிருப்பது படித்தறியத்தக்கதாகும். இந்நூலில்[1] இறுதியில் ஒரு வெண்பா உளது. அது,

'வெம்பும் பிறவியலை வீழாமல் வீடளித்த
சம்பந்த மாமுனிவன் தார்வாங்கி—அம்புந்தும்
வஞ்சமே வும்விழியார் வல்வினையெல் லாமகல
நெஞ்சமே வாராய் நினைந்து'

என்பதாம்.

---

16. உண்மைநெறி விளக்கம்

இது சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கினுள் ஒன்று; ஆறு விருத்தப்பாக்களையுடையது; சைவ சித்தாந்தத்துள் பேசப்படும் தசகாரியமாகிய பத்தையும் நன்கு விளக்குவது. தசகாரியம் என்று சொல்லப்படுவன, தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி, ஆன்ம ரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் ஆகிய பத்துமேயாம். இவற்றைக் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் முறையே முதல் வடிவு, முதலின் காட்சி, முதல் நீக்கம், உயிர் வடிவு, உயிர்க்காட்சி, உயிருணர்வு நீக்கம், சிவவடிவு, சிவக்காட்சி, சிவப்பற்று, சிவபோகம், என்று கூறியிருப்பது உணரற்பாலது. இந்நூலின் ஆசிரியரும் உமாபதி சிவாசாரியரேயாவர் என்பது அறிஞர் பலருடைய கருத்தாகும். எனினும்,

'எண்ணும் அருநூல் எளிதின் அறிவாருக்
குண்மை நெறிவிளக்கம் ஓதினான்—வண்ணமிலாத்
தண்காழித் தத்துவனார் தாளே புனைந்தருளும்
நண்பாய தத்துவநா தன்'

---

1. இந்நூலுக்குப் பழைய உரை ஒன்றுளது. உரையாசிரியர் சைவநூல்களை நன்கு பயின்றவர் என்று தெரிகிறது.

என்ற பாடலை எடுத்துக்காட்டி இதன் ஆசிரியர் சீகாழித் தத்துவநாதனுர் என்று கூறுவர் சிலர்.1 உண்மை நெறிவிளக்க ஏட்டுப் பிரதிகளுள் மிக்கபழமை வாய்ந்த பிரதிகளில் இவ் வெண்பா உளதா என்பதையும் இதன் ஆசிரியர் சீகாழித் தத்துவநாதனுர் என்று குறிக்கப்பட்டுளதா என்பதையும் ஆராய்ந்தறிந்த பிறகுதான் இதனை ஒருதலையாகத் துணிதல் கூடும்.

---

17. சங்கற்ப நிராகரணம்

இதுவும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினுன்கினுள் ஒன்று ; இருபது நேரிசையாசிரியப் பாக்களையுடையது : மாயாவாத மதத்தையும் சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்தில் சொல்லப்படாத அகப்புறச் சமயங்கள், அகச்சமயங்கள் ஆகியவற்றையும் எடுத்துக்கூறி மறுத்து, அவற்றிற்கும் சைவ சித்தாந்தத்திற்குமுள்ள வேறுபாடுகளை நுண்ணிதின் உணர்த்துவது ; இந்நூலின் ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியர் ஆவர். இவர்தாம் இதனை இயற்ற நேர்ந்தமைக்குரிய காரணத்தை ஓர் ஆசிரியப்பாவில் விளக்கிக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றும்.

சிவாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்த ஆசிரியர் எண்மர் சகாப்தம் 1235-ஆம் ஆண்டிலே2 தில்லையில் ஆனித் திருவிழா ஆரும் நாளிலே தேர் மண்டபத்தில் வரிசையாய் அமர்ந்திருந்தனர். அப்போது மாயாவாதி ஒருவரும் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் அருள் பெற்ற ஒருவரும் அங்கிருந்தனர். அச்சமயத்தில் நற்கதியடைய விரும்பிய வேறு ஒருவர் வீடுபேற்றை எய்துதற்குரிய நன்னெறி

---

1. சித்தாந்த சாத்திரம் பதினுன்கு மூலமும், உரையும் (சைவசித்தாந்த மகாசமாச இரண்டாம் பதிப்பு) பக்கங்கள் 1159-61.

2. ‘ எழுஞ் சிறு நூ றெடுத்த ஆயிரம்
வாழுநற் சகனம் மருவா நிற்ப ’

—சங்கற்ப. பாயிரம், வரிகள் 26, 27

யாது என்று வினவ, மாயாவாதியார் தம் சமயக் கொள்கையைக் கூறினர். அவர் கூறியவற்றை மறுத்து எண்மருள் ஒருவர் தம் மதத்தை நிலை நாட்டினர். அவர் சமயக் கொள்கையை மற்றொருவர் மறுக்க, இவ்வாறு மற்றையோரும் நிகழ்த்திய சமய வாதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மெய்கண்டார் அருள் பெற்ற மாணவர், அன்னோர் கொள்கைகளிலுள்ள குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டி உண்மையை அறிவுறுத்தினர். அவர் உணர்த்திய உண்மையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டே இந்நூல்[1] உமாபதி சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது என்பது அறியற் பாலதாகும். இந் நிகழ்ச்சி தில்லையில் நிகழ்ந்தகாலத்தையும் இவ்வாசிரியர் இந் நூலினுள் குறித்திருத்தல் காணலாம். அவ்வாண்டு கி. பி. 1313 ஆகும் என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது.

சந்தான குரவர் நால்வருள் இவரே இறுதியில் இருந்தவராதலின் இவர் இயற்றிய சித்தாந்த நூல்கள் எட்டோடு இவருக்கு முற்பட்ட ஞானகுரவர்கள் இயற்றிய சித்தாந்த நூல்கள் ஆறும் சேர்ந்து சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கு ஆயின என்றுணர்க.

கோயிற் புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறை கண்ட புராணம், சேக்கிழார் புராணம் ஆகிய நூல்களும் உமாபதி சிவாசாரியர் இயற்றியன என்பர். இவற்றுள், கோயிற்புராணம் என்பது தில்லைத் தலபுராணம் ஆகும். இது ஐந்து சருக்கங்களையும் 415 செய்யுட்களையும் உடையது. திருத்தொண்டர் புராணசாரம் என்பது சிவனடியார் அறுபத்து மூவர் தொகையடியார் ஒன்பதின்மர் ஆகியோர் வரலாறுகளைச் சுருக்கி எழுபத்தாறு விருத்தப் பாக்களில் கூறும் நூல். திருமுறை கண்ட புராணம் என்பது சோழமன்னன் ஒருவன் சமயகுரவர் மூவரும் பாடிய திருப்பதிகங்களைத் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரின் திருவருள் பெற்ற நம்பி

---

1. இதற்கு உரைகண்ட பெரியார் ஞானப்பிரகாசர் ஆவர். ஞானப்பிரகாசர் என்ற பெயருடன் பலர் இருந்துள்ளனர். ஆதலால் இவரை யாவர் என்று துணிந்துரைக்க இயலவில்லை.

யாண்டார் நம்பியின் துணைகொண்டு தில்லையம்பதியில் தேடிக் கண்ட வரலாற்றைக் கூறுவது. இது நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களையுடையது. சேக்கிழார் புராணம் என்பது குலோத்துங்க சோழன் வேண்டிக்கொண்டவாறு பெரிய புராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழாரடிகள் தில்லைமாநகரில் பாடி ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் அரங்கேற்றிய வரலாற்றை நூற்று மூன்று பாடல்களில் எடுத்துரைப்பது. இவற்றுள், கோயிற் புராணம் ஒன்று மாத்திரம் உமாபதி சிவாசாரியரால் இயற்றப்பெற்றதென்பது யாவர்க்கும் உடன்பாடு. பிற நூல்களின் ஆசிரியர் யாவர் என்பது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. அச்சிட்ட சில நூல்களில் இவற்றின் ஆசிரியர் பெயர் காணப்படவில்லை. இவற்றின் ஆசிரியர் இன்னுர் என்றுணர்த்தும் சிறப்புப் பாயிரப் பாடல் சில ஏட்டுப்பிரதிகளில் மாத்திரம் உளதாம்.1 பெரிய புராணப் பதிப்பாசிரியர் சிலர், இவற்றின் ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியார் எனக் கூறுதல் மரபு என்று ஐயப்பாடு தோன்றும் நிலையில் குறித்துள்ளனர்.2 இதற்கேற்ப, சிறப்புப் பாயிரப் பாடலுள் ஒன்று 'உமாபதி தேவர் சேக்கிழார் தம்மிசைப் புராணம் உரைத்தாரென்ப மாதோ'3 என்று நெகிழ்ந்து கூறுகின்றது. இந்நிலையில் திருமுறைகண்ட புராணம், சேக்கிழார் புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம் ஆகியவற்றின் ஆசிரியர் உமாபதி சிவாசாரியரே என்றுரைத்தற்கு இயலவில்லை. தொன்மையவாய்த்தோன்றும் ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஆசிரியர் பெயரைப் பார்த்துத் துணிதல் வேண்டும்.

---

1. பெரியபுராணம் (திரு. வி. க. பதிப்பு) பக். 37, 54.
2. ஷை (சமாசப் பதிப்பு) பக்கங்கள் 589, 606.
3. 'திருக்கிளருங் கயிலைமலைக் காவல்பூண்ட செல்வமலி திருநந்தி மரபில்வந்து
கருக்குழியி லெமைவீழா தெடுத்தாட் கொள்ளுங் கருணைமிகு மெய்கண்ட தேவர் தூய
மருக்கிளர்தாள் பரவுமரு ணந்தி தேவர் மகிழும்மறை ஞானதேவருக்கன் பாகி
இருக்குமுமா பதிதேவர் சேக்கி ழார்தம் மிசைப்புராணம் உரைத்தார் என்ப மாதோ'

18. தில்லைக் கலம்பகம்

இது தில்லையம்பலவாணர் மீது பாடப்பட்ட ஒரு பிரபந்த மாகும். இது நூறு செய்யுட்களையுடையது. கலம்பகம் என்பது தமிழிலுள்ள தொண்ணூற்ருறு வகைப் பிரபந்தங் களுள் ஒன்று; அம்மானை, புயவகுப்பு, மதங்கம், காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் என்னும் பதினெட்டுறுப்புக்களை உடையது: பல்வகைச் செய்யுட்களால் அந்தாதியாக அமைந்தது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இடையில் தொண்டை மண்டலம் திருமுனைப்பாடிநாடு சோழ மண்டலம் ஆகிய நாடுகளை ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ மன்ன ஞகிய தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் மீது இயற்றப்பெற்ற நந்திக் கலம்பகமே, இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கலம்பகங்களுள் மிக்க பழமை வாய்ந்ததாகும். அதற்கு முற்பட்ட கலம்பகம் யாண்டும் கிடைக்கவில்லை.

இனி, தில்லைக் கலம்பகம் என்பது, 'கலம்பகத்திற்கிரட் டையர்கள்' என்று பாராட்டப்பெற்ற இரட்டைப் புலவர் களாற் பாடப்பட்ட பெருமையுடையது. பெருநட்பினுல் பிணிக்கப்பெற்ற இரண்டு புலவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து யாண்டும் போய் வருவதைத் தம் வழக்கமாகக் கொண்டிருந் தமையால் இன்னேர் இயற்பெயரால் வழங்கப்படாமல் இரட்டைப் புலவர் என்றே அக்காலத்தவரால் வழங்கப் பெற்றுள்ளனர். அதனுல், இப்புலவர் பெருமக்களுடைய இயற்பெயர்களும் இக்காலத்தில் தெரியாமல் மறைந்துபோய் விட்டன. இவர்களுள் ஒருவர் முடவர் என்றும், மற்ருெருவர் குருடர் என்றும், முடவரைக் குருடர் சுமந்து செல்வதும் முடவர் வழிகாட்டுவதும் இவர்கள் கொண்டொழுகிய முறை என்றும் புலவர் வரலாறு எழுதியுள்ள பலரும் கூறுகின்றனர். இவர்கள் இளஞ்சூரியர் முதுசூரியர் என்று அழைக்கப் பட்டனர் என்பது தமிழ் நாவலர் சரிதையில்[1] கண்ட செய்தி.

---

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பக். 98.

சென்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாற்றை முதலில் எழுதியவர்கள், படிப்போர்க்கு வியப்பையும் விநோதத்தையும் விளைவிக்கும் பொருட்டு ஆதாரமில்லாதனவும் உண்மையில் நிகழாதனவும் பொருத்தமில்லாதனவுமாகிய பல செய்திகளைப் புலவர் வரலாற்றில் கற்பனையாக எழுதி வெளியிட்டுவிட்டனர். பின் வந்தோர் அவற்றை ஆராய்ந்து பாராமல் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு எழுதியும் பேசியும் வருவாராயினர். இந்நிலையில் தான் தமிழ்ப்புலவர்களின் வரலாறு இன்றும் உளது. ஆகவே, புலவர் பெருமக்களாகிய இரட்டையர்களின் வரலாற்றிலும் அத்தகைய ஆதாரமற்ற செய்திகள் காணப்படுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. இவ்விரட்டைப் புலவர்களுள் ஒருவர் முடவராகவும் மற்றொருவர் குருடராகவும் இருந்தனர் என்பதற்கும் முடவரைக் குருடர் தம் தோள்களில் சுமந்து சென்றனர் என்பதற்கும் சான்றுகள் காணப்படவில்லை. ஒருவரை மற்றொருவர் தமிழகம் முழுவதும் தோளில் சுமந்து சுற்றி வருவதுதான் இயல்பாக நிகழக்கூடிய தொன்று? இவர்களது பெரும்புலமையால் பிணிக்கப்பட்டு அன்பு பூண்டொழுகிய தமிழ் நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களும் பிற செல்வர்களும் இவர்கள் யாண்டும் போய் வருவதற்கு ஏற்ற ஊர்திகள் வழங்கித் தம் அன்புடைமையைப் புலப்படுத்தி யிருக்கமாட்டார்களா? ஆகவே, இவர்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் அச்செய்திகள் ஆதாரமற்ற வெறுங் கற்பனைகளேயாம். பெரும் புலமையால் நட்புரிமை பூண்டு ஒருவர்க்கு மற்றொருவர் இன்றியமையாதவராய் யாண்டும் இணைபிரியாமல் போய்ப் பாடிப் புகழுடன் வாழ்ந்த இரண்டு புலவர் பெருமக்களே தமிழகத்தில் அந்நாளில் இரட்டைப் புலவர் என்று வழங்கப்பெற்றனராவர். இவர்களுடைய பெருமை தமிழகம் முழுவதும் பரவி ஞாயிறுபோல் விளக்கமுற்றிருந்தமையால் இவர்களுள் ஆண்டில் முதிர்ந்தவரை முதுசூரியர் எனவும் இளையவரை இளஞ்சூரியர் எனவும் அக்காலத்தில் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். எனவே, இப்பெயர்கள் இரண்டும் இவர்கட்கு அந்நாளில் வழங்கிய சிறப்புப்

பெயர்களேயன்றி இயற்பெயர்கள் ஆகமாட்டா என்பது அறியத்தக்கது. இவர்கள் பிறந்த ஊர் சோழநாட்டு இலந்துறை என்பது செவிவழிச் செய்தியாகும். இவர்கள் சோழநாட்டி லுள்ள சிற்றூர்கள் சிலவற்றைத் தில்லைக் கலம்பகத்தில்[1] எடுத்துக் கூறியிருத்தலால் இவர்களுடைய நாடு சோழ நாடாகவே இருத்தல் கூடும். இலந்துறை என்பது திருநாகேச் சுரம் புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தெற்கே மூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ளது. இவர்களுடைய பெற்றோர்கள் யாவர் என்பதும் பிறவும் தெரியவில்லை.

இவர்கள் இயற்றிய தில்லைக் கலம்பகம் பத்திச் சுவை நிறைந்து பல அரிய உண்மைகளைத் தெரிவிக்கும் ஒரு சிறந்த நூலாக உள்ளது. இந்நூலால் இவர்களது சிவபக்தியின் மாண்பு நன்கு புலப்படும். இந்நாளில் தில்லைத் திருக்கோயிலில் நடைபெறுவது வைதிக பூசையே என்றும் ஆகம பூசை அன்றென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனல், இக்கலம்பகத்தி லுள்ள 'நில்லாத எழுபிறப்பும்' என்று தொடங்கும் செய்யுளால்[2] மகுடாகமம் தில்லைத் திருக்கோயிலுக்குரியது என்று தெரிகிறது. எனவே, முற்காலத்தில் மகுடாகம முறையைப் பின்பற்றியே தில்லைத் திருக்கோயிலில் நாள் வழிபாடும் விழாக்களும் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது இக் கலம்பகச் செய்யுளால் நன்கறியக் கிடத்தல் உணரற்பாலதாம். 'கல்லினுங் கடிதாக'[3] என்று தொடங்கும் பாடலிலுள்ள 'மெய்யருந்தவர் கோவை யெழுதிச் சிவந்தன........தெள்ளு செந்தமிழ் மூவர் கவியைச் சுமந்தன தில்லையம்பலவாணர் கனகப்புயங்களே' என்ற பகுதி, சமயகுரவர் நால்வருடைய பாடல்களின் பெருமையை உணர்த்துவதாக உள்ளது. அன்றி யும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையை மணிவாசகப்பெருமான் பாடியபோது தில்லை அம்பலவாணரே அதனைத் தம் திருக்

1. தில்லைக்கலம்பகம், பா. 29
2. ஷை பா. 69
3. ஷை பா. 13

கையால் எழுதியருளினர் என்ற வரலாறு இரட்டைப் புலவர் காலத்தில் பெருக வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்பது இதனுல் தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றது. 'கடல் விடம் நுகர்ந்த'1 என்று தொடங்கும் பாடலில் பஞ்சபூத இலிங்கங்கள் எழுந்தருளியுள்ள திருப்பதிகளும் இரத்தின சபை முதலான ஐந்து அம்பலங்கள் உள்ள இடங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இரட்டையர்கள் காலத்தில் தமிழகத்தில் ஆட்சிபுரிந்தவர்களின் கொடுங்கோன்மையும் அதனுல் வணிகர்களும் வேளாளர்களும் துன்புற நேர்ந்தமையும் 'பூவணிக வேளாளர் புவியரசர் கொடுங்கோன்மை பொறுத்தாற்போல—ஆவணியும் புரட்டாசி மாதமு நான் தனியிருந்திங் காற்றிலேனே'2 என்ற பாடற் பகுதியில் குறிக்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம். இப்புலவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் நம் தமிழ்நாடு முகமதியர் படையெழுச்சிக் குள்ளாகி அன்னோர்க்கும் அவர்க்குக் கீழிருந்த சிற்றரசர் ஆட்சிக்கும் உட்பட்டுப் பல அல்லல்களை எய்திய செய்தி சரித்திரம் வல்லார் அறிந்ததே. எனவே, இக்கலம்பகம் வரலாற்றாராய்ச்சிக்கு எத்துணைப் பயன் அளிப்பதாக உள்ளது என்பது உணரற்பாலது. இதுபோன்ற பல அரிய செய்திகள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன.

இனி, இப்புலவர்கள் வாழ்ந்த காலம் யாது என்பதை ஆராய்வாம். கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டிலிருந்த படிக்காசுப் புலவர் இயற்றிய தொண்டைமண்டல சதகத்திலுள்ள,

'மேதைப் புலவரெண் ணேகாம் பரசம்பு மெச்சநெடுங்
காதைப் புலவ ரிரட்டையர் பாடுங் கலம்பகமும்
ஓதற் கரியநல் லேகம்ப வாண ருலாவுமந்த
மாதைப் பனுவலும் பாராட் டிடுந்தொண்டை
மண்டலமே'3

1. தில்லைக் கலம்பகம், பா. 32
2. ஷை பா. 39
3. தொண்டைமண்டல சதகம், பா. 89.

என்ற செய்யுளால் இரட்டைப் புலவர்கள் ஏகாம்பரச் சம்புவ ராயன் காலத்தில் இருந்தவர்களென்பது நன்கு வெளியாகின்றது. இச் சம்புவராயன் தொண்டைமண்டலத்தில் படைவீட்டு இராச்சியத்திலிருந்து அரசாண்ட ஒரு பல்லவர்குல வேந்தன். கி. பி. 1321 முதல் கி. பி. 1339 வரையில் தொண்டை மண்டலத்தில் வடஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு ஜில்லாக்களடங்கிய பெருநிலப்பரப்பை ஆட்சிபுரிந்த வென்று மண்கொண்ட சம்புவ ராயன் என்பவனே ஏகாம்பரச் சம்புவராயன் என்ற இயற் பெயருடையவன் என்பது, வட ஆர்க்காடு ஜில்லா வாலாஜாப் பேட்டைத் தாலூகாவிலுள்ள குட்டியம் என்னும் ஊரில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால்[1] தெள்ளிதிற் புலப்படு கின்றது. இவனுக்கு மல்லிநாத சம்புவராயன் என்ற பெயரும் வழங்கியுள்ளது என்பது, இவன் புதல்வன் இராச நாராயண சம்புவராயன் என்பான் தன்னை மல்லிநாதன் இராச நாரா யணன் என்று ஒரு கல்வெட்டில் குறித்திருத்தலால் நன்கறியக் கிடக்கின்றது.[2] ஆகவே, இரட்டைப் புலவர்கள் தாம் பாடிய ஏகாம்பரநாதருலாவில் 'வடித்தசுடர் வேற்சம்பன் வாழ்மல்லி நாதன்' எனவும் 'செம்பதுமை கேள்வன் திருமல்லி நாதனுபர் சம்புபதி' எனவும் பாராட்டியுள்ள மல்லிநாத சம்புவராயன் என்பான், ஏகாம்பரச் சம்புவராயனாகிய வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயனே யாவன். எனவே, இப்புலவர் பெருமக்கள் வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயன் ஆட்சிக் காலமாகிய கி. பி. 1321-க்கும் கி. பி. 1339-க்கும் இடையில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பது தேற்றம். இக்காலம் மற்றொரு செய்தியாலும் வலியுறுதல் காணலாம். இப்புலவர்கள் திருவண்ணாமலையிலிருந்த ஒரு மடத்தின் தலைவராகிய சம்பந் தாண்டான் என்பவர்மீது பாடிய பாடல் ஒன்று தமிழ் நாவலர் சரிதையில் காணப்படுகிறது.[3] அவர் திருவண்ணா மலைக்கோயில் காரியங்களை மேற்பார்த்து வந்தவர் என்பது அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றால் புலப்படுகின்றது.[4] அக்

1. Ins. 33 of 1933—34.
2. Ins. 354 of 1911.
3. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 111,
4. South Indian Inscriptions, Vol. VIII, No. 89

கல்வெட்டு, போசள வேந்தனுகிய மூன்ரும் வீரவல்லாள தேவனது ஆட்சியில் சகம் ஆண்டு 1262-க்கு நேரான கி. பி. 1340-ல் வரையப்பட்டதாகும். எனவே, இவ்வாண்டி லிருந்த திருவண்ணமலை மடத்தின் தலைவரும் இரட்டைப் புலவர்களும் ஒரே காலத்தவர் என்பது தெள்ளிது. ஆகவே, இப்புலவர் பெருமக்கள் கி. பி. பதினுன்காம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் நம் தமிழகத்தில் நிலவியவர்கள் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

19. திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம்

இக்கலம்பகம் சைவ சமய குரவர்களால் பாடப்பெற்ற தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் முப்பத்திரண்டினுள் ஒன்ருகிய திருவாமாத்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் மீது இரட்டைப் புலவர்கள் பாடியது; காப்புச்செய்யுள் உட்பட நூற்றிரண்டு பாடல்களை உடையது. பலபூக்கள் கலந்து தொடுத்த கலம்பகமாகிய மாலைபோல, இந்நூல் பல் வகைப் பொருள்களும் அகப்புறத்துறைகளில் பலவும் பல்வகைச் செய்யுட்களும் தன்னகத்து விரவிவர அமைந்துள்ளது. அது பற்றியே இவ்வகைப் பிரபந்தங்கள் எல்லாம் கலம்பகம் என்னும் பெயர் பெற்றன எனலாம். இத்திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம் சொற்பொருள் நயங்கள் மிகுந்தது; பத்திச்சுவை நிறைந்தது; அகத்துறைப்பொருள் அமைந்த பல இனிய செய்யுட்களை யுடையது. இக்கலம்பகத்தில் ஒரு பாடலில் சிவனடியார் பெருமையினை இரட்டைப் புலவர்கள் விளக்கியிருப்பது அறியத் தக்கதாகும். அது,

'மீளார் பிறப்பினில் வீழார் நரகினில் வேருெருநூல்
கேளார் உயிர்க்கொரு கேடுசெய் யார்கிளர் தீவினையின்
ருளார் திருநுதல் நீறிக ழார்பின்னை முத்தியல்ல
தாளார்தென் மாதை யழகிய நாதர் அடியவரே '1

என்பதாம். அரி என்ற சொல் வடிவமே திருமால் அரனுர்க்குத் தேவி என்றுணர்த்தும் என்பதை இக்கலம்பகத்திலுள்ள,

'வருக்கைத் தடம்பொழின் மாமாதை யையர்க்கு
மாசொன்றில்லா
முருக்கொத்த மேனி யழகிய நாதர்க்கு ருச்சரவத்
திருக்கைக் கமல அரனுர்க் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரிக்குப் பொருளுரை யீர்கெடு வீர்நும் மறிவின்மையே '2

1. திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம், பா. 14.
2. ௸ பா. 64.

என்னும் பாடலில் இப்புலவர்கள் கூறியிருத்தல் உணரற்பால தாம்.[1] இக்கலம்பகத்தின் முதற் பாடலாகிய மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவிலுள்ள,

'அணிப்புலவர் பெருமிதமோ அல்லதுநின் தமிழறிவோ
மணிப்பலகைக் கீழ்நின்றாய் மறைகிடந்து முறையிடவே

என்ற பகுதி படித்து இன்புறத்தக்கதாகும். இந்நூலாசிரிய ராகிய இரட்டைப் புலவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் தில்லைக் கலம்பகம் என்ற தலைப்பில் வரையப்பட்டிருத்தலால் ஈண்டு எழுதப்படவில்லை.

---

1. 'அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே' என்னும் அப்பரடிகள் திருவாக்கு ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

20. ஏகாம்பரநாதர் உலா

இது காஞ்சிமா நகரில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள ஏகாம்பரேசர் மீது பாடப்பட்ட ஒரு பிரபந்தமாகும். உலா என்பது தமிழ் மொழியில் வழங்கும் பல்வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. இது பாட்டுடைத் தலைவன் உலா வருதலைச் சிறப்பித்துப் பாடப்படுதலால் உலா என்னும் பெயர் பெற்றது. இதனை உலாப்புறம்1 எனவும் கூறுவதுண்டு. இது, தலைவன் வீதியிற் பவனி வருங்கால் அவ்வீதியிலுள்ள பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈருன எழுபருவத்துப் பொது மகளிரும் அவனைக்கண்டு காமுற்றதாகக் கலிவெண்பாவில் பாடப்பட வேண்டும் என்பது பாட்டியன் மரபு. இதில், தலைவன் பெயரும் அவனைக்கண்டு மகளிர் காதல்கொண்ட செய்தியும் கூறப் படுவதால் இது புறப்பொருளைச்சார்ந்த பெண்பாற் கைக்கிளையுள் அடங்குமென்று கூறலாம். தொல்காப்பியம் புறத்திணையியலி லுள்ள 'ஊரொடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப' என்ற சூத்திரத்தின்2 உரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'அது பின்னுள்ளோர் ஏழு பருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண் பாட்டாகச் செய்கின்ற உலாச் செய்யுளாம்' என்று கூறி இதனைப் பாடாண்திணைக் குரியதாகக் குறித்திருப்பதும் அறியத் தக்கதாகும். புலவர் பெருமக்கள் தாம் வழிபடும் தெய்வங்கள், தம் ஆசிரியர், தம்மை ஆதரித்த அரசர்கள், தலைவர்கள் ஆகியோர் மீது உலாக்கள் பாடியுள்ளனர். கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலும் எட்டாம் நூற்றுண்டின் முதற் பகுதியிலும் சேரநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனுர் இயற்றிய திருக்கயிலாய ஞான வுலாவே இப்போதுள்ள உலாக்களுள் மிக்க பழமைவாய்ந்தது எனலாம். தெய்வங்கள்மீது இயற்றப்பெற்ற உலாக்களே மிகுதியாக உள்ளன என்பது உணரற்பாலது.

இத்தகைய உலாக்களுள் ஏகாம்பரநாதர் உலாவும் ஒன்று. கலிவெண்பாவில் ஓரெதுகையமைந்த இரண்டடிகளைக் கண்ணி

---

1. பெரியபுராணம், வெள்ளானைச்சருக்கம், 47.
2. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், சூத்திரம் 30.

என்று கூறுவது மரபு. இவ்வேகாம்பரநாதர் உலா ஐந்நூற்றைம்பத்தைந்து கண்ணிகளை யுடையது. எனவே, இவ்வுலா ஆயிரத்து நூற்றுப்பத்து அடிகளையுடைய ஒரு கலிவெண்பாவில் இயற்றப்பட்டதாகும். சைவ மணங்கமழும் இந்நூலைப் பாடிப் புகழ் எய்தியவர் இரட்டைப் புலவர்கள் ஆவர். இவர்கள் வரலாறு முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில், உமாதேவியார்க்கு அருளும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் காஞ்சிமாநகரில் எழுந்தருளித் திருக்கோயில் கொண்ட வரலாறு முதலில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிறகு, பங்குனித் திங்களில் நடைபெற்ற திருவிழாவில் மூத்தபிள்ளையார், முருகவேள், மாசாத்தனார், வீரபத்திரர், சண்டேசுவரர், ஆளுடைய பிள்ளையார்,[1] ஆளுடைய அரசு,[2] ஆளுடைய நம்பி,[3] ஆளுடைய அடிகள்,[4] சேரமான் பெருமாள் நாயனார், திருநீற்றுச் சோழர்,[5] வரகுண பாண்டியர்,[6] காரைக்காலம்மையார், ஏனைய சிவனடியார்கள், முனிவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் வரிசையாக நின்று வணங்க, இறைவன் திருத்தேரில் எழுந்தருளித் திருமால், பிரமதேவன், இந்திரன், சூரியன், திக்குப்பாலர் முதலானோர் தம் தம் ஊர்திகளில் உடன் வரப் பவனி வருதலும், பலவகை மகளிர் குழாங்கள் அப்பெருமானைத் தரிசித்துக் காமுறுதலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அதன்பின்னர், முறையே பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழு பருவமகளிரின் இயல்புகளும், அன்னோர் இறைவனைத் தரிசித்தலும், அதனால் அவர்கட்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளும், அவற்றால் நிகழ்ந்த செயல்களும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இது, தொடர்ந்த பொருளுடையதாய் ஒரு நீண்ட கலிவெண்பாட்டில் அமைந்திருத்தலால் இதனைத் தொடர்நிலைச் செய்யுளாகவே கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். எனவே, சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்றாகவைத்து

1–4. இவர்கள் முறையே திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய சமயகுரவர் நால்வரும் ஆவர்.

5. இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழர்.

6. முதல் வரகுணமகாராசர்.

எண்ணுதற்குரிய தகுதி இதன்பால் உள்ளது என்று சொல்லலாம்.

இவ்வுலாவில்,

'சம்புகுலத் தொருவன் சாத்துகைக்கா மென்றளித்த
செம்பொன் மணிமகுடஞ் சேர்வித்து'

எனவும்,

'வடித்தசுடர் வேற்சம்பன் வாழ்மல்லி நாதன்
கொடுத்த திருத்தேர்மேற் கொண்டு'

எனவும்,

'தத்துபரி பல்லவன் சம்பு குலப்பெருமான்
வைத்த துலாபார மண்டபத்தும்'

எனவும்,

—'திங்கள்
'முடித்த முடிக்கு முடிகொடுத்த சம்பன்
படைத்ததுலா மண்டபமும் பார்த்து'

எனவும் போதருங் கண்ணிகளில் தொண்டை நாட்டை அந் நாளில் ஆட்சிபுரிந்த வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயனுகிய ஏகாம்பரச் சம்புவராயன் என்பான், காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர்க்குச் செய்த திருத்தொண்டுகள் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

சைவ சமய குரவர்களுடைய அருட்பாடல்களைத் தேடித் தொகுத்துத் திருமுறைகளாக வகுத்த பெரியார் நம்பி யாண்டார் நம்பி என்பது பலரும் அறிந்த செய்தியாகும். கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் கடைப்பகுதியில் தோன்றிய பெரிய புராணத்திலுள்ள கணநாத நாயனர் புராணத்தில் ஓரிடத்தில் தான்[1] திருமுறை என்ற பெயர் வழக்கு மிக

1. பெரியபுராணம், கணநாதர், பா. 3.

அருகிக் காணப்படுகிறது. கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் தோன்றிய பிற இலக்கியங்களிலாதல் அந்நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இயற்றப்பட்ட இலக்கியங்களிலாதல் திருமுறை என்ற தொடர் காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது. இஃது இங்ஙனமிருக்க, கி. பி. பதினைன்காம் நூற்றுண்டின் இடையில் இரட்டைப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட இவ் வேகாம்பரநாதர் உலாவில் திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகிய மூவர்களின் திருப்பாடல்களும் மணிவாசகப் பெருமானது திருவாசகமும் திருமுறை என்ற பெயரோடு கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. இதனை,

'சைவப் பெருமை தமிழ்நா டறிவித்த
தெய்வப் புலவன் திருமுறையும்—வெவ்வமணர்
ஈருமத யானைக் கிடும்போது மஞ்செழுத்தைத்
தேரு மரசன் திருமுறையும்—சேரனுடன்
அன்று கயிலைக் கதிமதவெள் ளானையின்மேற்
சென்ற பெருமான் திருமுறையும்—தென்றிசையின்
மாடப் பெருந்துறையில் வந்த அருட்கோலம்
தேடித் திரிந்தோன் திருமுறையும்—கூடவினி
தோதி யவர்கள்திரு வுள்ளக் கருத்தினுள
கோதில் நிலைமையெல்லாங் கும்பிட்டுச்—சோதிதிகழ்
அஞ்செழுத்து மேகம்ப ராடுந் திருக்கூத்தும்
நெஞ்சழுத்தி வைக்கு நிலைமையாள்'

என்னுங் கண்ணிகளிற் காணலாம்.

ஆதிசைவ அந்தணர் ஒருவர், பேரிளம்பெண் பருவ நங்கை ஒருத்திக்குச் சிவபெருமானுக்கும் பிறதெய்வங்களுக்கு முள்ள வேறுபாட்டையும் அப்பெருமானது ஒப்பற்ற முழு முதல் தன்மையையும் எடுத்துரைக்கும் முறையில் பல வரலாறுகளை இந்நூலில் இவ்வாசிரியர்கள் கூறியிருப்பது படித்துமகிழ்தற்குரிய

தாகும். இதனுல் இரட்டைப்புலவர்கள் எல்லையற்ற சிவபத்திச் செல்வம் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அன்றியும், சமயகுரவர்களிடத்தும், சிறுத்தொண்டர், காரைக் காலம்மையார், சண்டேசுவரர் முதலான அடியார்களிடத்தும் அளவற்ற அன்புடையவர்களாக இவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது இவ்வுலாவினுல் அறியப்படுகின்றது.

———

21. வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம்

இது பரதனுடைய வழித்தோன்றல்களாகிய பாண்டவர் துரியோதனுதியர்களின் வரலாற்றைக் கூறும் நூலாகும். ஈண்டுக் குறிக்கப்பெற்ற பரதன் என்பான், சந்திரகுலத்தில் துஷ்யந்தனுக்குச் சகுந்தலையினிடத்தில் தோன்றிய புதல்வன் ஆவான். இந்நூலுக்கு முதனூலாகவுள்ளது வடமொழியிலுள்ள மாபாரதமாகும். எனவே, இத்தமிழ்நூலின் பெயர் முதனூலாற்பெற்றதேயாம்.

இந்நூல், ஆதிபருவம், சபாபர்வம், ஆரணியபர்வம், விராடபர்வம், உத்தியோகபர்வம், வீட்டுமபருவம், துரோண பருவம், கன்னபருவம், சல்லியபருவம், சௌப்திகபருவம் ஆகிய பத்துப் பருவங்களையும் 4339 விருத்தப்பாக்களையும் தன்னகத்துக் கொண்டது. வடமொழியிலுள்ள வியாசரது மாபாரதத்தில் காணப்படும் பதினெட்டுப் பருவங்களில் இந்நூலில் முதல் பத்துப் பருவங்களே உள்ளன. எஞ்சியுள்ள ஸ்த்ரீ பருவம், சாந்தி பருவம், அநுசாசன பருவம், அசுவமேத பருவம், ஆச்சிரம வாச பருவம், மௌசல பருவம், மகாப்பிரஸ்தான பருவம், சுவர்க்காரோகண பருவம் ஆகிய எட்டுப் பருவங்களும் இந்நூலில் இல்லாமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலின் ஆசிரியர் வில்லி புத்தூராழ்வார் ஆவர்.

இவ்வாசிரியர், திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சனியூர் என்ற பழம்பதியில் வீரராகவர் என்ற அந்தணர்க்குப் புதல்வராகத் தோன்றியவர்;[1] வைணவ சமயத்தினர்.[2] இவருடைய தந்தையார், வில்லிபுத்தூராழ்வார் என்று வழங்கும் பெரியாழ்வாரிடம் தாம் கொண்ட அன்புகாரணமாகத் தம் புதல்வர்க்கு இப்

---

1. வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், சிறப்புப்பாயிரம், பாக்கள் 8, 17.
2. ' ஓராறு பேத சமயங் களுக்கு முருவாகி நின்ற வொருவன்
ஈராறு நாம முரைசெய்து மண்கொ டிடுவார்கள் காணு மிமையோர் '
என்ற பாடற்பகுதியால் இதனை நன்குணரலாம்.
(வி. பார. ஒன்பதாம் போர். 1)

பெயரிட்டிருத்தல்கூடும். இக்கவிஞர் கோமான் பிறந்து வளர்ந்த சனியூர் இப்போது எவ்விடத்திலுள்ளது என்பது தெரியவில்லை. நம் தமிழகத்தில் பல ஊர்கள் தம் பழைய பெயர்களை இழந்து புதிய பெயர்களுடன் இந்நாளில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன என்பது வரலாற்றுராய்ச்சியாளர் பலரும் அறிந்ததொன்றே. அவ்வாறு பெயர் மாறிய ஊர்களுள் சனியூரும் ஒன்றுதல் வேண்டும். அவ் ஊர் இந்நாளில் எப்பெயரால் வழங்கி வருகின்றது என்பதை அறியவும் இயலவில்லை. திருமுனைப்பாடி நாட்டுத் திருக்கோயில்களில் காணப்படும்கல்வெட்டுக்கள் எல்லாவற்றையும் துருவியாராய்ந்து பார்த்தால் அவ்வூர் இப்போது எப்பெயருடன் உள்ளது என்பது புலப்படலாம். வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்திற்கு இப் புலவர்பிரான் புதல்வர் வரந்தருவார் என்பார் இருபத்துமூன்று பாடல்களில் ஒரு சிறப்புப்பாயிரம் பாடியுள்ளனர். அதில் 'தாரகாயண வண்டலை தண்டலை சனியூர்'1 எனவும், 'நிறைந்த புகழ்ச் சனிநகர்'2 எனவும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், அவ்வூர் வளம்பொருந்திய சோலை சூழ்ந்த சிறந்த நகரமாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் கற்றுத்துறைபோய கவிஞர் பிரானாக யாண்டும் தம் புகழ் பரவுமாறு சனியூரில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்குங்காலத்தில், அத்திருமுனைப்பாடி நாட்டில் வக்கபாகை என்ற நகரத்தில் கொங்கர் குலத்தில் தோன்றிய வரபதி ஆட்கொண்டான் என்ற குறுநில மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் புலவர்பெருமக்களிடத்தில் பெரும் பற்றுடையவனாகவும் பெருங்கொடை வள்ளலாகவும் திகழ்ந்தனன்.3 அத்தகையவன் தன் நாட்டில் பேராற்றல் படைத்த பெருங்கவிஞராக நிலவிய வில்லிபுத்தூராழ்வாரை அழைப்பித்துப் பல்வகைச் சிறப்புக்களும் செய்து, நீங்களும் யானும் 'பிறந்த திசைக் கிசைநிற்பப் பாரதமாம் பெருங்கதையைப் பெரியோர்

1. வி. பாரதம், சிறப்பு. பா. 17.
2. ஷை ஷை பா. 22.
3. ஷை ஷை பா. 19.

தங்கள்—சிறந்தசெவிக் கமுதமெனத் தமிழ் மொழியின் விருத்தத்தாற் செய்க' என வேண்டினன்.[1] அவ்வேண்டுகோளை இப்புலவர்பிரான் மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொண்டனர். இவர் அதனை மறுக்காமல் உடன்பட்டமைக்குரிய காரணத்தையும் பாரதத்தில் தம் தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் நன்கு விளக்கியுள்ளனர். அது,

'முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னு மாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரேன்
மன்னு மாதவன் சரிதமும் இடையிடை வழங்கும்
என்னு மாசையால் யானுமீ தியம்புதற் கிசைந்தேன்'[2]

என்பதாம். எனவே, தம் நாட்டு வேந்தனது வேண்டுகோளும் கண்ணபிரானிடத்தில் அவ்வாசிரியர் கொண்டிருந்த பேரன்புமே இவர் பாரதத்தைத் தமிழ் மொழியில் இயற்றியமைக்குரிய உண்மையான காரணங்கள் ஆகும். இச்செய்திகளை இவருடைய மகனார் வரந்தருவார் பாடிய சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் இவரது தற்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தாயபாகப் பிரிவினைபற்றி இவருக்கும் இவருடைய தம்பியார்க்கும் பகைமை ஏற்பட்டு முதிர்ந்துவரவே, அன்னோருடைய மனவேறுபாட்டை மாற்றக்கருதிய அந்நாட்டு வேந்தன் பெருங் கவிஞராகிய வில்லிபுத்தூராழ்வாரைப் பாரதத்தைப் பாடுமாறு ஆணையிட்டனனாக, இவரும் அங்ஙனமே அதனைப் பாடிமுடித்த பின்னர்த் தம் பாகத்தையும் தம் தம்பியார்க்கு வழங்கி மனக் கோட்டம் நீங்கி ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்து வந்தனர் என்று இவர் பாரதம் பாடியமைக்குக் காரணம் கூறுவர் சிலர். வேறு சிலர், இவர் அருணகிரிநாதர்பால் தோல்வியுற்று அவர் அறிவுறுத்திய

1. வி. பாரதம், சிறப்பு. பா. 22
2. வி. பாரதம், தற்சிறப்புப்பாயிரம், 8

வாறு பாரதத்தை இயற்றினர் என்று கூறுவர்.1 இச்செய்திகள் எல்லாம் இவரது பாரதத்தில் உள்ள சிறப்புப் பாயிரத்தில் காணப்படவில்லை. ஆகவே, இவைகள் ஆதாரமின்றிக் கூறப் படும் வெறுங் கற்பனைக் கதைகளேயாம். சிறப்புப் பாயிரத்தில் காணப்படும் வரலாறே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

மாபாரதத்தைத் தமிழ்மொழியில் இயற்றுவித்த பெருங் கொடைவள்ளலாகிய வரபதியாட்கொண்டானுடைய பேரும் புகழும் என்றும் நின்று நிலவுமாறு நன்றிபாராட்டு முறையில் இந்நூலில் நான்கு இடங்களில் அவனைப் புகழ்ந்து இவ்வாசிரியர் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அச்செய்யுட்கள்,

‘சொன்மழை பொழிந்து நாடொறுந் தனது
தோள்வலி துதிக்கு நாவலர்க்குப்
பொன்மழை பொழியுங் கொங்கர் பூபதிதன்
பொற்பதம் பொருந்தலர் போலக்
கன்மழை பொழியுங் காளமா முகிலுங்
கடவுளர்த் துரந்தவன் கரத்தில்
வின்மழை பொழியக் கற்களுந் துகளாய்
மேனியும் வெளிறிமீண்டனவே’2

‘கொடிமதிற் பாகை வேந்தன் கொங்கர்கோன் புரவிக்காலால்
வடதிசை யரசர் தங்கள் மாமணி மகுடம் போல
அடலுடை விசய னொற்றை யம்பினால் மீண்டுஞ்சென்று
படவர வுயர்த்த கோவைப் பண்ணினான் மகுடபங்கம்’3

1. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M. A. M. L.) மூன்றாம் பதிப்பு, பக்கங்கள் 404, 405.

2. வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், காண்டவதகன. 50.

3. ௸ நிரைமீட்சி 104.

'நாகையாப் புகழான் பெண்ணை
நதிவளஞ் சுரக்கு நாடன்
வாகையாற் பொலிதிண் டோளான்
மாகதக்கொங்கர் கோமான்
பாகையாட் கொண்டான் செங்கைப்
பரிசு பெற்றவர்கள் போல
ஓகையாற் செருக்கி மீண்டார்
உதிட்டிரன் சேனை யுள்ளார்'[1]

'கோவல்சூழ் பெண்ணை நாடன் கொங்கர்கோன்
பாகை வேந்தன்
பாவலர் மானங் காத்தான் பங்கயச் செங்கை யென்ன
மேவலர் எமரென் றுமல் வெங்களந் தன்னில் நின்ற
காவலன் கன்னன் கையும் பொழிந்தது கனக மாரி'[2]

என்பனவாம். இவற்றால் கொங்கர் கோமானாகிய வரபதி ஆட்கொண்டானுடைய வண்மை, வீரம், ஆற்றல் முதலியவை நன்கு புலப்படுதல் காண்க.

அகத்தியபட்டர் வடமொழியில் இயற்றியுள்ள பால பாரதமே இவருடைய நூலுக்கு முதனூல் என்று அறிஞர் சிலர் கூறுகின்றனர். எனினும், வடமொழி வியாசபாரதம் இந் நூலுக்குப் பெருந்துணையாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அறிஞர் பலருடைய கருத்தாகும். அன்றியும், தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் காலத்தில் இயற்றப்பெற்று இவர் காலத்தில் யாண்டும் பரவியிருந்த பாரதவெண்பாவும் இவர் தம் நூலுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட நூல்களுள் ஒன்றாதல் வேண்டும்.

இவரது தற்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் இவர் தம் நூலில் சருக்கந்தோறும் தொடக்கத்தில் திருமாலுக்கு வணக்கம் கூறியிருத்தலாலும் இவர் பரமவைணவர் என்பது நன்கு தெரியப் படும். எனினும், அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கத்தில்

1. வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம், பதினாறாம் போர் 90
2. ஷை பதினேழாம் போர் 33.

ஏகாம்பரேசர் எழுந்தருளியுள்ள காஞ்சிமாநகர்1, திருவண்ணாமலை2, திருவெண்ணெய் நல்லூர்3, திருவதிகைவீரட்டானம்4 ஆகிய சைவத்திருப்பதிகளை உளமுவந்து சிறப்பித்துப் பாடியிருப்பதோடு

'இன்னம்பல பலயோனியி லெய்தாநெறி பெறவே
முன்னம்பல ரடிதேடவு முடிதேடவு மெட்டா
அன்னம்பல பயில்வார்புன லணிதில்லையு ளாடும்
பொன்னம்பல நாதன்கழல் பொற்போடு பணிந்தான்'5

என்று அருச்சுனன் தில்லைச் சிற்றம்பலவாணரைப் பணிந்து போற்றியதைக் கூறுமிடத்து அப்பெருமானது பரத்துவம் நன்கு புலப்படுமாறு பாராட்டியுமுள்ளனர். அன்றியும் அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கத்தில்,

'ஓரேனந் தனைத்தேட வொளித்தருளும்
இருபாதத் தொருவ னந்தப்
போரேனந் தனைத்தேடிக் கணங்களுடன்
புறப்பட்டான் புனங்க ளெல்லாம்
சீரேனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாங்
குழவியையுஞ் செங்கை யேந்திப்
பாரேனை யுலகனைத்தும் பணிவுடனே
புகழ்ந்திடத்தன் பதியின் வந்தாள்'6

எனவும்

'விண்ணிலுறை வானவரில் யாரடிபடாதவர்
விரிஞ்சனரியே முதலினோர்
மண்ணிலுறை மானவரில் யாரடி படாதவர்
மனுக்கள் முதலோர்க ளதலக்

1. வி. பாரதம், அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை. பா. 13, 14.
2. ,, ,, பா. 15.
3. ,, ,, பா. 17.
4. ,, ,, பா. 17.
5. ,, ,, பா. 18.
6. ,, அருச்சுனன் தவநிலை. பா. 87.

கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாரடிபடாதவர்கள்
சட்செவிமகீபன் முதலோர்
எண்ணில்பல யோனியிலும் யாவடி படாதன
விருந்துழி யிருந்துழியரோ '[1]

'வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல ஆகம
விதங்களடியுண்டன வொரைம்
பூதமடியுண்டன விநாழிகை முதற்புகல்செய்
பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்
பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி
பிறங்கலரசன்றன் மகளார்
நாதனமலன் சமர வேடவடிவங்கொடு
நரன்கையடி யுண்டபொழுதே '[2]

எனவும் இவ்வாசிரியர் கூறியிருப்பதை நோக்குமிடத்து, இவர் உண்மை ஞானியாய்ச் சமயப் பொது நோக்குடையவராய் வாழ்ந்துவந்த ஒரு பெரியார் என்பது நன்கறியக் கிடத்தல் காண்க.

இவர் தமிழ் மொழியிடத்தும் தமிழ் மூவேந்தரிடத்தும் மிக்க பற்றுடையவர் என்பது இப்பாரத நூலில் காணப்படும் சில செய்யுட்களால் புலப்படுகின்றது.[3]

'கலிதனில் வியாதன் கூறக் கணபதி யெழுது பாடல்
பொலிவுறு தமிழி னுரு யிரமெண விருத்தம் போற்றிச்
சலிவறு வில்லி புத்தூ ரிறைவனும் சார்வ பூமன்
ஒலிதரு மறையோர் கோமா னுயர்ந்தவ
ருவப்பச் சொன்னன் '

என்ற பாடல் ஒன்றை எடுத்துக் கூறி இவர் ஆருயிரஞ் செய்யுட்களில் மாபாரதத்தைப் பாடி முடித்தனர் என்று

1. வி. பாரதம், அருச்சுனன் தவநிலை, பா. 107.
2. ஷை ஷை பா. 108.
3. ஷை அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை, பாக்கள் 20, 21, 28, 34.
ஷை பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம், பா. 219.

சிலர் கூறுகின்றனர். இப்போது வழங்கிவரும் வில்லிபுத்தூ ராழ்வார் பாரதத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பதிப்பில் 4339 செய்யுட்களும் யாழ்ப்பாணப் பதிப்பில் 4351 செய்யுட்களும் காணப்படுகின்றன. இப்பதிப்புக்களில் பாரதத்திலுள்ள முதல் பத்துப் பருவங்களே உள்ளன. எஞ்சிய எட்டுப் பருவங்களையும் இவர் பாடவில்லையென்று தெரிகிறது. இவ்வுண்மையைப் பாரதத்தின் பிற்பகுதியாகிய எட்டுப் பருவங்களையும் பாடி முடித்த அரங்கநாதக் கவிராயர் கூறியுள்ள,

'பைந்தமிழி னலஞ்சிறந்த முனைப்பாடித்
திருநாட்டில் பாகை வேந்தன்
சுந்தரஞ்சேர் ப்ாரதமாம் வடகலையைத்
தென்கலையாற் சொல்க வென்னச்
சந்தனுவின் சரிதைமுதற் பதினெட்டாம்
நாட்போரின் சரிதங் காறும்
புந்திமகிழ் தரவில்லி புத்தூரராழ்
வான்முன்பு புகன்றிட் டானே'

என்ற பாடலால் நன்கறியலாம். எனவே, ஆதிபருவம் முதல் சௌப்திகபருவம் ஈறாகவுள்ள முதல் பத்துப் பருவங்களையுமே 4339 செய்யுட்களில் இவ்வாசிரியர் பாடியிருத்தல் வேண்டு மென்பது தேற்றம். ஆகவே, இவர் ஆறாயிரம் விருத்தங்களில் பாரதம் முழுவதையும் இயற்றினர் என்பதற்கு மேலே குறித்த 'கலிதனில்' என்று தொடங்கும் பாடலேயன்றி வேறு சான்றுகளின்மை அறியற்பாலதாகும். அப்பாடலும் யாரால் எப்போது பாடப்பட்டது என்பது கூடத் தெரியவில்லை. ஆதலால், அதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு, எதனையும் ஒருதலையாகக் கூறுவது ஏற்புடைத்தன்று.

இவ்வாசிரியரை மாபாரதத்தைத் தமிழில் இயற்றுமாறு வேண்டிக்கொண்ட கொங்கர் கோமானாகிய வரபதி ஆட் கொண்டானை,

'சாணர்க்கு முன்னிற்கு மாட்கொண்ட நாயன்
தமிழ்க்கொங்கர்கோன்
பாணுற்ற வரிவண்டு சேர்வக்கை நகராதி பக்கத்திலே
ஊனுக்கு வாரா திருப்பாய் விருப்பாகி யுயர்வானிலே
வீணுக்கு நின்ருக மெலிகின்ற தெவ்வாறு
வெண்டிங்களே'[1]

என்று இரட்டைப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். எனவே, வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் இரட்டைப் புலவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது நன்கு துணியப்படும். இரட்டைப் புலவர்கள்[2] கி. பி. பதினுன்காம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவர்கள் என்பது முன்னர் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபாகும். எனவே, வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் கி. பி. பதினுன்காம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த புலவர்பெருமான் என்பது தேற்றம்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் காலத்தில் நடுநாட்டில் கன்னட மொழிக்குப் பேராதரவு ஏற்பட்டிருந்தமை வரந்தருவாரது சிறப்புப் பாயிரத்தால் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. அக்காலப் பகுதியில் ஹொய்சளவேந்தனுகிய மூன்றும் வீர வல்லாள தேவன் (கி. பி. 1292—1342) துவார சமுத்திரத்தையும் திருவண்ணுமலையையும் தலைநகர்களாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தமையால்[3] கன்னடம் அரசாங்கமொழியாக நிலவி நடு நாட்டில் பெருமையுற்றிருந்தது. ஆகவே, இவ்வாசிரியர் கி. பி. பதினுன்காம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவர் என்பது வரந்தருவார் கூறியுள்ள செய்தியாலும் உறுதியாதல் காண்க.

---

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, பா. 110.
2. இந்நூலில் தில்லைக் கலம்பகம் என்ற தலைப்பின்கீழ் இரட்டைப் புலவர்களின் காலம் ஆராய்ந்து நிறுவப்பெற்றுள்ளமை காண்க.
3. Hoysalas in the Tamil Country by K. R. Venkataraman p. 32.

இவரது பாரதம், பல்வகைப்பட்ட சந்தங்களும் சொல்லணி பொருளணிகளும் அமைந்த பாடல்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டு, படிப்போர்க்கும் கேட்போர்க்கும் உணர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டுபண்ணும் இயல்பினதாக உள்ளது. இக் காரணம் பற்றியே தமிழகத்திலுள்ள சிற்றூர் பேரூர் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும் இந்நூற்பயிற்சி பரவியிருந்தது எனலாம். இதிலுள்ள பல செய்யுட்களை மனப்பாடஞ்செய்து சந்தர்ப்பங் களோடு இனிமையாக எடுத்துக்கூறும் முதியோர் சிலரை இக்காலத்தும் கிராமங்களில் காணலாம். இந்நூற் பயிற்சி யாண்டும் பரவிவந்தமையால்தான் பாரதவெண்பா முதலான பிற பாரத நூல்கள் படிப்பாரற்று அழிந்துபோயின என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. இந்நூலில் வடசொற்களும் வடமொழித் தொடர்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இந்நூலுக்கு முற்பட்ட எந்தத் தமிழ் நூலிலும் இத்துணை வடசொற்கள் காணப்படவில்லையென்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். எனவே, மிகுதியான வடசொற்கள் கலந்த முதல் தமிழ் நூல் இப் பாரதமேயாகும். வில்லிபுத்தூராழ்வார் கால முதல் தமிழ்ச் செய்யுள் நடை வடசொற்கள் விரவி மாறுதலடையத் தொடங்கியது எனலாம். இம்மாறுபாட்டிற்கு முதற் காரணம், வடமொழிப் புலமையும் தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே யமையப் பெற்ற புலவருள் சிலர், சந்த இன்பங்கருதி இருமொழிச் சொற்களையும் கலந்து தமிழ்ச் செய்யுட்கள் இயற்றத் தொடங்கியமையேயாம். மற்றொரு காரணம், வடமொழியி லுள்ள சாத்திரங்களையும் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்யுட்களாகப் பாடத்தொடங்கிய தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்பெயரும் இடப்பெயருமல்லாத மற்ற வடசொற்களுக்கு நேரான தூய தமிழ்ச் சொற்களை அமைத்துப் பாடமுயலாமல் வடசொற்களையும் தொடர்களையும் சிதைத்தும் சிதைக்காமலும் தமிழ்ச் செய்யுட்களில் இடையிடையே வைத்துப் பாடிவிட்டமையேயாகும். இரு மொழிச் சொற் களும் கலந்து முத்தும் பவளமும்போல் விளங்கித் தமிழ்ச் செய்யுட்களுக்கு இனிய ஓசை நயத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று ஒருசிலர் கூறுவர். தமிழ் மொழியின் தூய்மையும் பண்பும் பிறமொழிக் கலப்பால்

கெட்டுவிடும் என்பதை அன்னோர் அறியார்போலும். வில்லிபுத்தூராழ்வார் காலத்தில் தமிழ்ச் செய்யுள் நடையில் ஏற்பட்ட இம்மாறுதல் காலப்போக்கில் பெருகி நிலைபெற்றுப்போயிற்று. இவ்வுண்மையை அருணகிரிநாதரது திருப்புகழ், தாயுமானவர் பாடல் முதலான நூல்களால் நன்குணரலாம்.

22. தேசிகப்பிரபந்தம்

இது வடகலை வைணவ ஆசாரியராகிய வேதாந்த தேசிகரால் இயற்றப்பெற்றது; வைணவ சமயக் கொள்கைகளை நன்கு விளக்குவது; வெண்பா, வெண்டுறை, ஆசிரியப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கலிப்பா, கலி விருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை ஆகிய பாக்களாலும் பாவினங்களாலும் அமைந்தது; பத்தொன்பது பிரபந்தங்களையும் நானூற்றைந்து பாடல்களையும் உடையது. இதிலுள்ள பத்தொன்பது பிரபந்தங்கள், அமிருத ரஞ்சனி, அதிகார சங்கிரகம், அமிருதா சுவாதினி, பரமபத சோபானம், பரமத பங்கம், மெய்விரத மான்மியம், அடைக்கலப்பத்து, அருத்த பஞ்சகம், ஸ்ரீ வைணவ தினசரி, திருச்சின்ன மாலை, பன்னிரு நாமம், திருமந்திரச் சுருக்கு, துயச் சுருக்கு, சரமசுலோகச் சுருக்கு, கீதார்த்த சங்கிரகம், மும்மணிக் கோவை, நவமணிமாலை, பிரபந்த சாரம், ஆகார நியமம் என்பன. இவற்றுள், ஸ்ரீ வைணவ தினசரி என்பது ஸ்ரீ வைணவர்கள் நாள்தோறும் செய்யவேண்டிய காரியங்களை விளக்குவது; ஆகார நியமம் என்பது ஸ்ரீ வைணவர்கள் உள்ளத் தூய்மை எய்தி நற்காரியங்களில் ஈடுபடும் பொருட்டு அவர்கள் உண்ணத்தக்கனவும் உண்ணத்தகாதனவும் ஆகிய உணவுப் பொருள்களை எடுத்துரைப்பது. இப்பிரபந்தங்களுள் சில, வேதாந்த தேசிகர் மணிப்பிரவாள நடையில் இயற்றியுள்ள பிரபந்தங்கள் சிலவற்றில் அமைந்த தமிழ்ச் செய்யுட்களைத் தனியே எடுத்துத் தொகுக்கப் பெற்றவை என்று தெரிகிறது. தேசிகப் பிரபந்தம் இருபத்து நான்கு பிரபந்தங்களைத் தன்னகத்துக் கொண்டது என்றும், அவற்றுள் பந்து, கழல், அம்மானை, ஊசல், ஏசல் என்ற ஐந்து பிரபந்தங்களும் இக்காலத்தில் கிடைக்கவில்லை என்றும் வைணவ சமய அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

இப்பிரபந்தத்தின் ஆசிரியராகிய வேதாந்த தேசிகர் தொண்டை மண்டலத்தில் காஞ்சிமாநகரைச் சார்ந்த தூப்புல் என்ற பழம்பதியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர்.

இவருடைய தந்தையார் அனந்தசூரி என்பார்; தாயார் தோதாரம்பா எனப்படுவர். வேங்கடநாதன் என்பது இவருடைய பிள்ளைத் திருநாமம். இவர் தம்முடைய அம்மானாகிய கடாம்பி அப்புள்ளாரிடம் பல கலைகளையும் பயின்று தமிழ் மொழியிலும் வடமொழியிலும் சிறந்த புலமை எய்தினார் என்று தெரிகிறது. இவர் தம் நாற்பத்திரண்டாம் வயதில் திருவரங்கத்தில் அத்துவித சமயத்தாரோடு வாதம் புரிந்து அன்னோரை வென்று, வைணவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டியமைபற்றி வேதாந்தாசாரியர் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றனர் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இவர் தம் வாழ்நாளில் காஞ்சி, திருவயிந்திரபுரம், திருவரங்கம் ஆகிய நகரங்களில் வதிந்தமையோடு மைசூர் நாட்டுத் திருநாராயணபுரத்திலும் சத்தியமங்கலத்திலும் பல ஆண்டுகள் தங்கியிருந்தனரென்றும் கூறுகின்றனர். இவர் கி. பி. 1268-ல் பிறந்து 1369-ல் திருமாலுலகை யடைந்தனர் என்ப.[1] எனவே இவர் ஒரு நூற்றாண்டிற்குமேல் உயிர் வாழ்ந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய இவ்வாசிரியர், பதினான்காம் நூற்றாண்டில் அறுபத்தொன்பது ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து பல நூல்களை இயற்றியுள்ளமை அறியத்தக்கது. இவர் காலத்தில் தான் திருவரங்கப் பெருங்கோயில் முகமதியரது படையெழுச்சியால் பல இன்னல்களுக்கு உள்ளாயிற்று.[2]

---

1. இவ்வாசிரியர் கோபணார்யாவைப் புகழ்ந்து பாடிய இரண்டு சுலோகங்கள் திருவரங்கப் பெருங்கோயிலில் சகம் 293-க்கு நேரான கி. பி. 1371-ல் வரையப்பட்டுள்ளன. (Epi. Ind. Vol. VI. pp. 322—330) இச்சுலோகங்களை இவர் கி. பி. 1369-ம் ஆண்டிலாதல் அதற்கு முன்னாதல் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும்.
2. (a) The History of Sri Vaishnavas—T. A. Gopinatha Rao, M. A. p. 41.
   (b) Hoysalas in the Tamil Country, p. 66.

23. கப்பற்கோவை

அச்சிடப்பெற்று வெளிவராத தமிழ் நூல்களுள் இதுவும் ஒன்று. இதனைக் கருமாணிக்கன் கோவை எனவும் கூறுவர். பாண்டிநாட்டுக் கப்பலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அதனைச் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பை ஆட்சிபுரிந்தவனும் பாண்டியர்க்குப் படைத்தலைவனாக விளங்கியவனுமாகிய கருமாணிக்கன் என்ற தலைவன் ஒருவன்மேல் பாடப்பட்டது இந்நூல். இதன் ஆசிரியர் யாவர் என்பது தெரியவில்லை. இதன் ஏட்டுப் பிரதிகள் இரண்டு, சென்னை அடையாற்றுக் கலாக்ஷேத்திரத்திலுள்ள மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையத்தில் உள்ளன.

செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியராக முன்னர் விளங்கிய ராவ் சாகெப் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் இந்நூலைப் பற்றிக் 'கப்பற்கோவை' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதி, செந்தமிழ் ஆறுந்தொகுதியில் வெளியிட்டுள்ளனர். இலக்கண விளக்க உரையாசிரியர் கப்பற்கோவையினின்று பத்து மேற் கோட் செய்யுட்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அப்பாடல்களை நோக்குமிடத்து, இது சிறந்த கோவை நூல்களுள் ஒன்று என்று தெரிகிறது. இதன் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய கருமாணிக் கன் என்பான் கப்பலூர், துவரை முதலான ஊர்களைத் தலை நகர்களாகக் கொண்டவன் என்பதும் யாதவராயன் என்ற குடிப்பெயரும் தொண்டைமான் என்னும் சிறப்புப் பெயரும் உடையவன் என்பதும் காலிங்கராயனுக்கு உடன் பிறந்தான் என்பதும் இந்நூல் பாடல்கள் சிலவற்றால் நன்கறியக் கிடக் கின்றன. மாறவர்மன் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி பராக்கிரம பாண்டியனது ஆட்சியின் ஏழாம் ஆண்டாகிய கி. பி. 1341-ல் பாண்டி மண்டலத்து முத்தூறு கூற்றத்து உலகளந்த சோழ நல்லூரான கப்பலூருடையான் யாதவராயன் காலிங்கராயனான கருமாணிக்க தேவன் என்பான், நடு நாட்டில் திருக் கோவலூர்த் தாலூகாவிலுள்ள இராசேந்திர சிங்கநல்லூ ராகிய மாரீங்கூர்த் திருவிராமீசுவரமுடைய நாயனார்க்கு நாள் தோறும் வழிபாடு நடத்தும்பொருட்டுத் தன் பெயரால் ஒரு கட்டளை அமைத்து அதற்கு நிலம் வழங்கினான் என்று அவ்வூர்க்

கல்வெட்டு ஒன்று[1] உணர்த்துகின்றது. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப் பெற்ற தலைவனுடைய நாடும் ஊரும் குடிப்பெயரும் நுணுகிப் பார்க்குமிடத்து, இவனே கப்பற்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய தொண்டைமானின் உடன் பிறந்தானாகிய காலிங் கராயனாக இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதற்கு இடம் உளது. இங்ஙனங்கொள்ளுமிடத்து, உடன் பிறந்தார் இருவருமே கருமாணிக்கன் என்ற இயற்பெயருடையவர்கள் ஆவர். அப் பூதியடிகள் தம் இரு புதல்வர்க்கும் மூத்த திருநாவுக்கரசு இளைய திருநாவுக்கரசு என்று பெயரிட்டிருந்தமைபோல் தம்மூரில் எழுந் தருளியிருக்கும் திருமாலிடத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இவர்களுடைய பெற்றோர் தம் புதல்வர் இருவர்க்குமே கருமாணிக்கன் என்று பெயரிட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்விருவரும் பாண்டியர்களின் கீழ் அமைச்சராகவும் படைத்தலைவராகவும் அமர்ந்து அவர்களது அன்பிற்குரியவர்களாகி அவ்வேந்தர்கள் வழங்கிய காலிங்கராயன் தொண்டைமான் என்னும் பட்டங்களைப் பெற்றவர்கள் என்பது கல்வெட்டினாலும் கப்பற்கோவையாலும் புலப்படுகின்றது. இவர் களுள் காலிங்கராயன் கி. பி. 1341-ல் இருந்தவன் என்பது[2] மாரீங்கூர்க் கல்வெட்டினால் அறியப்படுவதொன்றும். எனவே அவனுடன் பிறந்தானும் தொண்டைமான் என்ற பட்டமுடை யவனும் கப்பற்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனுமாகிய கருமாணிக்கன் என்பவனும் அக்காலப் பகுதியில் இருந்தவனாதல் வேண்டும். ஆகவே, கப்பற்கோவை கி. பி. பதினான்காம் நூற் றாண்டின் இடையில் இயற்றப்பெற்றது என்பது தேற்றம். இந் நூலிலிருந்து இலக்கண விளக்க உரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டி யுள்ள மேற்கோள் செய்யுட்களுள் சிலவற்றை அடியிற் காண்க.

‘ இமையாத வேழமொ ரெட்டுங் குலகிரி யேழுமுற்றுஞ்
சுமையாற வந்தரு ளுந்தொண்டை மான்கப்பற்
றுறைகயன்னீர்
அமையாத வன்புதந் தார்பிரிந் தாலரி தாற்றுவதென்
றுமையா ளறிந்தல்ல வோசிவந்தாள் தன்னொரு பக்கமே ’

1. Ins. 92 of 1935-36; A.R.E. for 1935-36, part II. para 60
2. A. R. E. for 1935-36 part I, Appendix C, page 44. (A. D. 1341 October 6 Saturday.)

'அதுநா மறிந்திலம் அன்னையிப் போதணி நீர்த்துவரை
துதிநா வலர்புகழுந் தொண்டைமான் வெற்பிற்
றேண்மெலிவும்
புதுநாண் மதிநுதல் வண்ணமும் பார்த்துப்
புகையுயிர்த்தாள்
இதுநா மினிஅன்ன மேவண்ட லாடு மிடமல்லவே'.

'சுனையார் பொழிற்றுவரைத் தொண்டைமான் கப்பல்
சூழ்துறைவா
இளையாள் வருந்துவ தென்னையென் றுளன்னை யாமிருந்து
விளையாடு சிற்றிலை வெண்டலைத் தெண்டிரை
வேலையெற்றும்
வளையா லழித்ததென் றுளெண்செய் வாள்பின்னை
வாணுதலே'

இச்செய்யுட்களால் இந்நூலின் சொல்நயம் பொருள் நயங்களையும் இந்நூலாசிரியரது புலமைத் திறத்தையும் ஒருவாறு உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

———

III

கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு

தமிழ்நாடு முழுவதும் வேறு மொழி பேசும் அன்னியர்களால் ஆளப்பட்டுவந்த ஒரு காலப்பகுதியே இப்பதினைந்தாம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூற்றாண்டில் தமிழ்நாடு விசய நகர இராச்சியத்திற்கு உட்பட்டுச் சிலமாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. விசயநகர வேந்தர்களின் பிரதிநிதிகளான மண்டலாதிபதிகள் அம்மாகாணங்களிலிருந்துகொண்டு அவற்றைத் தாமே நேராக ஆட்சி புரிந்துவந்தனர். கன்னடமே அவர்களுடைய தாய்மொழியாகும். எனவே, இந்நூற்றாண்டில் தமிழ்மொழி அரசாங்க மொழியாகவும் இல்லை ; அரசாங்கத்தால் ஆதரிக்கப்பட்ட மொழியாகவும் இல்லை. ஆகவே, பிறமொழியாளராகிய அன்னியர் ஆளுகையில் சிறந்த தமிழ் நூல்கள் தோன்றுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. எனவே, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறந்ததோர் காலப் பகுதியாக இந்நூற்றாண்டைக் கூற முடியவில்லை. எனினும், இத்தகைய ஆதரவற்ற காலங்களில் கடவுளிடத்தில் பேரன்பு பூண்டொழுகிய அடியார் சிலர் தோன்றி, நள்ளிரவிற் புறப்பட்ட திங்கள்போல் விளங்கி, யாண்டும் தமிழொலி முழங்க நற்றமிழ்ப் பாக்கள் பாடி, மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து, தாய்மொழிப் பற்றுக் குன்றாதவாறு காத்துவருவது தொன்றுதொட்டு நிகழ்ந்து வரும் ஓர் அரிய நிகழ்ச்சியாகும். அம்முறையில் இந்நூற்றாண்டில் தோன்றிய நூல்கள் திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி, கந்தரந்தாதி, திருவானைக்காவுலா, ஓங்குகோயிற் புராணம் என்பனவாம்.

24. திருப்புகழ்

இது தமிழகத்திலுள்ள பல ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியுள்ள முருகக்கடவுள் மீது பாடப் பெற்ற சந்தப்பாக்களைத் தன்னகத்துக்கொண்ட ஒரு சிறந்த நூலாகும். குன்றமெறிந்த குமரவேளின் புகழை எடுத்துக் கூறும் இன்னிசைப் பாடல்கள் அடங்கிய நூலாதல் பற்றி இது திருப் புகழ் என்ற பெயர் எய்துவதாயிற்று. இந் நூலிலுள்ள ஒவ் வொரு பாடலும் திருப்புகழ் என்று வழங்கப்பெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நம் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சைவத்திருப்பதி களுள் சமயகுரவர் மூவருடைய தேவாரப் பதிகங்கள் பெற்றதலங் கள் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வருதல்போல், திருப்புகழ் பெற்ற குமர கோட்டங்களுள்ள திருப்பதிகளும் தமிழ்மக்களால் சிறப் பாகப் போற்றப்பெற்று வருதல் உணரற்பாலதாகும். இந்நூலில் இக்காலத்தில் கிடைத்துள்ள பாடல்கள் 1307 ஆகும். இதன் ஆசிரியர் அருணகிரிநாதர் ஆவர்.

இவ்வாசிரியர் தொண்டை நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் இடைப்பட்ட நடு நாட்டிலேயுள்ள திருவண்ணாமலையிற் பிறந் தவர். இவருடைய தாய்தந்தையர் யாவர் என்பதும் குலம்யாது என்பதும் தெரியவில்லை. இவர் பட்டினத்தடிகளின் புதல்வர் என்றும் சிவாலயத்திற்குத் தொண்டுபுரியும் தொழிலை மேற் கொண்ட ஓர் உருத்திர கணிகையின் மகனார் என்றும் சிலர் கூறுவர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் விளங்கிய சிவஞானச் செல்வராகிய பட்டினத்தடிகளுக்கு ஏறக்குறைய அறுநூறு ஆண்டுகட்குப்பிறகு நிலவிய அருணகிரிநாதர் புதல் வராதல் எங்ஙனம் கூடும்? அன்றியும், ஓட்டுடன் பற்றின்றி உலகைத் துறந்த பெருஞ்செல்வராகிய பட்டினத்தடிகளின் உயர்ந்த துறவு நிலையையுணர்ந்த அறிஞர்கள் அவ்வடிகளின்மேல் ஏற்றிக்கூறும் பொய்ச் செய்திகளைக் கேட்டு நகைப்பர் என்பது திண்ணம். அருணகிரி நாதரின் தாயார் பதியிலார் குலத்தில் தோன்றியவர் என்பதற்கும் ஆதாரமில்லை. இதற்குமாறாக, இவ் வடிகள் தம் தாய்தந்தையர் நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்து தூய்மை

வாய்மை முதலான சீலமுடையவர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் என்பதைத் திருப்புகழ்ப் பாடலொன்றில்1 குறித்துள்ளமை அறியத் தக்கது. இப்பெரியாரது திருப்புகழை ஆராயுமிடத்து இவரது உண்மை வரலாறு ஓரளவு வெளியாகின்றது. இவர் செல்வம் மிக்க ஒரு பெருங்குடியில் தோன்றி, இளமையில் தக்க புலவர் பெருமக்களிடத்தில் தமிழும் வடமொழியும் நன்கு பயின்று இருமொழிகளிலும் புலமையெய்திப் பெற்ருேரால் இளமையிலேயே மணஞ் செய்விக்கப்பெற்று மனைவியோடு இல்வாழ்க்கை நடத்திவரும் நாட்களில் ஊழ்வினை வயத்தால் இன்பத்துறையில் எளியராகிப் பரத்தையர் பலரோடு உறவாடித் தம் முன்னோர் தேடிவைத்திருந்த பொருளெல்லாம் அழித்தனர் ;2 பெரியோர் கூறிய நல்லுரைகளையும் கேளாமல் தம்மனம் போனவாறு அலைந்தனர். அதனுல் பல கொடிய நோய்களுக்குள்ளாகிப் பார்த்தோர் பலரும் எள்ளி நகையாடும் நிலையை யடைந்தனர் ; நோயினின்றும் நீங்கி நலமுறுதற்கு இடமில்லை என்பதை நன்குணர்ந்தும் பலரும் தம்மை நோக்கிக் கூறும் இழிந்த சொற்களால் மனம் உடைந்தும் தம் உயிரையே போக்கிக்கொள்ளத் துணிந்து அதற்குரியதொரு செயலை மேற்கொண்டனர்.3 அந்நிலையில் முருகவேள் அருள் கூர்ந்து இவர்முன் தோன்றி இவரது தீராத கொடிய நோயையும் தீர்த்துத் தம் திருவடிகளை இவர் தலையில் சூட்டி அருள் பாலித்தனர்.4 அன்றியும் 'முத்தைத்தரு ப்த்தித் திருநகை'

1. திருப்புகழ், 436.

2. ஷை 214, 494, 753.

3(a) 'மனையவள் நகைக்க வூரினனைவரும் நகைக்க லோக
மகளிரும் நகைக்க தாதை தமரோடும்
மனமதுசலிப்ப நாயனுள மதுசலிப்ப யாரும்
வசைமொழி பிசற்றி நாளு மடியேனை
அனைவருமிழிப்ப நாடுமனவிருள் மிகுத்து நாடி
னகமதை யெடுத்த சேமமிது வோவென்று
அடியனு நினைத்து நாளுமுடலுயிர் விடுத்தபோதும்
அணுகிமுன் அளித்த பாதம் அருள்வாயே' (திருப்புகழ், 392)

(b) திருப்புகழ், 413.

4. திருப்புகழ், 392, 394, 513.

என அடியெடுத்துத் தந்து, தம் திருப்புகழை இனிய செந்தமிழ்ப்பாக்களில் அமைத்துப் பாடுமாறு பணித்து[1] மறைந்தருளினர். அங்ஙனமே, இவர் பல வண்ணப்பாக்களால் குன்றமெறிந்த குமரவேளைப் பாடிப் பரவி வருவாராயினர்; அந்நாளில் தமிழகத்திலும் அதற்கப்பாலும் அப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருப்பதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் சென்று தம் வண்ணப்பாக்களால் துதித்து வந்தனர். இவர் பாடியுள்ள திருப்புகழ்ப் பாக்களை நோக்குமிடத்து, திருவண்ணாமலையையன்றித் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மேற்கே காவிரிக்கரையிலுள்ள வயலூரிலும் பழனியிலும் இவர் நெடுங்காலம் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. இறுதியில் இவர் தம்மையாட்கொண்ட செவ்வேள் திருவடிகளையடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை எய்தினர். அந்நாளில் இப்புலவர்பிரானின் திருப்புகழ்ப்பாக்களை அன்பர்கள் எல்லோரும் படித்தும் கேட்டும் பெருமகிழ்ச்சியுற்றமையால் இவரது புகழ் யாண்டும் பரவியிருந்தது என்பது,

'பூர்வ பச்சிம தக்ஷிண உத்தர திக்குள
பக்தர்கள் அற்புதமென ஓதும்
சித்ர கவித்துவ சத்தமிகுத்த் திருப்புகழ்'[1]

எனவும்

'ஆபாதனேன் மிகப் பிரசித்திபெற்று இனிதுலகேழும்
யானுக நாம அற்புதத் திருப்புகழ்த் தேனூற ஓதி
எத்திசைப் புறத்தினும் ஏடேவு ராஜதத்தினைப்
பணித்ததும்'[2]

எனவும் போதரும் திருப்புகழ்ப் பாடற் பகுதிகளால் தெள்ளிதிற் புலனாகின்றது.

வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் திருவண்ணாமலையிலிருந்த சம்பந்தாண்டான் என்பவரும் அருணகிரி நாதரோடு வாதம் புரிந்து

---

1. திருப்புகழ், 384.
2. ஷை 1132.

தோல்வியுற்றனர் என்று சிலர் கூறுவர்.1 வில்லிபுத்தூராழ்வார் அருணகிரிநாதருக்குச் சுமார் ஐம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டு கட்காதல் முற்பட்டவராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, இவ்விருவரும் வாதம் புரிந்தனர் என்பது ஏற்புடைத்தன்று. அன்றியும், இதனை உறுதிப்படுத்தற்குரிய தக்க சான்றுகளும் இல்லை. அங்ஙனமே காலத்தால் இவருக்கு முற்பட்ட சம்பந்தாண்டான்2 வாதம் புரிந்த செய்தியும் வெறும் கற்பனையேயாகும். நம் நாட்டில் புலவர் வரலாறு எழுதியோர் பலர், தம் புத்தகங்களின் பக்கங்கள் பெருகுதற் பொருட்டும், மேற்போக்காகப் படிப்போர் உள்ளத்தைப் பிணித்தற் பொருட்டும் ஆதாரமற்ற கற்பனைச் செய்திகள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து உண்மையாக நிகழ்ந்த வரலாறுபோல் எழுதி வெளியிட்டிருப்பது வருந்தத்தக்கது.

இனி, அருணகிரியார்பால் பகைகொண்டிருந்த சம்பந்தாண்டானது சூழ்ச்சியினால் பிரபுடதேவராயனது வேண்டுகோட்கிணங்கி இப்புலவர்பெருமான் தம் சித்திவன்மையால் விண்ணுலகிலிருந்து பாரிசாத மலரைக் கொண்டுவரும் பொருட்டு, தம் உடலைத் திருவண்ணாமலைக் கோயிற் கோபுரத்தில் மறைவான ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, அங்கு இறந்து கிடந்த ஒரு கிளியின் உடலிற் புகுந்து வானுலகம் சென்றனர் எனவும், அச்சமயத்தில் சம்பந்தாண்டான் இவரது உடல் கோயிற் கோபுரத்தில் காணப் படுவதால் இவர் இறந்துபோய்விட்டனர் என்று கூறவே, அரசன் உண்மையை உணராமல் அவ்வுடலை எடுப்பித்து இறுதிக் கடனை நிறைவேற்றிவிட்டனன் எனவும், பிறகு கிளிவடிவத்தோடு திரும்பிவந்த இப் பெரியார், தம் உடல் எரிவாய்ப்பட்டு அழிந்ததை யறிந்து, திருத்தணிகைக்குச் சென்று முருகவேள்பால்

---

1. திருப்புகழ் மூன்றாம்பாகம், சுவாமிகளின் சரித்திர ஆராய்ச்சி, பக். 14–16.

2. சம்பந்தாண்டான் என்பார் சகம் 1262-ஆம் ஆண்டில் திருவண்ணாமலையிலிருந்த ஒரு மடத்தின் தலைவர் என்பது அவ்வூர்க் கல்வெட்டொன்றால் அறியக்கிடக்கின்றது. (S. I. I. Vol. VIII, No 39) இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெற்ற காலம் கி. பி. 1341 ஆகும். (S I. I. Vol. VIII, Appendix, page 399.)

தங்கி அப்பெருமான் திருவடிகளில் கலந்தனர் எனவும் கூறுவர்.[1] இவ்வரலாறு பொருந்தாததோர் அரியகதையாக உளது. இதனை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார் என்பது திண்ணம். இவர், தம் திருப்புகழ்ப் பாக்களில் ' துகளில் சாயுச்சியக் கதியை யீறற்ற சொற் சுகசொரூபத்தை யுற்றடைவேனோ '[2] எனவும், ' பரவ சந்தணிந்துனை யுணர்ந்தொரு மவுன பஞ்சரம்பயில் தரும் சுகபத மடைந்திருந்தருள் பொருந்தும தொருநாளே '[3] எனவும் கூறி யிருப்பது கொண்டு புனைந்துரைவகையில் எழுந்ததே இக்கதை என்பது ஐயமின்றித் துணியப்படும். சுகம் என்பதற்குக் கிளி என்ற பொருளும் உண்டு. மேலே குறிப்பிட்ட திருப்புகழ் அடி களில் காணப்படும் சுகம் என்ற சொல்லுக்கு அப்பொருள் கொண்டு ஒரு சிலர் படைத்து மொழிந்ததே இக்கதை என்பது உணரற்பாலது. இவ்வாசிரியர் தம் திருப்புகழ்ப் பாக்களில் குறித்துள்ள ' சுகசொரூபம் ' ' சுகபதம் ' ஆகிய தொடர்கள் பேரின்ப நிலையையே உணர்த்தும் என்பது அறியத்தக்கதாகும்.

இப்பெரியார் ' வாக்கிற்கருணகிரி '[4] என்றும், ' கருணைக் கருணகிரி '[5] என்றும் அறிஞர்களால் பாராட்டப்படும் பெருமை யுடையவர் ஆவர். தாயுமான அடிகள் கூறியுள்ள ' ஐயா அருணகிரி அப்பா உனைப்போல—மெய்யாக ஓர்சொல் விளம் பினர் யார் '[6] என்ற பாடற் பகுதியாலும் இவரது சிறப்பினை நன்குணரலாம்.

இனி, இப்புலவர் பெருமான் வாழ்ந்த காலம் யாது என் பதை ஆராய்வாம். திருப்புகழிலுள்ள

---

1. திருப்புகழ் மூன்றும் பாகம், சு. ச. ஆராய்ச்சி, பக். 17
2. திருப்புகழ், 425
3. ௸ 1151
4. பெருந்தொகை, 1802
5. ௸ 1803
6. தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு, உடல் பொய்யுறவு, 26

'அதல சேடனாராட அகிலமேரு மீதாட
அபினகாளி தானாட அவளோடன்
றதிரவீசி வாதாடும் விடையி லேறு வாராட
அருகு பூத வேதாளம் அவையாட
மதுர வாணி தானாட மலரில் வேத னாராட
மருவு வானு ளோராட மதியாட
வனச மாமி யாராட நெடிய மாம னாராட
மயிலு மாடி நீயாடி வரவேணும்
கதைவிடாத தோள்வீம னெதிர்கொள் வாளி யால்நீடு
கருத லார்கள் மாசேனை பொடியாகக்
கதறு காலி போய்மீள விஜயனேறு தேர்மீது
கனக வேத கோடூதி அலைமோதும்
உததி மீதி லேசாயும் உலக மூடு சீர்பாத
உவண மூர்த்தி மாமாயன் மருகோனே
உதயதாம மார்பான ப்ரபுட தேவ மாராஜன்
உளமு மாட வாழ்தேவர் பெருமாளே'[1]

என்ற பாடலில் இவ்வாசிரியர் தம் காலத்திலிருந்த பிரபுட தேவ மாராயன் என்ற வேந்தன் ஒருவனைக் கூறியுள்ளனர். பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்களாகிய சோழர் பாண்டியர்களின் ஆட்சி தமிழகத்தில் வீழ்ச்சியுற்ற பின்னர், கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இதனை முகமதியர் ஆளுகையினின்றும் மீட்டுப் பழைய நிலைக்குக் கொணர்ந்து முன்போலவே சிறப்பாக ஆட்சி புரிந்து வந்தவர்கள் விஜயநகர அரசர்கள் என்பது நம் நாட்டின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தோர் பலரும் நன்கறிந்ததே. அவ்விஜயநகர மன்னர்களுள் முதலில் அரசாண்டோர் சங்கம மரபினர் ஆவர். அவர்களுள் பிரபுட தேவராயர் என்ற பெயருடன் இரண்டு

1. திருப்புகழ், 1056.

அரசர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பர் சரித்திர ஆசிரியர்கள்.[1] அவ்விருவருள் ஒருவன் கி. பி. 1406 முதல் கி. பி. 1422 வரையில் ஆட்சி புரிந்த முதல் தேவராயன் ஆவன் ;[2] மற்றையோன் அவன் பேரனாகிய இரண்டாம் தேவராயன் ஆவன். இவன் கி. பி. 1422 முதல் 1447 வரையில் அரசாண்டவன்.[3] இவ்விரு வேந்தருள் அருணகிரியாரால் பாராட்டப்பெற்றவன் யாவன் என்பது தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. அன்றியும், இரண்டாம் தேவராயனுடைய மகனும் கி. பி. 1447 முதல் 1465 வரையில் ஆட்சி புரிந்தவனுமாகிய மல்லிகார்ச்சுனராயனும் பிரபுட தேவமகாராயன் என்று வழங்கப்பெற்றுள்ளனன் என்பது தென்கன்னடம் ஜில்லாவில் ஒரூரில் காணப்படும் கன்னடக் கல்வெட்டொன்றால்[4] அறியக்கிடக்கின்றது. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள காலம் கி. பி. 1458 ஆகும்.[5] எனவே, பிரபுட தேவமகாராயன் என்ற பெயருடன் அரசாண்ட விஜயநகரவேந்தர் மூவர் என்பதும் இம்மூவரும் கி. பி. 1406 முதல் 1465 வரையில் இருந்தவர்கள் என்பதும் நன்கு துணியப் படும். இம்மூவருள் எவ்வரசனை நம் அருணகிரியார் தம் திருப்புகழில் கூறியிருந்தாலும் இவர் கி. பி. 15-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் ஆவர் என்பது தேற்றம். இரண்டாம் தேவராயன் வடமொழியிற் சிறந்த புலமை யுடையவன் என்றும் அம்மொழியில் இரண்டு நூல்கள் இயற்றியுள்ளான் என்றும் தன் காலத்திலிருந்த புலவர்பெருமக்களை ஆதரித்த பெருங்கொடைவள்ளல் என்றும் வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.[6] ஆகவே, அருணகிரியாரை இவ்வேந்தன்

---

1. Further Sources of Vijayanagara History by Mr. K. A. N. Sastri M. A., and Dr. N. Venkataramanayya M. A., Vol. I, page 107.
2. Ibid, pages 85 and 93.
3. Ibid, page 94; Ibid, pp. 114 and 115.
4. Annual Report on South Indian Epigraphy for 1930-31. Ins. No. 358
5. Ibid, Part I, Appendix C, p. 35.
6. Further Sources of Vijayanagara History, Vol. I, page 109.

காலத்தவராகக் கொள்ளினும் கொள்ளலாம். ஆனால் இக் கொள்கையை உறுதிப்படுத்தற்குரிய தக்க சான்றுகள் கிடைக்க வில்லை. எனினும், இவர் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவர் என்பது ஐயமின்றித் தெளியப் படும்.

திருப்புகழில் இக்காலத்தில் கிடைத்துள்ள 1307 பாடல் களில் 1008-க்கு மேற்பட்ட சந்த வேறுபாடுகள் காணப்படு கின்றன என்று அவற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கூறுகின் றனர். சந்தப்பாக்களாலாகிய திருப்புகழ்ப் பாவகையை முதலில் புதிய முறையில் அமைத்தவர் அருணகிரிநாதரேயாவர் என்பது பலருடைய கருத்தாகும். எனினும், பட்டினத்துப் பிள்ளை யார் இயற்றியதாகப் பதினோராம் திருமுறையிற் காணப் படும் கோயில் நான்மணிமாலையில் வருகின்ற சந்தச் செய் யுட்கள் திருப்புகழாசிரியருக்கு வழிகாட்டியாயிருந்தன என்று எண்ண இடமுண்டு என உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகள் தம் யாழ்நூலில்[1] கூறியிருப்பது அறியத்தக்கதாகும். அன்றி யும், தமிழ்ப் பெரும்பேராசிரியராகிய அவ்வடிகள் ‘இவர் பாடிய திருப்புகழ் நூலினுள்ளே இடைச்செருகல்கள் பல புகுந்து, நூல்வனப்பினைக் குறைவுபடுத்துகின்றன. இடைச் செருகல்களை யொழித்த தூய உருவத்தில் திருப்புகழ் நூல் வெளிவருமாயின், சைவ சித்தாந்த மெய்ஞ்ஞான நூல் களில் ஒன்றாக விளங்குமென்பதற்கு ஐயமில்லை’ என்று இந் நூலின் பெருமையைத் தம் யாழ்நூலில் உள்ளவாறுணர்த்தி யிருப்பது[2] யாவரும் அறிந்துகொள்வதற்குரிய தொன்றாகும். திருப்புகழ்ப் பாக்களில் வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் மிகுதியாகப் பயின்றுவருதலைக் காணலாம். அதற்குக் காரணம் அருணகிரியாரின் சிறந்த வடமொழிப் பயிற்சியே எனலாம். இவ் வாசிரியர் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பதினாறாயிரம் என்பர். இவர் திருப்புகழ்ப் பாடலில்,

---

1. [redacted]ானந்தசுவாமிகள் இயற்றிய யாழ்நூல், பக். 388.

2. ஷை பக். 390.

'புமியதனிற் ப்ரபுவான புகலியில் வித்தகர் போல
அமிர்தகவித் தொடைபாட அடிமைதனக் கருள்வாயே '1

என்று குன்றமெறிந்த குமரவேளை வேண்டிக்கொண்டிருத்தலால் திருஞானசம்பந்தரைப் போலவே இவரும் பதினாறுயிரம் பாடல்களைப் பாடியிருத்தல் வேண்டும் என்பது சிலர் கொள்கை. சைவ சமய குரவருள் முதல்வராகிய அப்பெரியாரைப்போல் அமிர்தம் போன்ற ஆசுகவிகளைப்பாடும் ஆற்றலைத் தமக்கும் அருளுதல் வேண்டும் என்பதுதான் இவரது வேண்டுகோளாகும். எனவே, இவர் பதினாறுயிரம் திருப்புகழ்ச் செய்யுட்களை இயற்றி யுள்ளனர் என்பதற்குப் பிற்காலப் புலவர் சிலர் கூற்றுக்களே2 யன்றிப் பழைய ஆதாரங்களின்மை அறியற்பாலதாம். ஆனால், திருப்புகழில் இக்காலத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்துள்ள 1307 பாடல்களே யன்றி இன்னும் பல பாடல்கள் இருந் திருத்தல் கூடும். அவை கிடைக்காமல் காலப்போக்கில் அழிந் திருக்கலாம். ஆதலால், இவர் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல் களின் தொகையைக் கணக்கிட்டுக் கூறுவது இயலாததொன் றாகும். திருப்புகழின் இனிமையையும் சிறப்பையும்,

'நீலங்கொள் மேகத்தின் மயில்மீதே
நீவந்த வாழ்வைக்கண் டதனாலே
மால்கொண்ட பேதைக்குன் மணநாறும்
மார்தங்கு தாரைத்தந் தருள்வாயே
வேல்கொண்டு வேலைப்பண் டெறிவோனே
வீரங்கொள் சூரர்க்குங் குலகாலா
நாலந்த வேதத்தின் பொருளோனே
நானென்று மார்தட்டும் பெருமாளே.'3

என்ற பாடலொன்றால் யாவரும் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

---

1. திருப்புகழ், 242.
2. (a) 'எம்மருணகிரிநாத ரோது பதினாறுயிரந் திருப்புக ழமுதமே'
—(திருவிரிஞ்சைமுருகன் பிள்ளைத் தமிழ், காப்பு 10)
(b) 'முத்தித் திருவெண்ணும் முன்பதினா றுயிரமாம்
பத்தித் திருப்புகழைப் பாடுங்காண்' —தணிகையுலா
3. திருப்புகழ், 1295.

25. கந்தர் அந்தாதி

இது கடவுள் வாழ்த்துட்பட நூற்றிரண்டு பாடல்களை யுடைய ஒரு யமக அந்தாதியாகும்; முருகக்கடவுள் மீது அருணகிரிநாதரால் பாடப்பெற்றது; கட்டளைக் கலித்துறை யில் அமைந்தது. இதிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட் களை நோக்குமிடத்து, இந்நூல் திருவண்ணுமலையில் பாடப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனுகின்றது.[1] இவ்வாசிரியர் வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாரோடு வாதஞ் செய்த போது இந்நூலை இயற்றினர் என்றும் ஒவ்வொரு பாடலுக் கும் உரை கூறிவந்த வில்லிபுத்தூரார் 'திதத்த' என்று தொடங்கும் 54-ஆம் பாடலுக்கு உரைகூற இயலாமல் தோல்வி யுற்றனர் என்றும் பிறகு அருணகிரியாரே அப்பாடலுக்கு உரை கூறி விளக்கினர் என்றும் கூறுவர். அருணகிரியார்க்கு வில்லி புத்தூரார் முற்பட்டவராதலின் அவர்கள் கூற்றுப் பொருந்தா தென்றுணர்க.

---

1. இந்நூலிலுள்ள காப்புச் செய்யுட்களில் திருவண்ணுமலையில் எழுந் தருளியுள்ள விநாயகர்க்கும் முருகவேளுக்கும் வணக்கமும் வாழ்த்தும் கூறப்பட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாகும்.

26. கந்தர் அலங்காரம்

இது, கடவுள் வாழ்த்து நூற்பயன் என்பவற்றோடு நூற்றிரண்டு செய்யுட்களை யுடையது ; குமரவேள்மீது அருணகிரிநாதரால் கட்டளைக் கலித்துறையில் இயற்றப்பெற்றது ; பத்திச்சுவை மிக்கது. இதிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்தினால் இது திருவண்ணாமலையில் பாடப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெள்ளிது. இந்நூலில் 'மொய்தா ரணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்—வைதாரையுமங்கு வாழ வைப்போன்'[1] என்று ஆசிரியர் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாம். இதிலுள்ள அரிய செய்யுட்கள் சிலவற்றை அடியிற்காண்க.

'வேலே விளங்குகை யான்செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளவிங்ஙன் காண்பதல் லால்மன வாக்குச்செய
லாலே யடைதற் கரிதா யருவுரு வாகியொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளையெவ் வாறு புகல்வதுவே'[2]

'நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து
தோன்றிடினே'[3]

'விழிக்குத் துணை திரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மை
குன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள்
முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன்
மயூரமுமே'[4]

---

1. கந்தர் அலங்காரம், 22.
2. ஷெ 28.
3. ஷெ 38.
4. ஷெ 70.

27. கந்தர் அநுபூதி

இது கடவுள் வாழ்த்தோடு ஐம்பத்திரண்டு செய்யுட்களை யுடையது ; முருகவேள்மீது அருணகிரிநாதரால் பாடப்பட்டது: கலிவிருத்தத்தில் அமைந்தது. சைவத் திருமுறைகளில் பத்தாந் திருமுறையாகவுள்ள திருமந்திரத்தைப் போன்றது இந்நூல் என்று பெரியோர் கூறுவர். இதனை மந்திர நூல் என்று சொல்வதும் உண்டு. ஆறுமுகப் பெருமானது அருள்பெற விரும்பும் அன்பர்கள் நாள்தோறும் இந்நூலைப் பூசித்துப் படித்து வருவது வழக்கம். அருணகிரிநாதர் கிளி உருவத்தோடு உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்நூலை இயற்றினர் என்பது சிலருடைய கொள்கை. இஃது எவ்வகையானும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க உண்மை நிகழ்ச்சியன்று. இந்நூல் ஐம்பத்தொரு பாடல்களையே தன்னகத்துக்கொண்டதாதலின் அதற்குமேலுள்ள பாடல்கள் அருணகிரியார் பாடியனவல்ல என்பது அறியத்தக்கதாகும். இந் நூலின் அருமை பெருமைகளை,

‘ கந்தரநு பூதிபெற்றுக் கந்தரநு பூதிசொன்ன
எந்தை யருள்நாடி யிருக்குநாள் எந்நாளோ[1]’

என்னும் தவஞானச்செல்வராகிய தாயுமான அடிகளது திருவாக்கினுல் நன்கறியலாம்.

---

1. தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு, எந்நாட்கண்ணி, அடியார் வணக்கம் 8.

28. திருவகுப்பு

இது, சீர்பாத வகுப்பு, தேவேந்திர சங்க வகுப்பு, வேல் வகுப்பு, வேளைக்காரன் வகுப்பு, பெருத்த வசன வகுப்பு, பூத வேதாள வகுப்பு, பொருகளத்தலகை வகுப்பு, செருக்களத் தலகை வகுப்பு, போர்க்களத்தலகை வகுப்பு, திருஞானவேழ வகுப்பு, திருக்கையில் வழக்க வகுப்பு, வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு, சேவகன் வகுப்பு, வேல்வாங்கு வகுப்பு, புய வகுப்பு, சித்து வகுப்பு, கடைக்கணியல் வகுப்பு, சிவலோக வகுப்பு என்னும் பதினெட்டு வகுப்புக்களையுடையது. நீண்ட பதினெட்டுச் சந்தவிருத்தங்களால் அமைந்தது. இந்தப் பதினெட்டு வகுப்புக்களுக்குமேல் காணப்படும் மயில் வகுப்பு முதலான ஏழும் அருணகிரிநாதரால் இயற்றப்பெற்றவையல்ல என்பது அறிஞர்களது கருத்து. இந்நூலில் முருகவேளின் திருவடிச் சிறப்பு, அடியார் பெருமை, வேற்படை, திருமொழி, சேனைகள், போர்வீரம், உபதேசத்தால் பெற்ற ஞானம், பன்னிரு புயங்கள், திருப்புகழ்ப் பெருமை, கடைக்கண் நோக்கச் சிறப்பு, திருவருளால் பெற்ற அன்பின் சிறப்பு ஆகியவற்றை மிக நீண்ட சந்தப் பாக்களில் அருணகிரியார் பாராட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவ்வாசிரியர் தம் செய்யுட்களில் வடசொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் வரையறையின்றி மிகுதியாக அமைத்துள்ளமை முன்னர்க் கூறப்பட்டுள்ளது. இவர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் முகமதியர்களும் இருந்தனர். எனவே, அவர்களுடைய இந்துஸ்தானிச் சொற்களுள் சிலவும் தமிழில் பேச்சுவழக்கில் கலந்து பிறகு தமிழ்நூல்களிலும் இடம் பெற்றுவிட்டன. அவற்றுள் 'சலாம்'1, 'சபாஷ்'2, 'ராவுத்தன்'3 என்ற சொற்களை அருணகிரியாரும் தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டிருத்தல் உணரற்பாலதாகும்.

---

1. 'சுராதிபதி மாலயனு மாலொடு சலாமிடு சுவாமிமலை வாழும் பெருமாளே' (திருப்புகழ் 207)
2. 'கற்பகந்திரு நாடுயர்வாழ்வுற சித்தர் விஞ்சையர்மாகர் சபாசென சட்டவெங்கொடு சூர்கிளை வேரற விடும்வேலா' (ஷை 812)
3. கந்தரலங்காரம், 37, 50.

29. திருவானைக்கா உலா

இது திருவானைக்காவில் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்மீது பாடப்பெற்ற ஓர் உலாப்பிரபந்தமாகும். இதன் ஆசிரியர் காளமேகப்புலவர் ஆவர். இவருடைய ஊர் நந்திபுரம் என்பதும் இவரது இயற்பெயர் வரதன் என்பதும்,

'வாசவயல் நந்தி வரதா திசையனைத்தும்
வீசு கவிகாள மேகமே—பூசுரனே
விண்டின்ற வெவ்வழலில் வேகுதே பாவியேன்
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்[1]'

என்ற பாடலால் நன்கு வெளியாகின்றன. இவர் அந்தணர் குலத்தினர் என்பதும் இப்பாடலால் புலப்படுதல் காணலாம். நந்திபுரம் என்பது இக்காலத்தில் நாதன்கோயில் என்று வழங்கும் ஊராகும். கும்பகோணத்திற்குத் தெற்கே இரண்டு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள இவ்வூர், முற்காலத்தில் சோழர்களின் தலைநகரங்களுள் ஒன்றாக விளங்கிய பழையாறை நகரின்[2] ஒரு பகுதியாகும். நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் என்று வழங்கும் இரண்டாம் நந்திவர்மனென்பான், பழையாறை நகர்க்கு நந்திபுரம் என்று பெயரிட்டு, அங்கு நந்திபுர விண்ணகரம் என்னும் திருமால்கோயில் ஒன்றும் அமைத்தனன் என்பது அறியத் தக்கது. அவ்வூரில் வைணவ அந்தணர் குலத்தில் தோன்றிய இவ்வாசிரியர், தம் இளமைப் பருவத்தில் முதலில் திருவரங்கத்திலும் பிறகு திருவானைக்காவிலும் தாம் மேற்கொண்ட தொழில்

---

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, 224.
2. பழையாறை என்பது கும்பகோணத்திற்கு மேற்புறத்திலுள்ள தாராசுரம் புகைவண்டி நிலையத்திற்குத் தெற்கே ஒன்றரைமைல் தூரத்திலுள்ள ஓர் ஊராகும். இதனைச் சூழ்ந்துள்ள முழையூர், பட்டீச்சுரம், திருச்சத்திமுற்றம், சோழ மாளிகை, திருமேற்றளி, கோபிநாத பெருமாள் கோயில், ஆரியப்படையூர், பம்பைப் படையூர், புதுப்படையூர், மணப்படையூர், அரிச்சந்திரபுரம், தாராசுரம், (இராசராசபுரம்) நாதன் கோயில் ஆகிய ஊர்களையும் தன்னகத்துக்கொண்டு முற்காலத்தில் இது ஒரு பெரிய நகரமாக விளங்கியது

காரணமாக வசிக்க நேர்ந்தது எனவும் அந்நாட்களில் திருவானைக் காவில் எழுந்தருளியுள்ள அகிலாண்டேசுவரியின் திருவருளால் தமிழ்மொழியில் சிறந்த புலமை எய்தினர் எனவும் கூறுவர். இவர் ஆசுகவி பாடுவதில் வல்லவர் என்பதும் வசை பாடுவதில் ஒப்பற்றவர் என்பதும்,

" காசுக்குக் கம்பன் கருணைக் கருணகிரி
ஆசுக்குக் காளமுகி லாவனே—தேசுபெறும்
ஊழுக்குக் கூத்தன் உவக்கப் புகழேந்தி
கூழுக்கிங் கௌவையெனக் கூறு "1

எனவும்

" வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர்
செயங்கொண்டான் விருத்தமென்னும்
ஒண்பாவிற் குயர்கம்பன் கோவையுலா
அந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள்
வசைபாடக் காளமேகம்
பண்பாக வுயர்சந்தம் படிக்காச லாதொருவர்
பகரொணாதே "2

எனவும் போதரும் பழைய பாடல்களால் நன்கறியக் கிடக்கின்றன.

கருமுகில் மழை பொழிதல்போல் இப்புலவர்பிரான், ஆசுகவிகள் பாடுவதில் பேராற்றல் பெற்றிருந்தமைபற்றிக் காளமேகப் புலவர் என்ற சிறப்புப்பெயர் எய்தினர் என்று தெரிகிறது. இச்சிறப்புப்பெயர் யாண்டும் பரவி நிலைபெற்றுப் போகவே, வரதன் என்ற இவரது இயற்பெயர் வழக்கொழிந்து மறைந்துவிட்டது. இவருடைய சிலேடைப் பாடல்கள் வசைப்பாடல்கள் முதலானவற்றைத் தமிழ்நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடற்றிரட்டு, தனிச்செய்யுள் சிந்தாமணி, பெருந்

1. பெருந்தொகை 1803.
2. ஷை 1804.

தொகை ஆகிய நூல்களில் காணலாம். இவருடைய சிலேடைப் பாடல்களையும் தனிப்பாடல்களையும் நோக்குமிடத்து இவர் திருமலைராயன் என்ற தலைவனொருவன் காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கு புலனாகின்றது. இப்புலவர் அத் தலைவன் தமக்குச் செய்த பேருதவியைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல் ஒன்று[1] தமிழ் நாவலர் சரிதையில் காணப்படுகின்றது. அஃது,

"இந்திரன் கலையா யென்மருங் கிருந்தான்
அக்கினி யுதரம்விட் டகலான்
எமனெனைக் கருதான் அரனெனக் கருதி
நிருதிவந் தென்னையென் செய்வான்
அந்தமாம் வருணன் இருகண்விட் டகலான்
அகத்துமக் களுக்குமப் படியே
அனிலமாம் அரியே அமுதமாய் வருவன்
ஆரெனை யுலகினில் ஒப்பார்
சந்தத மிந்த வரிசையே பெற்றுத்
தரித்திர ராசனை வணங்கித்
தலைசெயு மென்னை நிலைசெய் கல்யாணிச்
சாளுவத் திருமலை ராயன்
மந்தரப் புயனுங் கோப்பய னுதவு
மகிபதி விதரண ராயன்
வாக்கினாற் குபேர னாக்கினன் இவனே
மாசிலீ சானனா வானே"[2]

என்பதாம்.

---

1. தமிழ் நாவலர் சரிதை, 208.
2. இந்திரன் கலையாய் என் மருங்கிருந்தான் என்பது இந்திரனுக்கு ஆயிரங் கண்களாதலின் நான் கட்டியிருக்குந் துணி ஆயிரம் துளைகளையுடையது என்றதாம். அக்கினியுதரம் விட்டகலான் என்பது வயிற்றிற் பசி நீங்காதென்றதாம். வருணன் இருகண்விட்டகலான் என்பது கண்கள் எப்பொழுதும் வறுமைத் துன்பத்தால் அழுது நீரோடிக் கொண்டிருக்கும் என்றதாம். அனிலமாம் அரியே அமுதமாய் வருவன் என்பது வயிற்றிற்கு உணவு வாயுவே என்றதாம். இப்பாட்டில் இந்திரன் முதலான திக்குப் பாலகர் எண்மர் பெயர்களும் வரிசையாக அமைந்திருத்தல் காண்க.

வறுமை நோயினுல் பற்றப்பட்டு வருந்திக்கொண்டிருந்த தம்மைப் பெரிதும் ஆதரித்துக் குபேரன் போன்ற செல்வமுடையவனுகும்படி செய்தவன், சாளுவ மன்னனுகிய திருமலைராயன் என்பதையும் அவன் விதரணராமன் என்ற சிறப்புப்பெயர் எய்தியவன் என்பதையும் கோப்பயன் என்பவனுடைய புதல்வன் என்பதையும் இப்பாடலில் காளமேகப் புலவர் கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது. சாளுவத் திருமலைராயன் என்ற தலைவன் ஒருவனுடைய கல்வெட்டுக்கள், சோழநாட்டில் திருவானைக்கா1, தஞ்சாவூர்2, பாவநாசம்3, பட்டீச்சுரம்4 முதலான ஊர்களில் காணப்படுகின்றன. எனவே, விசயநகர வேந்தர்களின் பிரதிநிதிகளாகச் சோழ நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த அரசியல் தலைவர்களுள் திருமலைராயனும் ஒருவன் என்பது தேற்றம். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அரிசிலாற்றுக்கும் முடிகொண்டான் ஆற்றுக்கும் இடையில் ஓடிக் கடலொடு கலக்கும் திருமலைராசன் என்ற ஆறு அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் வெட்டப்பெற்றதேயாகும். அன்றியும், காரைக்காலுக்குத் தெற்கே ஆறுமைல் தூரத்தில் திருமலைராசன் ஆற்றங்கரையிலுள்ள திருமலைராசன் பட்டினமும் அவ்வரசியல் தலைவன் பெயரால் அமைக்கப்பெற்ற நகரமேயாகும். அவனது ஆட்சிக் காலத்தை நன்கு விளக்கக்கூடிய கல்வெட்டொன்று தஞ்சைமாநகரிலுள்ள இராசராசேச்சுரம் என்ற பெரிய கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக் கல்வெட்டு அவன் சில ஊர்களைச் சர்வமானியமாக வழங்கிய செய்தியை உணர்த்துவதாகும். அதன் முதற் பகுதி 'சுபமஸ்து சகாப்தம் ஆயிரத்துமுன்னூற்று எழுபத்தேழின்மேல் செல்லா நின்ற பவ வருஷத்துக்குச் செல்லும் யுவ வருஷம் சித்திரைமாதம் 17............ஸ்ரீமன்மகாமண்டலேஸ்வரன் மேதினீஸ்வரன்கண்டகட்டாரி சாளுவ சாளுவ திருமலைதேவமகாராசர்'5 என்பது இக்கல்வெட்டுப் பகுதியினுல் சகம்

1. S. I. I., Vol. VIII, No. 342
2. Ibid, Vol. II, No. 23
3. Ins. Nos. 448 and 452 of 1922
4. Ins. No. 264 of 1927.
5. South Indian Inscriptions, Vol. II, No. 23.

1377-க்கு நேரான கி. பி. 1455-ல் திருமலைராயன் என்பான் சோழநாட்டில் விசயநகர வேந்தனின் பிரதிநிதியாயிருந்து அரசாண்டனன் என்பது நன்கு வெளியாகின்றது. காளமேகப் புலவரால் 'கல்யாணிச் சாளுவத்திருமலைராயன்—மந்தரப்புயனும் கோப்பயனுதவுமகிபதி **விதரணராமன்**' என்று புகழ்ந்து பாடப்பட்டவன் மேலே வரையப்பட்ட கல்வெட்டில் குறிக்கப் பட்ட சாளுவத்திருமலைதேவ மகாராசனேயாவன் என்பது நன்கு துணியப்படும். அவன் விசயநகர வேந்தனாகிய மல்லிகார்ச்சுன ராயனுக்குப்1 பிரதிநிதியாய் அமர்ந்து சோழநாட்டை அந்நாட் களில் ஆட்சிபுரிந்தவன் ஆவன். ஆகவே திருமலைராயனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற காளமேகப் புலவர் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற் றாண்டின் இடைப்பகுதியில் நம்தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர்என்பது தேற்றம்.

---

1. மல்லிகார்ச்சுனராயனது ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1447-க்கும் கி. பி. 1465-க் கும் இடைப்பட்டதாகும். (Further Sources of Vijayanagara History, Vol. I, page 112.)

30. ஓங்கு கோயிற் புராணம்

இராமநாதபுரம் ஜில்லா திருப்புத்தூரிலுள்ள திருத்தளியாண்ட நாயனார் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டொன்றால் இப்புராணத்தின் பெயர் அறியப்படுகின்றது. அத்திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான் புரிந்தருளிய திருவிளையாடல்களைக் கூறுவது இந்நூல். இப்புராணம் இக்காலத்தில் கிடைக்காத நூல்களுள் ஒன்றாதலின், இதனைப்பற்றிக் கூறுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இது, திருவம்பலமுடையார் மறை ஞானசம்பந்தர் என்ற பெரியாரால் இயற்றப்பெற்றதாகும். இவ்வாசிரியர், திருப்புத்தூரிலிருந்த சிறு மடத்தில் வதிந்தவர்; மெய்கண்ட சந்தானத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இவர், கி. பி. 1484-ஆம் ஆண்டில் இப்புராணத்தைப்பாடி அரங்கேற்றியபோது, கோயில் அதிகாரிகள் மேல் திருமங்கலம் என்ற மண்ணிமங்கலத்தில் இவருக்கு ஐந்து மாநிலம் இறையிலியாக அளித்தனர் என்று திருப்புத்தூர்க்கோயிற் கீழைப்பிராகாரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று[1] உணர்த்துகின்றது. எனவே, இவர் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் நிலவிய புலவராவர்.

1. Ins. 180 of 1936.

பொருட்குறிப்பகராதி

[எண்—பக்கவெண்]

அ

அகத்தியபட்டர் 79
அச்சுதகளப்பாளர் 22, 23, 30
அடைக்கலப்பத்து 86
அதிகாரசங்கிரகம் 86
அமிருதரஞ்சனி 86
அருணந்தி சிவாசாரியார் 22, 30, 31, 53
அருணகிரிநாதர் 46, 77, 85, 93, 94, 95, 96, 98, 99, 101, 102, 103, 104
அருத்தபஞ்சகம் 86
அரும்பாக்கம் 33
அல்லாவுடீன் கில்ஜி 50
அல்லியரசாணிமாலை 18
அறநிலை விசாகன் 33
அனந்தசூரி 87

ஆ

ஆகார நியமம் 86
ஆரிய சேகரன் 11
ஆரியச் சக்கரவர்த்தி 12, 13
ஆற்றூர் 38
ஆனந்த தாண்டவ நம்பி 6

இ

இரட்டைப் புலவர் 62, 63, 68, 69, 70, 71, 73
இரண்டாம் நந்திவர்மன் 105
இரண்டாம் குலோத்துங்கன் 13
இரண்டாம் இராசராசன் 13
இரத்தினச் சுருக்கம் என்னும் உபமான சங்கிரகம் 18
இராகவையங்கார் மு. 88
இராசராச நல்லூர் 26
இராசநாராயண சம்புவராயன் 66
இராசேந்திரசிங்க நல்லூர் 88
இருபா இருபஃது 31
இரௌரவ ஆகமம் 24
இல்லத்தூர் நாடு 33
இலந்துறை 64
இளம்பூரணர் 37
இறையனார் அகப்பொருள் 43

உ

உண்மை விளக்கம் 32
உண்மை நெறிவிளக்கம் 52, 58, 59
உத்தர மகாபுராணம் 3
உமாபதி சிவாசாரியார் 27, 39, 53, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61
உலகளந்த சோழநல்லூர் 88

ஊ

ஊருடைய பெருமாள் 26, 28

எ

எடுத்தது வலியவேளார் 26, 28

ஏ

ஏகாம்பரநாதர் உலா 52, 66, 70, 71, 73

ஒ

ஒக்கை காவலன் 42
ஒக்கூர் 42
ஒட்டக்கூத்தர் 13, 14, 35

ஓ

ஓங்கு கோயிற்புராணம் 93, 110

க

கண்டியூர் 44

கண்ணனூர் 2
கந்தரலங்காரம் 93, 102
கந்தரநுபூதி 93, 103
கந்தரந்தாதி 93, 101
கப்பலூர் 88
கப்பற்கோவை 52, 83, 89
கபிலர் 7, 44, 45
கருமாணிக்கன் 89
கருமாணிக்கன் கோவை 88
கல்லாடம் 4, 6
களந்தை 17

கா

காங்கேயன் 34
காங்கேயன் பிள்ளைக்கவி 34
காஞ்சி 40, 41, 42, 70, 80, 86, 87
காரானை விழுப்பரையர் 34
காரைக்காலம்மையார் 74
காலிங்கராயன் 88, 89
காளமேகப்புலவர் 105

கீ

கீதார்த்த சங்கிரகம் 86
கீல் ஹாரன் 27

கு

குடநாடு 37
குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத் தமிழ் 35
குன்றவர்த்தனக் கோட்டம் 33

கொ

கொடிக்கவி 52
கொல்லங்கொண்டான் 48
கொற்கை 37
கொற்றவன் குடி 53, 54

கோ

கோயில் நான்மணிமாலை 99
கோயிற்புராணம் 60

கௌ

கௌணிய கோத்திரம் 5, 6

ச

சக்கரவர்த்தி நல்லூர் 12
சகலாகம பண்டிதர் 30
சங்கற்ப நிராகரணம் 27, 52, 54, 59
சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் 50
சத்திய ஞானதரிசினிகள் 23
சந்திரன் சுவர்க்கி 9, 10
சம்பந்தாண்டான் 66, 94, 95
சர்வஞானோத்தரம் 25
சனியூர் 75, 76

சா

சாத்தனேரி 34
சாமிநாதய்யர் உ. வே. 88
சாரசமுச்சயம் 3

சி

சிதம்பரம் 54
சிலப்பதிகாரம் 16
சிவஞானபோதம் 19, 23, 24, 28, 29, 31, 53
சிவஞான சித்தியார் 29, 31, 53, 59
சிவப்பிரகாசம் 52, 53
சிறுத்தொண்டர் 74
சிறுபெருச்சியூர்க் கொடிக்கொண்டான் பெரியான் ஆதிச்ச தேவன் 34

சீ

சீகாழித் தத்துவ நாதர் 59
சீநக்கவள்ளல் 44, 55

சு

சுந்தரமூர்த்திகள் 73

செ

செங்காட்டுக் கோட்டம் 43
செஞ்சி 17
செஞ்சிக்கலம்பகம் 17
செவ்விருக்கை நாடு 12
செல்லி நகர் 5, 6
செல்லிநகர் ஆனந்த தாண்டவ நம்பி 6
செல்லிநகர்ப் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி 5

சே

சேக்கிழார் புராணம் 60, 61

சேரமான் பெருமாள் நாயனர் 70, 71
சேரனைவென்றான் 48
சேனுவரையர் 36, 38

சொ

சொக்கப்ப நாவலர் 49

த

தஞ்சைவாணன் கோவை 43, 47, 48, 49
தமிழ் நாவலர் சரிதை 11, 46, 62, 66, 106, 107
தனிச்செய்யுள் சிந்தாமணி 106
தனி நின்று வென்ற பெருமாள் 12
தனிப்பாடல் திரட்டு 106

தா

தாயுமானவர் 96
தாயுமானவர் பாடல் 85

தி

திருக்கயிலாயஞான உலா 70
திருக்குறள் 39, 40
திருக்கோவலூர் 88
திருச்சிற்றம்பலக்கோவை 43, 64
திருஞானசம்பந்தர் 22, 73
திருத்துறையூர் 22, 30
திருத்தொண்டர் புராணசாரம் 60, 61
திருநாகேச்சுரம் 64
திருநாராயணபுரம் 87
திருநாவுக்கரசர் 73
திருப்புகழ் 46, 85, 93, 94, 96, 98, 99, 100
திருமலைராயன் 107, 108, 109
திருமுறை 30
திருமுறை கண்டபுராணம் 60, 61
திருமுனைப்பாடி நாடு 22, 75, 76
திருவகுப்பு 104
திருவண்ணமலை 25, 27, 66, 80, 83, 102
திருவதிகை 32
திருவம்பலமுடையார் மறைஞான சம்பந்தர் 110
திருவயிந்திரபுரம் 86
திருவருட் பயன் 52, 54
திருவரங்கம் 86
திருவாசகம் 4, 6, 73
திருவாதவூர் 7
திருவாமாத்தூர்க்கலம்பகம் 52, 68
திருவாலங்காடு 33
திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணம் 3
திருவாவடுதுறை 25
திருவானைக்காவுலா 93
திருவெண்காடர் 23
திருவெண்காட்டுப்பதிகம் 22
திருவெண்ணெய்நல்லூர் 22, 23, 27, 30, 80
திருச்சின்னமாலை 86
திரைலோக்யமல்லன் 33

து

துயச்சுருக்கு 86
துறையூர் 43
துவார சமுத்திரம் 2

தூ

தூப்புல் 86

தெ

தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் 34, 62, 79

தே

தேசிகப்பிரபந்தம் 52, 86
தேவிகாலோத்திரம் 25

தொ

தொண்டைமண்டலம் 8, 17, 18, 22, 33, 40, 43, 62, 66, 86
தொண்டைமண்டலசதகம் 17, 40, 65
தொல்காப்பியம் 36, 38, 40, 70
தொல்காப்பியனர் 37

தோ

தோதாரம்பா 86

ந

நச்சினார்க்கினியர் 70
நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் 105
நந்திதேவர் 23
நம்பியாண்டார்நம்பி 61
நல்லசிவதேவர் 54
நவமணிமாலை 86
நளோபாக்கியானம் 17
நன்னூல் 36

நா

நாற்கவிராசநம்பி 43, 46

ப

பட்டினத்தடிகள் 94
பட்டினத்தடிகள் பிரபந்தங்கள் 6
படிக்காசுப் புலவர் 17, 18
பதினோராம் திருமுறை 99
பரசுராமச் சதுர்வேதி மங்கலம் 5
பரஞ்சோதிமுனிவர் 4, 23
பரமத பங்கம் 86
பரமபதசோபானம் 86
பரிபாடல் 41
பரிமேலழகர் 36, 39, 40, 41
பழையனூர்நாடு 33
பன்னிருநாமம் 86

பா

பாண்டிப்பெருமாள் 25
பாண்டிக்கோவை 43
பாரதம் 16, 17, 33 34 75, 77, 78, 79, 81, 82, 83 84
பாரதவெண்பா 9, 15, 16, 79 84

பி

பிரபந்தசாரம் 86
பிரபுடதேவராயன் 95, 97, 98

பு

புகழேந்தி 8, 11, 12 13, 14
புல்லங்காடனார் 37
புலந்திரன் களவுமாலை 18
புறத்திரட்டு 16
புறநானூறு 5

பெ

பெண்ணாகடம் 22, 23
பெரியபுராணம் 61
பெரியாழ்வார் 75
பெருச்சிக்கோவில் 34
பெருந்தேவனார் 34
பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி 5
பெருந்தொகை 109

பொ

பொய்யாமொழிப்புலவர் 43, 44, 48, 49
பொல்லாப்பிள்ளையார் 23
பொன்விளைந்தகளத்தூர் 8

போ

போற்றிப்பஃறொடை 52, 55

பௌ

பௌட்கரம் 25

ம

மகாவம்சம் 12
மணிவாசகர் 64, 73
மதிதுங்கன் 12, 13
மதுரை 42, 50
மதுரைத் திருப்பணிமாலை 6
மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் 54
மயிலை நாதர் 36
மல்லிகார்ச்சுனராயன் 98, 109
மல்லிநாத சம்புவராயன் 66
மள்ளுவநாடு 9, 11
மறைஞானசம்பந்தர் 53, 55, 56
மனவாசகம் கடந்த தேவர் 32

மா

மாத்தூர் 27
மாபாரதம் 8
மாலிக்காபூர் 50
மாறவர்மன் விக்கிரம பாண்டியன் 13
மாறவர்மன் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி பராக்கிரம பாண்டியன் 88

மாரோகம் 37, 38
மாறைநாட்டுத் தஞ்சை 43, 45, 49

மி

மிருகேந்திரம் 25

மு

முகம்மது பின் துக்ளக் 50
முத்தொள்ளாயிரம் 9
முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் 2, 48, 50
முதல் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் 46
முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் 2, 34
முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் 2, 12, 38 48, 50
மும்மணிக்கோவை 86
முரணை நகர் 10
முரணூர் 10
முள்ளி நாடு 37

மூ

மூன்றும் இராசராசன் 26, 27
மூன்றும் குலோத்துங்கசோழன் 26, 27, 33

மெ

மெய்கண்ட தேவர், மெய்கண்ட தேவ நாயனர் 22, 23, 24, 26, 27, 30, 31, 32, 60
மெய்கண்டீசுவர முடைய நாயனர் 26
மெய்கண்டீச்சுரம் 27
மெய்கண்டதேவப் புத்தேரி 26, 27
மெய்விரதமான்மியம் 86

யா

யாழ் நூல்

வ

வண்துவரைப் பெருமாள் 42
வத்சராசன் 33
வரந்தருவார் 77, 83
வரபதி ஆட்கொண்டான் 76, 78, 82
வள்ளுவர் 40
வள்ளுவ நாடு 11
வள்ளுவப்பாடி நாடு 10
வனபருவம் 17

வா

வாணன் 45, 47, 48

வி

விபுலானந்த அடிகள் 99
வில்லிபுத்தூராழ்வார் 75, 76, 77, 83, 84, 85, 101
வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் 52, 75, 82
விருவெண்பா 52, 55
விஜயகண்டகோபாலன் 41

வீ

வீரராகவர் 75

வெ

வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயன் 72

வே

வேதாந்ததேசிகர் 86
வேம்பத்தூர் சங்கத்தார் 6
வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல் 4
வேம்பற்றூர்க் குமரனர் 5
வேம்பற்றூர்க் கண்ணங் கூத்தனர் 5

ஹொ

ஹொய்சலர் 2

ஜ

ஜலாலுதீன் அசன்சா 50

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ வைணவதினசரி 86

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை-14